

AGENTS OF LIGHT AND DARKNESS Simon R. Green
Copyright © 2003 by Simon R. Green Toate drepturile rezervate
Copyright © Editura Vremea, 2007, pentru versiunea în limba română

SIMON R. GREEN
TRIMIȘII LUMINII ȘI AI ÎNTUNERICULUI

Traducere din limba engleză de Sorana Graziella Cornea
EDITURA VREMEA BUCUREȘTI 2007
Coperta: Silvia Colfescu
Cristina Cantacuzino
Ilustrația: Hieronymus Bosch
Ispitirea Sf. Antonie
Judecata de Apoi
fragmente

Redactor: Maria Giugariu
Tehnoredactor: Bogdan Mitea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GREEN, SIMON R.
Trimișii Luminii și ai Întunericului / Simon R. Green ;
trad.: Sorana Graziella Cornea. - București : Vremea, 2007
ISBN 978-973-645-258-1

I. Cornea, Sorana Graziella (trad.)
821.111-31=135.1

Versiune ebook: [2.0] p1710

UNU - Toată lumea crede în ceva

În Zona Întunecată nu există decât o singură biserică. Se numește Sfântul Jude. Merg acolo numai pentru afaceri. Nu e prea aproape de Strada Zeilor, cu multele și variatele ei locașuri de cult. E ascunsă într-un colț liniștit, umbrit și obscur, fără să facă parte din obișnuitele locuri sclipitoare și bătătoare la ochi ale Zonei Întunecate. Nu-și face reclamă și nici nu-i pasă dacă o ocolești, de obicei. E acolo, dacă ai vreodată nevoie de ea. Dedicată sfântului patron al cauzelor pierdute, Sf. Jude este un loc foarte vechi. O structură rece, din piatră, poate mai veche decât însuși creștinismul. Zidurile de piatră goale sunt cenușii și fără nici o trăsătură, nemarcate de timp sau desene decorative, cu un singur rând de despicători înguste pe post de ferestre. O placă de piatră, mare, acoperită cu o țesătură grea din mătase albă, servește drept altar și dă spre două rânduri de bănci sobre, din lemn. O cruce din argint atârnă pe peretele de dincolo de altar. Atât.

Sfântul Jude nu este un loc de alinare, unde să ai parte de ifosele, de închipuirile și de însemnele religiei. Nu există vreun preot sau servitor al bisericii și nici nu se țin slujbe. Sfântul Jude este, foarte simplu, ultima ta șansă de mântuire în Zona Întunecată, ultimul tău refugiu sau locul pentru o ultimă conversație disperată cu dumnezeul tău. Vino la biserică în căutare de ajutor spiritual, și te poți alege cu mult mai mult decât ai cerut.

Rugăciunile sunt ascultate la Sfântul Jude și, câteodată, îndeplinite.

Uneori, folosesc biserica pe post de loc de întâlnire. Terenul neutru este atât de greu de găsit în Zona Întunecată. Dar numai uneori. Toți sunt bineveniți să treacă pragul Sfântului Jude, dar nu toți mai ies. Biserica se protejează și se conservă, și nimeni nu dorește să știe cum. Dar, de data aceasta, aveam un motiv anume ca să mă aflu acolo. Mă bazam pe natura locului ca să mă apere de lucrul îngrozitor care avea să se întâmple. De creatura îngrozitoare pe care fusesem de acord, fără nici o tragere de inimă, să o întâlnesc.

M-am așezat țeapăn pe banca dură, din lemn, de pe primul rând, înfilit în trenciul meu alb, din cauza frigului care domnea întotdeauna în locul acela. Mă uitam cu atenție în jur și încercam să nu mă agit. Nu era nimic de văzut sau de făcut, și nu aveam de gând să-mi pierd timpul rugându-mă. Încă de când dușmanii mei încercaseră să măucidă, pe vremea când eram copil, am fost obligat să învăț că nu puteam conta pe nimeni altcineva în afară de mine. Mă foiam neîncetat, opunându-mă dorinței arzătoare de a mă ridica și de a patrula înainte și înapoi. Undeva în noapte, o forță a distrugerii se îndrepta direct către mine, și tot ceea ce puteam face era să stau și s-o aștept. Mi-am lăsat o mână să alunece către cutia de pantofi de pe scaunul de lângă mine, doar pentru a mă asigura că nu dispăruse de când o verificasem ultima dată. Conținutul cutiei m-ar fi putut proteja de creatura care venea, sau poate nu. Așa e viața, cu deosebire în Zona Întunecată. Și mai ales când ești faimosul - sau infamul - John Taylor, care se laudă că poate găsi orice. Chiar și atunci când ajunge în astfel de situații.

Cele 12 lumânări pe care le adusesem cu mine și pe care le aprinsesem, după ce le aranjaseram prin biserică, nu reușeau să alunge întunecimea generală a locului. Aerul era liniștit și rece și umed, și în jur erau mult prea multe umbre. Stând acolo, în liniștea aceea, ascultând cum se așterne praful, puteam simți vârsta locului, toate secolele acelea care mă apăsau. Se spune că Sfântul Jude era una dintre cele mai vechi clădiri care supraviețuiseră în Zona Întunecată. Mai veche decât Strada Zeilor sau

decât Turnul Timpului, mai veche chiar decât Ciudații, cel mai longeviv bar din lume. Atât de veche, de fapt, și atât de binecunoscută ca locaș de cult, încât există unii care spun că este posibil ca, la început, să nici nu fi fost o biserică. Doar un loc unde puteai vorbi cu dumnezeul tău, și unde primeai, câteodată, un răspuns. Dacă îți convenea răspunsul primit era, desigur, problema ta.

Trecerea de la a arde un tufiș la a arde un eretic se poate face atât de ușor. Încerc să nu-l deranjez pe Dumnezeu și sper ca și El să-mi facă aceeași favoare.

Nu știu de ce nu sunt și alte biserici în Zona Întunecată. Nu e fiindcă oamenii care vin aici n-ar fi religioși. Mai degrabă, fiindcă în Zona Întunecată te duci ca să faci lucrurile cu care știi că dumnezeul tău nu e de acord. Sufletele nu sunt pierdute aici. Sunt vândute sau date la schimb sau doar abandonate. Există prezențe și avatare și chiar Puteri și Stăpâniri, pe Strada Zeilor. Și te poți tocmi cu ele pentru toate lucrurile despre care știi că dumnezeului tău nu i-ar plăcea să le ai. Unii au încercat să distrugă Sfântul Jude, în decursul secolelor. Ei nu mai există, dar Sfântul Jude, da. Deși lucrurile s-ar putea să se schimbe în noaptea asta, dacă mă înșelam asupra conținutului cutiei de pantofi.

Era ora trei dimineața, dar în Zona Întunecată este mereu ora trei. Noaptea fără sfârșit, și orele care se dilată. Ora trei dimineața, ora lupului, când sistemul de apărare al omului este cel mai slab. Ora la care se nasc cei mai mulți copii și mor cei mai mulți oameni. Cel mai profund punct, când un om poate sta treaz în pat, întrebându-se cum de a ajuns să ducă o viață atât de diferită față de ceea ce spera. Și, desigur, cea mai bună oră ca să închei un pact cu diavolul.

Părul de pe ceafă mi s-a zburlit brusc, și inima mi-a stat o clipă, de parcă o mână rece ar fi strâns-o rapid. M-am ridicat șovăind, scuturat de un fior aproape violent. Era la mică distanță acum. Îi puteam simți prezența, privirea și intenția nemiștoasă îndreptată asupra mea, pe măsură ce se apropia. Am înșfăcat cutia de pantofi și am strâns-o la piept de parcă mi-ar fi protejat viața. Am ieșit pe culoar, fără tragere de inimă, și m-am întors cu fața către singura ușă. O placă mare, din stejar solid, înaltă de cinci picioare¹ și groasă de cinci inci², încuiată și ferecată. Nu avea să o oprească. Nimic nu o putea opri. Ea era Jessica Măhnire, Necredincioasa, și nimic din lumea asta nu i se putea opune. Era aproape acum, foarte aproape. Monstrul, grozăvenia, Necredincioasa. Aerul era nemișcat, ca și liniștea de dinaintea furtunii. O furtună care smulge acoperișurile și omoară păsările cerului. Jessica Măhnire venea la Sfântul Jude pentru că i se spusese că eu eram acolo și că aveam ceea ce căuta. Iar dacă ei și eu ne înșelam, avea să ne facă să plătim cu toții.

Nu port pistol sau vreun alt fel de armă. Nu am simțit niciodată nevoia. Și armele nu mi-ar fi folosit la nimic acum. Pe Jessica Măhnire nu o mai putea atinge nimic. Ceva i se întâmplase, cu mult timp în urmă, și renunțase la umanitate pentru a deveni Necredincioasa. Acum nu mai crede în nimic. Și, fiindcă este atât de sigură în necredința ei, lumea, cu tot ce include ea, nu contează. Nimic nu o mai poate afecta. Poate merge oriunde și face orice, și chiar așa procedează. Poate comite lucruri groaznice, supărătoare, și chiar așa face, și nimic nu o atinge. Nu are

¹Un picior = 30,48 cm

²Un inci = 2,54 cm. 12 inci formează un picior

conștiință și nici moralitate, nici milă și nici limite. Lumea materială e ca hârtia pentru ea, și o sfâșie la fiecare pas. Din fericire pentru lume, nu părăsește prea des Zona Întunecată. Și, din fericire pentru noi, cei de aici, sunt lungi perioadele de timp când doarme sau se face nevăzută. Dar, când e trează și în mișcare, toți se feresc de ea. Pentru că, atunci când își concentrează necredința asupra a ceva sau cuiva, lucrurile și oamenii dispar. Pentru totdeauna.

Chiar și cei de pe Strada Zeilor sting luminile și se retrag devreme atunci când Jessica Măhnire bântuie noaptea.

Ultima ei ieșire violentă a fost una dintre cele mai rele, căci s-a perindat prin cele mai sensibile părți ale Zonei Întunecate, lăsând o dâră de haos și de distrugere în urmă, căutând obsesiv... ceva. Nimeni nu știa sigur despre ce e vorba, și nimeni nu avea intenția de a se apropia prea mult de ea, pentru a o întreba. Trebuia să fie ceva special, ceva cu adevărat puternic... dar era vorba de Jessica Măhnire, cunoscută pentru faptul că nu credea că ceva poate fi special sau puternic. La ce i-ar mai fi folosit bunurile materiale Necredincioasei? În Zona Întunecată era plin de obiecte puternice, de la inele care îți îndeplineau dorințele la bombe atomice, și toate erau de vânzare. Dar pe Jessica Măhnire nu o interesau, și oamenii și locurile dispăreau sub privirea ei mâniașă, pe măsură ce își desăvârșea opera distructivă. Se spunea că e în căutarea a ceva atât de real, încât chiar și ea *trebuie* să creadă în el... poate ceva suficient de real și de puternic pentru a o ucide, în sfârșit, și pentru a o elibera din lumea asta.

Așa că Walker a venit să mă vadă și mi-a spus să îl găsesc. Walker reprezintă Autoritățile. Nimeni nu conduce cu adevărat Zona Întunecată, deși mulți au încercat să facă asta, dar Autoritățile sunt cele care intervin și restabilesc ordinea atunci când unul dintre instigatori sau propagatori pare că își depășește atribuțiile. Walker este o persoană calmă și liniștită, îmbrăcată într-un costum elegant de orășean, și nu ridică niciodată tonul, pentru că nu are de ce. Nu este de acord cu cei care acționează pe cont propriu, așa, ca mine, dar îmi mai pasează câte un caz mai ciudat, din când în când, pentru că nimeni nu poate face lucrurile pe care le pot face eu. Și pentru că, în ceea ce îl privește, se poate oricând lipsi de mine.

Motiv pentru care îi scot sarcinile astea pe nas.

Pot găsi orice. E un dar. De la draga mea mamă, plecată, care s-a dovedit a nu fi umană. Nu a murit. Doar îi doresc asta.

În orice caz, am găsit ce căuta Jessica Măhnire, și acum acel ceva era în cutia de pantofi pe care o țineam strâns la piept. Ea știa că e acolo și venea după el. Sarcina mea era să i-l dau în cel mai corect mod posibil, astfel încât să-i risipească mânia și să o trimită înapoi, unde stătea când nu ne speria de moarte pe toți. Presupunând, desigur, că găsisem lucrul corect. Și că nu se năpustea asupra mea și mă ștergea de pe fața pământului cu necredința ei.

Ajunsese deja în fața bisericii. Dalele solide de sub picioarele mele vibrau puternic, împrăștiind sunetul pașilor ei, ce se prăbușeau asupra lumii în care ea refuza să creadă. Flăcările lumânărilor tremurau sălbatic, și umbrele dansau în jurul meu, de parcă le-ar fi fost și lor frică. Gura îmi era foarte uscată și mâinile mele deformată cutia de pantofi de la atâta strâns. M-am forțat să o așez pe bancă, apoi m-am îndreptat și mi-am înfipt mâinile în buzunarele hainei. Nu se punea problema să arăt relaxat, dar nu-mi puteam permite să par slab sau nehotărât în prezenta Jessicăi Măhnire, Necredincioasa. Sperasem ca secolele de credință și sanctitate

acumulate de Sfântul Jude să mă protejeze împotriva forței necredinței Jessicăi, dar nu mai eram chiar atât de sigur în această privință. Venea ca o furtună, ca o maree, ca o forță implacabilă a naturii, care m-ar fi dat la o parte fără nici un efort într-o clipită. Venea, ca și cancerul sau depresia, și ca și toate celelalte lucruri pe care nu le poți nega și cu care nu te poți tocmi. Ea era Necredincioasa și, în comparație cu asta, Sfântul Jude nu era nimic și eu nu eram nimic... Am respirat adânc și am stat cu capul ridicat. La naiba cu toate. Eram John Taylor, ce dracu', și reușisem să scap din situații mai rele decât asta. O s-o *oblig* să creadă în mine.

Ușa masivă de stejar era întărită cu plăci de tablă. Cred că cântărea 500 livre³. Dar nu o putea nici măcar încetini pe Jessica. Pașii ei tunători s-au apropiat de ușă și apoi degetele ei s-au afundat prin lemnul gros și l-au sfâșiat ca pe o pânză. Ușa s-a făcut bucăți în mâinile ei și Jessica a trecut prin ea ca printr-o perdea. S-a apropiat de mine pe culoar, goală, emaciată și palidă ca un cadavru, dalele grele explodând sub picioarele ei desculțe. Ochii îi erau mari și ficși, concentrați ca ai unei pisici sălbatică, și la fel de impersonali. Buzele ei subțiri se întindeau în ceva ce părea și rânjet, și zâmbet. Nu avea păr, fața îi era trasă și suptă, la fel ca și corpul, și ochii îi erau galbeni ca urina. Dar era mânată de o forță, o energie care o ținea în picioare, măcinând-o totodată. Mi-am ținut firea, întorcându-i fiecare privire, până când s-a oprit exact în fața mea. Mirosea... rău, a ceva stricat. Nu a clipit, și respira neregulat, ca și cum era vorba despre un lucru de care trebuia să își aducă mereu aminte. De-abia dacă avea cinci picioare în înălțime, dar parcă mă umbrea. Simțeam cum gândurile și planurile mi se dezintegrau în minte, risipite de simpla forță a prezenței ei. I-am adresat un zâmbet.

- Buna, Jessica. Arăți... neschimbată. Am ceea ce îți dorești.

- De unde știi tu ce-mi doresc eu? a spus ea, cu o voce care te speria, tocmai fiindcă era atât de normală. De unde știi tu, când nici eu nu știu?

- Pentru că eu sunt John Taylor și găsesc lucruri. Am găsit ceea ce îți dorești. Dar trebuie să crezi în mine, altfel nu vei primi niciodată ce ți-am adus. Dacă dispar, n-o să știi niciodată...

- Arată-mi, a spus ea, și am știut că atinsesem un punct sensibil.

Mi-am întins cu atenție mâna către bancă, am ridicat cutia de pantofi și i-am întins-o. Mi-a smuls-o din mână și cartonul s-a dezintegrat sub privirea ei, dezvăluind conținutul. Un ursuleț vechi și ponosit, cu un ochi de sticlă lipsă. Jessica Măhnire a ținut ursulețul în mâinile ei albe de mort, uitându-se la el cu ochii ei sălbatici și ficși, și apoi, în sfârșit, l-a strâns la pieptul ei costeliv și s-a lipit de el, ca un copil care doarme. Și eu mi-am recăpătat suflul.

- E al meu, a spus ea, uitându-se în continuare la urs și nu la mine, lucru pentru care îi eram recunoscător. A fost... al meu, când eram mică. Cu mult timp în urmă, când eram încă om. Nu m-am mai gândit la el de... atâta vreme, de atât de multă vreme...

- Este ceea ce îți trebuie, am spus eu, cu atenție. Ceva care contează pentru tine. Ceva care să fie, pentru tine, la fel de real ca și tine. Ceva în care să crezi.

Și-a ridicat brusc capul și mi-a aruncat o privire fără nici o urmă de șovăială. Am încercat din răputeri să nu tresar. Și-a aplecat capul într-o parte, ca o pasăre.

³O livră = 453,59 grame

- Unde l-ai găsit?

- În cimitirul ursuleților.

A râs scurt, surprinzându-mă.

- Nu întreba niciodată un magician cum își face trucurile. Știu. Sunt ne bună, dar știu asta. Și știu și că sunt ne bună. Știam ce cumpăr pentru prețu plătit. Sunt mereu singură acum, despărțită de lume și de toți cei din ea. Din cauza a ceea ce mi-am făcut, din cauza a ceea ce am devenit. La la la... doar eu, vorbind cu mine însămi... Nu a fost ușor sau plăcut să renunț la umanitatea mea și să devin Necredincioasa. Merg prin lume și sunt singura din ea. Până acum. Acum am ursulețul. Da. Ceva în care să cred. Tu în ce crezi, John Taylor?

- În darul meu. În slujba mea. Și poate în onoarea mea. Ce s-a întâmplat cu tine, Jessica?

- Nu mai știu nici eu. Tocmai asta este. Trecutul meu era atât de îngrozitor, încât a trebuit să-l uit, a trebuit să-l fac să pară ireal, să-l fac să pară că nu a existat niciodată. Dar, prin asta, mi-am pierdut încrederea în realitate, sau realitatea și-a pierdut încrederea în mine, și acum exist doar printr-un efort constant de voință. Dacă încetez să mă mai concentrez, o să dispar. Am fost singură atât de mult, înconjurată de umbre și șoapte care nu înseamnă nimic, chiar nimic. Câteodată mă prefac, doar ca să am cu cine vorbi, dar știu că nu e real... Dar acum îl am pe ursulețul meu. Mă alină și îmi aduce aminte. Cine și ce eram.

I-a zâmbit ursulețului vechi și ponosit din brațele ei slabe ca un băț.

- Mi-a plăcut mica noastră discuție, John Taylor. Permisă de locul ăsta și de momentul ăsta. Să nu mai încerci așa ceva. Nu te-aș recunoaște. Nu mi-aș aduce aminte de tine. Nu ar fi bine.

- Adu-ți aminte de ursuleț, am spus eu. Poate știe drumul către casă.

Dar dispăruse deja, ieșind din biserică și afundându-se în noapte. Am respirat lent și m-am așezat pe prima bancă înaintea să cad. Jessica Măhnire era mult prea ciudată, chiar și pentru Zona Întunecată. Nu e ușor să porți o discuție cu cineva despre care știi că ascultă numai de vocile din capul ei. Și care te poate șterge de pe fața pământului dintr-un capriciu. M-am ridicat în picioare și m-am îndreptat către altar, ca să strâng lumânările. Și acela a fost momentul în care am auzit zgomotul unor pași grăbiți venind de afară și apropiindu-se de biserică. Nu era Jessica. Erau pași de om, de data asta. M-am retras în fundul bisericii și m-am ascuns în cele mai negre umbre. Cu excepția Jessicăi și, desigur, a lui Walker, nimeni nu ar fi trebuit să știe că eram acolo. Dar am dușmani. Trimișii lor înspăimântători, Bântuitorii, încercaseră să mă ucidă încă de când mă născusem, în plus, avusesem parte de destule distracții, pentru o singură noapte. Oricine era cel care venea, nu vroiam să știu.

Un om îmbrăcat în negru a intrat în fugă prin spărtura unde fusese ușa. Costumul lui închis la culoare era zdrențuit și sfâșiat, iar fața îi trăda epuizarea. Arăta de parcă ar fi fugit de ceva vreme. Și de parcă ar fi fost speriat de ceva vreme. Purta ochelari de soare, negri și orbi ca ochii unui gândac, deși ieșise din noapte. S-a clătinat pe culoar, îndreptându-se către altar și agățându-se de bănci cu o mână, ca să se țină în picioare. Cu

cealaltă mână ținea la piept un obiect învelit într-o bucată de material negru. Se tot uita peste umăr, speriat că persoana sau lucrul care îl urmărea era aproape. A căzut în genunchi în fața altarului, tremurând din toate încheieturile. Și-a scos ochelarii și i-a aruncat într-o parte. Pleoapele îi fuseseră cusute una de alta. Și-a ridicat pachetul către altar cu mâini nesigure.

- Adăpost! a strigat el, cu o voce aspră și răgușită, de parcă n-o mai folosisese de multă vreme. Pentru numele lui Dumnezeu, adăpost!

A urmat o tăcere lungă, și apoi am auzit niște pași fermi, care se apropiau lent de biserică. Pași calculați, calmi. Omul în negru i-a auzit și el și a tresărit, dar nu s-a uitat înapoi. Chipul său mutilat era fixat cu disperare asupra altarului. Pașii s-au oprit la ușă. O pală de vânt a venit din noapte, răbufnind greu pe culoar, de parcă cineva respira. Lumânările din imediata apropiere a ușii au șiroit de ceară și s-au stins. Vântul a ajuns până la mine, în umbră, și m-a palmuit, fierbinte și umed ca febra. Mirosea a ulei eteric, parfumul de trandafiri zdrobiți, dar bolnăvicios și greu, aproape copleșitor. Omul în negru se tânguia în fața altarului. A încercat să spună din nou *adăpost*, dar vocea nu îl asculta.

I-a răspuns o altă voce, din întunericul de dincolo de ușa bisericii. Dură și amenințătoare, și totuși blândă și calmă ca melasa amară, părea că sunt mai multe voci șoptite, în armonii joase, care zgâriau sufletul ca unghiile pe o tablă. Nu era o voce omenească. Era și mai mult, și mai puțin omenească.

- Pentru cei ca tine nu se găsește adăpost, nici aici și nici în altă parte, a spus vocea, și omul în negru a tremurat la auzul ei. Nu poți fugi nicăieri de noi. Nu te poți ascunde nicăieri de noi. Înapoiază ce ai luat.

Omul în negru nu avea încă curajul să se uite în spate, la lucrul care îl ajunsese, într-un sfârșit, din urmă. A strâns la piept pachetul învelit în material negru și s-a străduit să pară sfidător.

- Nu ți-l dau! M-a ales pe mine! E al meu!

În prag stătea ceva acum, mai întunecat și mai adânc decât umbrele. Îi puteam simți prezența, presiunea, ca o greutate mare în noapte, de parcă ceva uriaș și dens și abuman⁴ își croise drum în lumea oamenilor. Nu avea ce căuta aici, dar venise oricum, pentru că putea. Vocea aceea ciudată, șoptită, a vorbit din nou.

- Dă-ni-l. Dă-ni-l acum. Sau îți vom smulge sufletul din trup și-l vom arunca în Gheenă, să ardă pe vecie în flăcările ladului.

Fața omului în negru s-a schimonosit, frământată de agonia indeciziei. Lacrimile au ieșit printre cusăturile mari și negre care îi închideau ochii și i-au alunecat pe obraji tremurători. Și, într-un sfârșit, a încuviințat, trupul său prăbușindu-se înainte, înfrânt. Părea prea obosit ca să mai fugă și prea speriat pentru a se gândi măcar să se opună. Nu l-am învinovățit. Chiar și pe mine, ascuns în umbră, vocea aceea nesănătoasă și nemiloasă mă speriasse de moarte. Omul în negru a desfăcut pachetul, încet și smerit,

⁴Abumanii sunt o rasă de personaje fictive, care apar în jocul Warhammer 40,000. În mileniul 41, abumanii sunt descendenți ai oamenilor, care au evoluat fizic, după ce au fost izolați în lumi cu diverse condiții de mediu, (n.trad.)

pentru a scoate la iveală un pocal mare, din argint, bătut cu pietre prețioase. Strălucea puternic în lumina palidă, ca o bucată de rai căzută pe pământ.

- Ia-l! a spus, cu amărăciune, omul în negru, cu fața scăldată de lacrimi. Ia Graalul! Dar... nu-mi mai face rău. Te rog.

A urmat o pauză lungă, de parcă întreaga lume asculta și aștepta. Măinile omului în negru au început să tremure atât de tare, încât aproape că a scăpat pocalul. Vocea armonizată a vorbit din nou, gravă și imuabilă ca și soarta.

- Acesta nu este Graalul.

O umbră imensă s-a năpustit din prag, a trecut în viteză pe culoar și l-a învăluit pe omul în negru înainte ca acesta să apuce să scoată vreun strigăt. M-am lipit cu spatele de zidul rece din piatră, rugând umbrele să mă ascundă. În biserică s-a auzit un urlet puternic, de parcă toți leii din lume ar fi răgit odată. Și apoi umbra s-a retras, trecând ușor pe culoar, de parcă ar fi fost... sătulă. A ieșit pe ușă și dusă a fost. Nu-i mai simțeam prezența în noapte. Am ieșit atent la lumină și am studiat figura ghemuită din fața altarului. Acum era o statuie albă, scânteietoare, care purta un costum negru zdrențuit. Măinile albe țineau încă pocalul respins. Fața albă și înghețată fusese prinsă într-un țipăt de groază fără sfârșit.

Mi-am strâns toate lumânările, m-am asigurat că nu am lăsat nici o urmă a prezenței mele acolo și am părăsit Sfântul Jude. M-am dus acasă, pe drumul cel mai cunoscut. Aveam multe la care să mă gândesc. Graalul... Dacă Sfântul Graal ajunsese în Zona Întunecată, sau dacă părțile interesate de obicei credeau asta, ne așteptau multe necazuri. Felurile de ființe care s-ar fi luptat pentru a intra în posesia Graalului i-ar fi pus la grea încercare chiar și pe instigatorii și propagatorii cei mai tari din Zona Întunecată. Un om înțelept ar reflecta asupra implicațiilor unui asemenea fapt, și-ar lua o vacanță prelungită și nu s-ar întoarce până când apele nu s-ar limpezi. Dar, dacă Graalul chiar era pe aici, pe undeva... Sunt John Taylor. Pot găsi lucruri.

Trebuia să existe o cale ca eu să fac din asta o groază de bani.
Posibil cu mult scandal.

DOI - Norii de furtună

Ciudații este genul de bar unde nimănui nu-i pasă cum te cheamă și unde clienții fideli merg armați. Este un loc bun ca să cunoști oameni și chiar unul și mai bun ca să fii tras pe sfoară, jefuit și ucis. Nu neapărat în ordinea asta. Cam toată lumea care este cineva sau se crede a fi sau ar trebui să fie a trecut pe la Ciudații într-un moment sau altul. Turisții nu sunt bineveniți și sunt chiar împușcați la prima vedere. Petrec mult timp acolo, ceea ce spune mai multe despre mine decât sunt dispus să recunosc. De acolo preiau majoritatea cazurilor. Probabil că mi-aș putea deconta factura de la bar drept cheltuieli de afaceri. Dacă mi-aș plăti impozitele.

Era tot ora trei dimineața atunci când am coborât scara de metal răsunătoare în bar. Locul părea nefiresc de liniștit, majoritatea suspjecțiilor obișnuite lipsind, ceea ce era ciudat. Ici și colo, erau câțiva oameni, la bar și la mese, plus o grămadă de clienți care nu ar fi reușit să fie luați drept oameni nici dacă mi-aș fi pus mie și lor o pungă în cap... dar nimeni

important. Nimeni care să conteze. M-am oprit la baza scărilor și m-am uitat gânditor în jur. Trebuie că se întâmpla ceva mareț pe undeva. Dar în fond, asta este Zona Întunecată, unde se întâmplă mereu ceva mareț pe undeva, și cineva fără importanță este dat deoparte.

Din difuzoarele ascunse ale barului se revărsa melodia „Red” a lui King Crimson, ceea ce însemna că proprietarul barului era din nou nostalgic. Alex Morrissey, patron și barman, stătea, ca de obicei, în spatele tejghelei lungi de lemn, prefăcându-se că lustruiește un pahar, în timp ce un client cu fața acră îi povestea despre necazurile lui. Alex este un bun partener de discuții atunci când te simți deprimat, pentru că nu îi pasă deloc și nici nu tolerează plângerea de milă, pe motiv că el însuși este în permanență un nemernic abătut. Alex ar putea participa la Olimpiadă. Indiferent de cât de grave sunt problemele tale, ale lui sunt întotdeauna mai grave. Avea aproape treizeci de ani, dar arăta cu cel puțin zece ani mai în vârstă. Se îmbufna des, medita cu voce tare la nedreptățile vieții și avea tendința de a arunca cu lucruri atunci când era cu capsa pusă. Purta mereu negru (pentru că nimeni nu inventase până acum o culoare mai întunecată), combinând creații vestimentare, și o beretă neagră și ferceșă dată pe spate, pentru a ascunde chelia pe cale de a se extinde.

E legat de bar printr-un jurământ de familie, și urăște asta din tot sufletul. Ca urmare, cei înțelepți se feresc de gustările de la bar.

Deasupra și în spatele barului, în interiorul unei casete masive de sticlă, bine fixată pe perete, era o Biblie mare, legată în piele, cu o cruce de argint încrustată pe copertă. O notă de sub casetă spunea: *În caz de Apocalipsă, spargeți geamul.* Alex credea că e bine să fii pregătit.

Cei câțiva clienți permanenți care se întindeau către bar erau, ca de obicei, de toate soiurile. O fantomă fumurie, în tonuri de albastru și gri, sorbea amintirea unei țigări și împrăstia norișori de aceeași consistență ca și ea în aerul deja mohorât. Două ondiine lesbiene se sorbeau una pe cealaltă cu niște paie, chicotind atunci când nivelul apei se ridica și le gâdila trupurile lichide. Fantoma cea fumurie s-a îndepărtat puțin, în caz că cele două s-ar fi îmbătat prea tare și stratul de la suprafață ar fi cedat. Una dintre creațiile cele mai reușite ale Baronului Frankenstein s-a apropiat împleticindu-se de bar, s-a așezat pe un scaun și apoi a verificat cu atenție dacă nu îi picase ceva. Baronul era un geniu într-ale științei, fără îndoială, dar nu se descurca prea bine cu cusutul. Alex l-a salutat din cap și i-a întins o canistră cu ulei de motor, cu un pai răsucit ieșind din ea. La capătul barului, un vârcolac era ghemuit pe podea, pe o pătură roasă, căutându-se de purici și lingându-și din când în când boașele. Fiindcă putea, se pare.

Alex s-a uitat prin bar și a pufnit a dezgust.

– N-a fost niciodată așa la *Cheers*. Trebuie să-mi fac rost de ceva clientelă mai bună.

S-a întrerupt în momentul în care pălăria de magician de lângă el s-a scuturat brusc și o mână a ieșit din ea, ținând un pahar de Martini gol. Alex a reumplut paharul dintr-un shaker de cocteiluri și mâna s-a retras înapoi în pălărie. Alex a suspinat.

– Într-una din zilele astea va trebui să-l scoatem de acolo. Tare supărat a mai fost iepurele ăla pe el.

S-a întors către muzicianul pe care îl asculta și s-a uitat fix la el.

– Ești gata pentru încă unul, Leo?

– Întotdeauna.

Leo Bocet și-a terminat berea și a împins paharul înainte. Era un ins înalt și slab, care părea atât de lipsit de substanță, încât cred că numai greutatea hainei sale de piele îl ținea pe loc. Avea o față lungă și palidă, animată de niște ochi strălucitori și de un zâmbet hain, și părul îi era mereu în dezordine. O cutie uzată de chitară se sprijinea de bar, lângă el. I-a aruncat lui Alex cel mai mieros zâmbet al său.

- Hai, Alex, știi că locului ăstuia i-ar face bine o scenă live. Formația s-a reunit și ne pregătim de un turneu de revenire.

- Cum adică, un turneu de revenire, când n-ați fost niciodată nicăieri? Nu, Leo. Îmi aduc aminte de ultima dată când m-am lăsat convins să cânt aici. Clienții mei mi-au spus foarte clar că mai bine și-ar da afară mațele decât să te mai asculte vreodată, și eu nu pot să zic că nu sunt de acord. Cum se numește formația... săptămâna asta? Mă gândesc că încă schimbați regulat numele, ca să puteți fi angajați?

- Pe moment, suntem Tipa Druidă, a recunoscut Leo. E bine dacă știi să profiți de elementul-surpriză.

- Leo, nu v-aș solicita să cântați nici măcar la o convenție pentru surzi.

Alex i-a aruncat o privire vârcolacului de pe pătură.

- Și ia-ți și bateristul când pleci. Reduce tonul discuțiilor, ceea ce, în locul ăsta, este o adevărată realizare.

Leo s-a uitat ostentativ în jur și i-a făcut semn lui Alex să se aplece.

- Știi, a zis el, pe un ton conspirativ, dacă ești în căutarea a ceva nou, ceva mai special, care să atragă niște clienți noi, poate că te pot ajuta. Ai fi interesat de... o priză de Elvis?

Alex l-a privit suspicios.

- Spune-mi că nu are nimic de-a face cu sandviciurile cu banane prăjite.

- Numai indirect. Ascultă. Acum câțiva ani, un anumit grup de prieteni de-ai mei, mari amatori de droguri, a pus la cale un plan diabolic de a căuta cel mai puternic drog posibil. Au încercat absolut totul, separat și în amestec, și erau disperați după ceva inedit. Ceva mai puternic, care să le dea peste cap și ultimii neuroni rămași. Așa că s-au dus la Graceland. Elvis, după cum bine știm, era așa de umflat de pastile când a murit, că a trebuit să fie îngropat într-un sicriu cu capac pentru gravide. Sistemul îi era saturat de toate drogurile ciudate de pe pământ, inclusiv câteva pe care le crease el special. Așa că prietenii ăștia ai mei s-au furișat în Graceland, camuflați de o vrajă de calibru greu, au dezgropat trupul lui Elvis și l-au înlocuit cu un simulacru. Apoi au fugit acasă cu prada lor. Înțelegei unde bat, nu-i așa? Au incinerat trupul lui Elvis, au strâns cenușa și au fumat-o. Se spune că nimic nu e mai tare decât... o priză de Elvis.

Alex s-a gândit la cheștiunea asta o vreme.

- Felicitări, a spus el, într-un sfârșit. E cel mai dezgustător lucru pe care l-am auzit vreodată, Leo. Și competiția a fost acerbă. Pleacă de aici, Leo. Acum.

Leo Bocet a dat din umeri și a rânjit, și-a terminat băutura și s-a dus să-l apuce pe baterist de zgardă. Locul său la bar a fost imediat luat de un nou-venit, un bărbat gras, între două vârste, într-un costum șifonat. Bădăran, transpirat și secretos, arăta de parcă ar fi trebuit să fie la o trecere în revistă a suspectilor poliției. I-a zâmbit larg lui Alex, care nu i-a răspuns la zâmbet.

- O noapte splendidă, Alex! Într-adevăr, o noapte cu noroc! Arăți bine, domnule, chiar foarte bine! Un pahar cu cea mai bună băutură, te rog!

Alex și-a încrucișat brațele pe piept.

- Tate. Tocmai când credeam că nu se poate mai rău de-atât, ai apărut tu. Nu cred că ai venit să-ți plătești datoria, nu-i așa?

- Mă jignești, domnule! Chiar mă jignești!

Tate a încercat să pară îndurerat. Nu i se potrivea. A trecut la un zâmbet lingușitor.

- Zilele mele de om sărac s-au încheiat, Alex! Începând de azi, sunt plin de lichidități. Eu...

Moment în care a fost dat la o parte de un individ înalt, cadaveric, într-un smocking elegant și o capă de operă neagră și unduitoare. Pe față i se citea paloarea morții, ochii îi erau de un roșu intens și gura plină de dinți ascuțiți. Mirosea a pământ de sicriu. A lovit cu pumnul străveziu în teighea și s-a uitat fix la Alex.

- Tu! Dă-mi sânje! Sânje proaspăt!

Alex a ridicat calm o sticlă cu sifon și l-a stropit pe noul-venit drept în față. Acesta a țipat ascuțit pe măsură ce chipul i se dizolva sub jetul de apă și apoi a dispărut brusc, hainele și pelerina alunecând pe podea. Un liliac mare și negru a fâlfâit din aripi prin bar. Toată lumea a început să arunce cu lucruri în el, până când a dispărut pe scări. Alex a pus jos sticla cu sifon.

- Apă minerală sfințită, i-a explicat el lui Tate, care părea oarecum uimit. O țin la îndemână pentru anumite cocteiluri. Afurisiții ăștia de vampiri... E al treilea care vine pe aici săptămâna asta. Cred că se ține din nou vreun congres.

- Nu-ți bate capul cu el, stimabilule, a zis Tate, măreț. Asta este noaptea ta norocoasă. Toate necazurile tale s-au sfârșit. O să-mi achit datoria și chiar mai mult. Astăzi fac cinste!

Toată lumea din bar și-a ciulit urechile la auzul cuvintelor sale. Nici o ofertă de băutură gratuită nu a trecut vreodată neobservată, chiar și atunci când King Crimson era la maxim. Nu se întâmpla așa ceva prea des. În jurul lui Tate cel zâmbăreț se adunase deja o mulțime, încântată, dar și surprinsă. Creatura lui Frankenstein și-a întins canistra ca să-i fie umplută din nou. Alex încă nu-și desfăcuse brațele.

- Nici un credit suplimentar pentru tine, Tate. Să vedem banii mai întâi.

Tate s-a uitat în jur, tacticos, asigurându-se că totți îi acordau atenție, și a scos din haină un teanc substantial de bancnote. Mulțimea a murmurat, impresionată. Tate s-a întors către Alex.

- Am moștenit o avere, dragul meu. Taylor a găsit în sfârșit testamentul care lipsea și am fost declarat singurul și unicul moștenitor legal. Și acum sunt atât de bogat, că aş putea scuipa pe un Rockefeller.

- Bun, a zis Alex.

A luat cu grijă teancul din mâna lui Tate, a numărat jumătate și i-a înapoiat restul.

- Cu asta ți-ai achitat datoria. Sper că, după ce-l vei fi plătit pe Taylor, să poată face și el la fel.

- Taylor? a zis Tate, disprețuitor.

A făcut un gest larg cu restul de bani.

- Am creditori care așteaptă de mult și care nu mai au răbdare. Ei sunt pe primul loc. Taylor e doar un ajutor. Poate să-și ia un număr și să aștepte.

A râs tare, invitându-i și pe ceilalți să i se alăture. Dar toți au tăcut. Unii chiar s-au dat puțin înapoi. Alex s-a aplecat peste teighea și i-a aruncat lui Tate o privire dură.

- Ai de gând să-l tragi pe Taylor pe sfoară? Ți s-a urât de viață, Tate?

Omul cel gras s-a ridicat în picioare, dar, din nefericire, nu era prea impunător. L-a privit pe Alex cu gura strâmbă.

- Nu mă tem eu de Taylor!

Alex a zâmbit rece.

- Ar trebui, dacă ai avea un dram de minte.

S-a uitat peste umărul lui Tate și și-a înclinat capul a salut. După o clipă, toți s-au întors ca să se uite. Și atunci s-a întors și Tate, și m-a văzut stând la baza scărilor, de unde privisem și ascultasem. M-am îndreptat către bar și oamenii care nici măcar nu-mi stăteau în cale s-au grăbit să dispară. Mulțimea din jurul lui Tate s-a disipat rapid, retrăgându-se la o distanță sigură. Tate a rămas nemișcat, cu bărbia ridicată, încercând să pară imperturbabil și eșuând lamentabil. M-am oprit drept în fața lui. Transpira abundent. I-am zâmbit și a înghițit cu noduri.

- Bună, Tate, am spus eu, calm. Îmi face plăcere să te văd. Nu te-ai schimbat deloc. Mă bucur să aud că moștenirea e așa cum ți-ai imaginat. Așa de mult îmi place când un caz are final fericit. Acum, îmi datorezi bani, Tate. Și n-am nici un chef să aștept.

- Nu te poți lua de mine, a zis Tate, cu o voce răgușită. Sunt bogat acum. Îmi pot permite protecție.

Și-a îndreptat mâna stângă, durdulie, către o brățară cu amulete din aur, de pe încheietura dreaptă. A prins două dintre amuletele acelea urâte și grosolane, le-a smuls și le-a aruncat pe podea, între noi. În bar s-a simțit o zdruncinătură bruscă, în momentul în care o poartă interdimensională s-a deschis între lumi și cele două amulete au fost înlocuite de cele două creaturi pe care le invocaseră. Stăteau amenințătoare între mine și Tate, doi reptilieni uriași cu mușchi peste mușchi și capete mari, de formă trapezoidală, pline de dinți zimțați. Reptilienii s-au uitat la mine și eu la ei, și apoi ambii la Tate.

- Pentru *el* ne-ai chemat? a spus cel din stânga. Ne-ai chemat să ne luăm de *sângerosul de John Taylor*? Ești *nebun*?

- Corect, a spus cel din dreapta. Nu ne ocupăm de cauzele pierdute.

Și cu asta, s-au întors de unde au venit. Tate a apelat la toate celelalte amulete de pe brățara sa, tot mai disperat, dar nici una dintre ele nu i-a fost de folos. Am stat acolo, calm și relaxat și câtuși de puțin deranjat, în timp ce inima îmi revenea la ritmul obișnuit. Reptilienii ăia chiar fuseseră uriași... Câteodată e bine să ai o reputație de nemernic periculos și nemilos. Tate a renunțat, într-un sfârșit, la brățară și s-a uitat, fără nici o tragere de inimă, la mine. I-am zâmbit și el a părut foarte, foarte supărat.

Într-un sfârșit, mi-a dat toți banii, toate cărțile de credit, toate bijuteriile, inclusiv brățara cu amulete și, practic, tot ce avea asupra sa. Și l-am lăsat să plece din bar în viață. A avut noroc că i-am permis să-și păstreze hainele. M-am pus pe sporovăit cu Alex și toți și-au reluat activitățile, cam dezamăgiți că nu se făcuse vărsare de sânge.

Alex mi-a turnat un brandy mare.

- Deci, John, pe unde te mai învârti în ultima vreme?

- Prin lumea reală, am spus eu, evitând să dau detalii. Vin în Zona Întunecată ca să lucrez. E mai sigur.

- Doar nu dormi tot la birou?

- Nu, acum am în permanență de lucru aici, îmi pot permite o locuință decentă din nou.

Am numărat banii pe care îi luasem de la Tate.

- De fapt, cred că este momentul pentru îmbunătățiri.

- Rămâi în lumea reală, a zis Alex. Acum ai revenit pe scenă, aici sunt mulți oameni care te caută, cu intenții nu tocmai prietenoase. Unii au trecut chiar și pe la mine. Ai fi surprins să afli cât de mult sunt gata să plătească unii pentru informații despre culcușul tău. Le iau banii și îi îndrept în tot felul de direcții greșite.

- Dorm mai bine în lumea reală, am recunoscut eu. Bântuitorii sunt mereu pe aici, pe undeva. De aceea am stat departe de Zona Întunecată atâta vreme.

- Te bucuri că te-ai întors? a întrebat Alex.

- Nu știu încă. E bine că am din nou de lucru. Aici lucrez cel mai bine. Poate că aici este locul meu. Dar...

- Da, a zis Alex. Dar. Aceasta este Zona Întunecată, zona întunecată a visurilor tuturor.

Era greu să ghicesc prin ochelarii de soare, dar pe fața lui era o expresie care, la oricine altcineva, aș fi spus că era îngrijorare.

- Se zvonește că mulți vor să te vadă mort, John. *Mulți*. Știi... poți veni oricând aici, să stai o vreme. Dacă ai nevoie de adăpost. Un loc în care să te simți în siguranță.

- Mersi, am spus eu.

Eram impresionat, dar nu vroiam să arăt asta. Nu ar fi făcut decât să-l stânjenească.

- O să țin minte. Deci, ce mai e nou?

Alex s-a gândit o clipă.

- În mod surprinzător, mai nimic. Jessica Măhnire, desigur, dar știi deja de asta. Nu știu dacă are vreo legătură, dar mulți dintre jucătorii obișnuiți au dispărut din vedere, acum, recent. Și-au pus capul în pământ și speră să nu fie observați. Sau poate că are legătură cu ultimul zvon fierbinte, cum că îngerii au venit în Zona Întunecată.

M-a făcut să ridic o sprânceană.

- Îngerii? Pe bune?

- De Sus și de Jos, se pare. Nimeni nu a afirmat până acum că i-a văzut. Poate fiindcă nimeni nu știe cu exactitate ce să caute. A trecut multă vreme de când un înger și-a făcut apariția în lumile materiale. Demoni, da, dar nu sunt din aceeași ligă cu cei Căzuți...

- Am dat peste... ceva, la Sfântul Jude, am spus eu gânditor. Ceva aproape la fel de supărător ca și Necredincioasa... Îngerii în Zona Întunecată... Trebuie că e un Semn. Vesteste ceva.

- Ar face mai bine să aibă grijă pe aici, a spus Alex, repede. Unii dintre nemernicii din acest loc ar fura orice nu este bătut în cuie, electrificat sau blestemat. Nu m-ar mira dacă m-aș trezi într-o dimineață și l-aș vedea pe Sfântul Mihail ținut de zid, cu aripile lipsă.

L-am privit gânditor.

- Nu știi prea multe despre îngerii, nu-i așa, Alex?

- Fac tot ce pot ca să stau departe de conceptele morale absolute, a zis Alex. Nu sunt de acord cu astfel de stabilimente. Și lasă bacșișuri groaznice.

Nu a făcut aluzie la strămoșii lui. Nici nu era nevoie. Se spune că Alex se trăgea din Arthur Pendragon, pe de o parte, și din Merlin Sămânță-de-Diavol, pe de alta. Merlin însuși era îngropat pe undeva, pe sub pivnița de vinuri. Mai apărea, uneori, pentru a le aduce aminte tuturor de cuvântul

legii și pentru a-i speria îngrozitor. Dacă ești mort nu înseamnă că ai ieșit din joc, aici, în Zona Întunecată.

- Uită de tot ceea ce știi despre îngeri, am spus eu, răbdător. Toate imaginile acelea cu niște tipi simpatici cu aripi, în cămăși de noapte lungi și o obsesie pentru harpă. Îngerii sunt cei care aplică legea lui Dumnezeu, Voința lui manifestată în lumea oamenilor. Echivalentul spiritual al SAS. Atunci când Dumnezeu vrea să distrugă un oraș sau să ucidă primul născut al unei întregi generații, trimite un înger. În Ziua de Apoi, când întreaga lume este distrusă, îngerii se vor ocupa de toate treburile murdare. Sunt niște ființe puternice și implacabile. Nici nu vreau să mă gândesc la cei Căzuți.

Și atunci am auzit o voce în spatele meu. Politicoasă, rafinată și cu un accent necunoscut.

- Scuzați-mă, vă rog. Sunteți cumva John Taylor?

M-am întors încet, atent să nu par speriat, deși inima mea s-a oprit pentru o clipă. Nu mulți oameni mă pot lua prin surprindere. Mă mândresc cu faptul că este foarte greu să te furișezi pe la spatele meu. În Zona Întunecată, asta te ajută să supraviețuiești.

În fața mea stătea un ins scund și îndesat, oacheș, cu niște ochi blânzi, cu părul și barba negre, ambele cu o formă bine definită. Purta o haină lungă și fâlfâitoare, cu croială scumpă.

- S-ar putea, am zis eu. Depinde. Cine sunteți?

- Sunt Jude.

- Bună, Jude.⁵

S-a încruntat ușor. Îmi era clar că nu se prinsese. I-am zâmbit răbdător.

- Eu sunt Taylor. Ce pot face pentru tine, Jude?

S-a uitat fix la Alex, apoi la celelalte ființe de la bar, care se prefăceau care mai de care că nu ne ascultă. Jude s-a întors și m-a privit fără să clipească.

- Aș prefera să vorbim între patru ochi, domnule Taylor. Am un comision pentru dumneavoastră. Unul foarte bine plătit.

- Tocmai ai rostit cuvintele magice, Jude. Haide în biroul meu.

L-am condus către unul dintre separeurile din fundul barului și ne-am așezat unul în fața celuilalt la masă. Jude s-a uitat prin bar. Era clar că se afla pe un teritoriu necunoscut. Nu părea genul de om pe care să-l întâlnești într-un bar, deși, pe de altă parte, nici nu știam unde să-l încadrez. Avea ceva... Nu se potrivea cu nici unul dintre tiparele obișnuite. Părea un tip cu secrete. M-a fixat din nou cu ochii aceia căprui și călduroși, de parcă încerca să mă facă să-l plac, și s-a aplecat peste masă pentru a mi se adresa, cu o voce joasă și confidențială.

- Reprezintă Vaticanul, domnule Taylor. Sfântul Părinte dorește să găsești ceva pentru el.

- Papa vrea să mă angajeze? Ce s-a întâmplat? Cineva i-a furat inelul?

- Nu e vorba de ceva atât de ordinar, domnule Taylor.

- De ce n-a trimis un preot?

- A trimis. Sunt... sub acoperire.

S-a uitat din nou prin bar și nu a părut încântat sau liniștit de ceea ce vedea. Nu părea că îi judecă, era mai mult... mistificat, și poate chiar stânjenit. M-a privit din nou și a zâmbit aproape cu sfială.

⁵Joc de cuvinte. În engleză, în original: „Hey, Jude”. Unul dintre faimoasele cântece ale formației Beatles, (n.trad.)

- Nu ies prea mult, în zilele astea. A trecut ceva vreme de când am ieșit în lume. Am fost ales să te abordez pentru că... am niște informații speciale despre obiectul lipsă. Vezi tu, de obicei mă ocup de Biblioteca Interzisă a Vaticanului. Camerele secrete de dedesubt, unde Biserica păstrează textele prea periculoase sau prea deranjante pentru majoritatea oamenilor.

- Cum ar fi Evanghelia după Pilat?

Nu m-am putut abține să nu mă laud puțin.

- Transcrierea Manuscrisului Voynich? Mărturia lui Grendel Rex?

Jude a încuviințat ușor, fără a trăda ceva.

- Cam așa, da. Sunt aici pentru că un obiect foarte puternic a apărut din nou în lume, după ce a fost dat dispărut cu multe secole în urmă. Și, desigur, a ajuns aici, în Zona Întunecată.

A fost rândul meu să încuviințez și să par gânditor.

- Acest obiect puternic trebuie că are mare importanță, dacă Vaticanul a decis să se implice. Sau... este foarte periculos. Despre ce vorbim, mai exact?

- Despre Graalul Nesfânt. Cupa din care a băut Iuda la Cina cea de Taină.

Am rămas cu gura căscată. A trebuit să mă las pe spate și să mă gândesc la ce mi se spusese pentru câteva momente.

- N-am mai auzit de un... Graal Nesfânt.

- Nu mulți au auzit, a spus Jude. Din fericire pentru noi toți. Graalul Nesfânt amplifică răul prin prezența sa, încurajează și accelerează tendințele și evenimentele negative și îi corupe pe toți cei care intră în contact cu el. Este și o sursă de mare putere... A trecut din mână în mână de-a lungul secolelor. Printre foștii proprietari s-ar număra Torquemada, Rasputin și Adolf Hitler. Deși, dacă Hitler ar fi posedat toate obiectele mistice despre care se zvonise, nu ar mai fi pierdut războiul. În orice caz, Graalul Nesfânt a reapărut și face victime, undeva, în Zona Întunecată.

Am simțit că vreau să fluier lung, impresionat, dar nu am făcut-o. Aveam o reputație de apărut.

- Nici nu mă mir că sunt îngeri în Zona Întunecată.

- Deja? a sărit Jude.

Privirea nu îi mai era blândă.

- Ești sigur?

- Nu, am spus eu, calm. Până acum, sunt doar zvonuri. Dar se zice că avem vizitatori de Sus și de Jos.

- Rahat, a spus Jude, uimindu-mă puțin. Nu te aștepti la un astfel de limbaj din partea unui preot și bibliotecar.

- Domnule Taylor, este imperativ ca să găsești Graalul Nesfânt pentru noi, înainte ca trimișii Domnului sau ai Dușmanului să se implice direct. Să nu dai greș, căci, dacă mesagerii Principatelor declanșează un război aici, Zona Întunecată ar putea fi ștearsă de pe fața pământului.

- Dacă Graalul Nesfânt este aici, îl pot găsi, am spus eu, adresându-i lui Jude cel mai încrezător zâmbet al meu. Nu a părut impresionat sau calmat.

- Nu va fi ușor, domnule Taylor. Chiar și cu faimosul tău talent. Mulți oameni o să caute Graalul Nesfânt, pentru tot felul de motive bune sau rele. Și, în mâinile nepotrivite, puterea sa poate răsturna echilibrul dintre Sus și Jos. Zilele cele de pe Urmă pot veni mai repede, și nu suntem pregătiți pentru așa ceva.

- Deci, dacă îngerii nu distrug Zona Întunecată, oricine pune mâna pe Graalul Nesfânt poate face acest lucru? Minunat. Ador să lucrez în condiții de stres.

- Vei accepta comisionul?

- Pot găsi orice. Cu asta mă ocup. De asta m-ai căutat, nu-i așa?

- Ai avut recomandări foarte bune, a spus Jude. Deși, de dragul egoului tău, nu-ți voi spune de la cine. Acum, Graalul Nesfânt a fost ținut în Casa Luminilor Albastre, unul dintre complexe ascunse adânc sub Pentagon. Dar un paznic a reușit să treacă cumva de toate sistemele de apărare și protecție și l-a scos de acolo. Dar nu l-a putut păstra, desigur, sârmanul. Graalul l-a folosit ca să scape.

Mi-am adus aminte de omul în negru de la Sfântul Jude și de ceea ce i se întâmplase. Vocea (sau vocile) aceea îngrozitoare menționase un Graal. Dar nu am spus nimic. Nu aveam motive ca să-i ascund lucruri lui Jude, dar nici nu eram pregătit să-i acord încrederea mea deplină. Eram sigur că el nu-mi spunea totul.

- Dacă este aici, o să-l găesc, am spus eu, cu o voce anostă. Dar nu sunt sigur că e bine să-l predau Vaticanului. Reputația voastră a cam avut de suferit în ultima vreme. Sub toate aspectele, se pare.

- Îi voi duce Graalul Nesfânt direct Pontifului, a spus Jude, cu sinceritate. Și el se va asigura că este închis și pus în siguranță. Până la Sfârșitul Timpului, dacă este nevoie. Dacă nu ai încredere că Papa va face ceea ce trebuie, domnule Taylor, în cine să ai încredere?

- Bună întrebare, am spus eu. Nu mă convinsese, și știa asta. S-a gândit o clipă.

- Nu dorim decât să păstrăm statu-quo-ul, domnule Taylor. Pentru că Umanitatea nu este încă pregătită pentru nici una dintre alternative. Am fost autorizat să-ți ofer un sfert de milion de lire. Bani gheață. Cincizeci de mii în avans.

A așezat un plic gras pe masă, între noi. Nu l-am atins, deși mă mâncau degetele s-o fac. Un sfert de afurisit de milion?

- Bani de asigurare?

- Cam așa ceva, a spus Jude. O să primești restul când îmi aduci Graalul Nesfânt.

- Sună bine, am spus eu.

Am ridicat plicul și l-am vârât în haină, zâmbindu-i lui Jude în cel mai convingător mod.

- Sunt de acord, Jude.

Și apoi ne-am ridicat amândoi privirile, căci trei bărbați masivi se apropiaseră de noi. Stăteau foarte aproape, dar fără a ni se alătura în separeu. Îi auzisem venind, dar nu spusese nimic, pentru că nu dorisem să-l distrag pe Jude în timp ce vorbea despre bani. Cei trei bărbați ne-au privit fix pe amândoi. Erau cei mai bine îmbrăcați bătauși pe care îi văzusem de o vreme încoace, dar atitudinea îi trăda, puteau la fel de bine să poarte tricouri cu inscripția *Sunt un mafiot*. Păreau abili și duri și periculoși, și fiecare avea câte un pistol. Toți trei erau calmi, formând un semicerc, ca să mă acopere și pe mine, și pe Jude, separându-ne eficient de restul barului. Nimeni nu putea vedea ce se întâmpla și nu ni s-ar fi permis să strigăm după ajutor. Nu că aș fi intenționat asta. Cel mai mare dintre cei trei bărbați înarmați mi-a aruncat un zâmbet serios.

- Uită de lustruitorul ăsta de strane, Taylor. De acum înainte, lucrezi pentru noi.

M-am gândit la vorbele lui.

- Și dacă nu vreau?

Pistolarul a dat din umeri.

- Poți găsi Graalul Nesfânt pentru noi sau poți să mori. Aici, acum. Tu alegi.

I-am zâmbit răutăcios și, spre mândria lui, nu a clipit.

- Armele voastre nu sunt încărcate, am spus eu.

Cei trei pistolari s-au uitat unul la celălalt, confuzi. Mi-am ridicat mâinile închise, le-am deschis și am lăsat să cadă pe masă o puzderie răsunătoare de gloanțe. Au apăsât pe trăgaci și au părut foarte supărați când nu s-a întâmplat nimic.

- Cred că e vremea să plecați, am spus eu. Înainte să decid să fac ceva asemănător cu organele voastre interne.

Au renunțat la pistoale și au plecat, nu chiar în fugă. I-am zâmbit apologetic lui Jude.

- Băieții, tot băieți. O să mă ocup de problemă și-o să văd ce pot face.

- Curând, te rog, domnule Taylor, a spus Jude.

M-a fixat cu ochii lui căprui și adânci, radiind sinceritate și onestitate. În cazul altcuiva, poate că ar fi funcționat.

- Timpul ne presează pe toți.

S-a ridicat în picioare și am făcut și eu la fel.

- Cum o să te gălesc, când am ceva de raportat?

- Nicicum, a spus el. O să te gălesc eu.

S-a îndepărtat traversând barul, fără să se uite înapoi. Interesant, oamenii s-au ferit din calea lui fără ca măcar să pară că își dau seama de ceea ce fac. Jude era mai mult decât puteau vedea ochii. Trebuia să fie așa. Vaticanul nu ar fi trimis un oarecare în Zona Întunecată. M-am întors la Alex, care umplea din nou paharul ținut de mâna din pălărie. Creatura lui Frankenstein își lega, bodogănind, cusăturile de la încheietura stângă. Alex mi-a făcut semn cu capul.

- Ai un client nou?

- Așa se pare.

- Interesant cazul?

- Diferit, în orice caz. O să am nevoie de ajutorul lui Suzie aici.

- Ah, a spus Alex. E unul dintre cazurile alea.

S-a auzit un tunet, s-a văzut un fulger, aerul s-a umplut de fum sulfuros gros și un vrăjitor a apărut la bar, chiar lângă mine. Purta o robă lungă și mov și tradiționala pălărie ascuțită. Era înalt, oacheș și impozant, cu unghii lungi și negre, un barbișon curat și privire pătrunzătoare.

A făcut un gest teatral în direcția mea, fixându-mă cu ochii lui firoși.

- Taylor! Găsește Graalul Nesfânt pentru mine sau fii blestemat pe vecie!

În timp ce atenția vrăjitorului era îndreptată asupra mea, Alex a scos calm un ciocan greu, de bătut cepurile la butoale, de sub tejghea. A doborât pălăria înaltă și ascuțită a vrăjitorului și l-a lovit în creștet cu el. Vrăjitorul a scos un țipăt și a leșinat. Alex a ridicat tonul.

- Lucy! Betty! E timpul să duceți gunoiul! Lucy și Betty Coltrane, masivele gărzi de corp ale lui Alex, au apărut și l-au scos cu plăcere afară pe vrăjitorul inconștient. Alex s-a uitat la mine.

- Graalul Nesfânt?

- Crede-mă, Alex, nu vrei să știi.

A suspinat.

- Taylor, șterge-o de-aici. Îmi sperii clienții.

TREI - Întâlniri în locuri întunecate

Aleea lungă și îngustă, de la ieșirea de la Ciudații, era la fel de întunecoasă, sumbră și mizerabilă ca întotdeauna. Lumina albăstruie răspândită de luna uriașă care atârna deasupra capului meu îi dădea aleii pietruite un aspect mohorât, sinistru, așa cum sunt străzile nesigure pe care umblăm în vise, fără a ajunge în vreun loc de refugiu. Afacerile ca de obicei, în Zona Întunecată. M-am îndreptat către luminile strălucitoare ale orașului, de la capătul aleii, pășind atent printre gunoaiile care mă țineau din drum. Erau mâini retezate peste tot, și mai multe picioare, dure ca gheața și acoperite de chiciură. Surorile cele Mici ale Ferăstrăului Imaculat cu Lanț fuseseră ocupate în noaptea aceea. Sezonul sărbătorilor de iarnă începea mai devreme anul ăsta.

În capătul îndepărtat al aleii a apărut dintr-odată cineva, o siluetă nemișcată sub neonul luminos, și m-am oprit brusc. Pentru un moment, inima mi-a bătut cu putere și am uitat cum să respir. Ultima dată când mersesem pe aleea asta, fusesem prins într-o ambuscadă a dușmanilor mei. Bântuitorii cei îngrozitori, cu chipurile lor fără expresie, veniseră după mine, și scăpasem numai cu ajutorul vechiului meu prieten, Eddie Lamă. Desigur, el fusese cel care mă dăduse de gol. Dar așa sunt prietenii, în Zona Întunecată.

De data asta, însă, era doar o singură persoană, o siluetă clar feminină, și, în momentul în care s-a îndreptat către mine, pe aleea întunecată, o strălucire ușoară a apărut în jurul ei, luminându-i drumul. Era foarte blondă și foarte drăguță și aproape copleșitor de voluptoasă, mișcându-se cu grație în lumina pe care o răspândea. Marilyn Monroe, în tinerețea ei, în rochia ei albă, clasică, ce îi lăsa spatele gol. Nu o sosie sau o dublură, ci lucrul real, învăluită în strălucire, pleznind de viață și de râset, exact ca în filmele ei. Marilyn cea sexy și dulce, mergând în lumina propriul său reflector.

S-a oprit în fața mea și mi-a zâmbit cuceritor. Mirosea a sex și a sudoare și a lemn de santal, a trandafiri și a putreziciune, și, deși zâmbetul ei era extrem de ispititor, ochii îi erau perfect reci.

- Bună, dragoste, a spus ea, cu o voce ca o mângâiere. Mă bucur atât de mult că te-am găsit. Am un mesaj pentru tine.

- Ce drăguț, am zis eu, fără să mă arăt interesat.

A râs cu râsul ei faimos, și-a încrețit nasul și mi-a înmânat un plic alb și lunguiet, cu vârfurile degetelor.

- E pentru tine, dragule. În plic este un cec în alb! Semnat de domnul Hughes în persoană. Vrea Graalul Nesfânt pentru colecția sa. Nu trebuie decât să-l găsești pentru el și poți trece orice sumă dorești. Nu-i așa că e o ofertă generoasă?

- Scuză-mă că te întreb, am zis eu. Dar nu ești moartă?

A râs răgușit și și-a dat capul pe spate. Părul ei bogat s-a mișcat în valuri senzuale. Să fii îmbăiat în strălucirea sexualității ei evidente era ca și cum te-ai fi uitat într-un cuptor încins.

- Oh, n-am fost eu aceea. Howard are grijă de prietenii lui.

Credeam că și el e mort.

- Bogătașii ca el nu mor, dragoste. Nu, dacă nu vor asta. Se mută doar în alt plan, din motive fiscale. Se întreține cu niște oameni foarte puternici zilele astea.

- Oameni?

- În sensul larg al cuvântului.

Am cântărit gânditor plicul în mână. Nu mi se mai oferise un cec în alb până atunci. Eram tentat. Dar... i-am zâmbit cu părere de rău lui Marilyn.

- Regret, draguță. Am deja un client. Sunt angajat.

- Sunt sigură că domnul Hughes poate acoperi orice ofertă...

- Nu e vorba de asta. Mi-am dat cuvântul.

- Oh, ești sigur... că nu pot face nimic ca să te conving?

A inspirat adânc și sânii ei parcă s-au revărsat asupra mea. Îmi era din nou greu să respir.

- Probabil că o să mă urăsc dimineată, am spus eu, într-un sfârșit, dar trebuie să te refuz. Serviciile mele sunt de vânzare, eu, nu.

Și-a strâns buzele seducătoare.

- Toată lumea are un preț, dragule. Pe-al tău nu l-am găsit încă, atât.

- Îi sunt întotdeauna loial clientului meu, am spus eu. E singura onoare care mi-a mai rămas.

- Onoare, a spus Marilyn, încrețindu-și iarăși nasul. Să vedem cât te ajută asta, în Zona Întunecată. Ne mai vedem, dragoste. Boop boop de boop.

Mi-a trimis un sărut, s-a rotit elegant pe tocul stâng și s-a îndepărtat pe alee.

Pantofii ei nu scoteau nici un sunet pe pietre. Pășea în strălucire, tot în lumina propriului său reflector, ca un star ce era.

Am privit-o dispărând în neonul negru al străzilor orașului și doar apoi m-am uitat la plicul din mâna mea.

Primul meu impuls a fost să-l fac bucăți, dar gândurile mai înțelepte au fost mai puternice, și l-am băgat cu grijă în buzunarul interior al hainei mele. Nu știi niciodată când un cec cu semnătura lui Howard Hughes îți poate fi de folos.

Am privit în jur, căutând o ușă întunecată. Aceste uși apăreau și dispăreau, dar te puteai oricând baza pe câteva, lângă Ciudații. M-am îndreptat către cea mai apropiată, am dat la o parte câteva mâini și m-am așezat cu picioarele încrucișate. Nimeni nu avea să mă deranjeze aici, și aveam treabă de făcut.

Dacă unul dintre principalii jucători știa deja că mă aflu pe urmele Graalului Nesfânt, puteam paria că știau toți. Sau, cel puțin, toți cei care conta. Aveau să mă caute, și oamenii pe care i-ar fi trimis nu ar fi fost la fel de plăcuți și de politicoși ca Marilyn. Acesta era tipul de vânzătoare de comori care declanșa războaie serioase. Și ultimul lucru de care aveam nevoie era implicarea Autorităților.

Nu, trebuia să pun mâna pe Graalul Nesfânt cât mai repede cu putință, și asta însemna să-mi folosesc darul. Nu o fac cu prea mare tragere de inimă, pentru că, atunci când apelez la talentul meu special, mintea mea strălucește ca un far în întunecimea Zonei Întunecate, indicându-le cu exactitate dușmanilor mei poziția. Dar darul meu este ceea ce mă definește, ceea ce îmi permite să fiu atât de bun în ceea ce fac.

Darul meu. Pot găsi orice sau pe oricine. Indiferent cât de bine se ascund.

Așa că am stat acolo, în umbrele acelea profunde și întunecate, cu spatele lipit de zid, am respirat adânc și am închis ochii, concentrându-mă. Și am deschis ochiul minții mele, cel de-al treilea ochi al meu, ochiul secret. Energiile s-au învolburat înlăuntrul meu, dure și mugind, și apoi au ieșit din mine, grăbindu-se în toate direcțiile, aprinzând cerul ca eu să pot Vedea totul. Bubuitul a o mie de voci s-a pogorât asupra mea, multe neomenești, și a trebuit să mă chinui să mă concentrez, să-mi îndrept viziunea asupra lucrului pe care îl căutam. Vacarmul s-a stins și simțeam deja o direcție, o distanță. Și apoi Ceva a apărut din lumea de sus, mi-a smuls mintea din trup și a dus-o departe. Am avut senzația că zbor sau cad, în momentul în care alea și lumea materială au dispărut. Și am ajuns altundeva.

De data asta, a fost rândul meu să stau în lumina reflectoarelor. O lumină se revărsa de undeva de deasupra mea, strălucitoare și orbitoare, ținându-mă pe loc ca pe un gândac fixat cu un ac. Mă simțeam teribil de gol și de expus, de parcă lumina scotea la iveală tot ce aveam în interior, bun sau rău. În jurul meu era numai întuneric, un întuneric profund, care ascundea multe, și cumva îmi dădeam seama că era acolo pentru a mă proteja, pentru că nu eram suficient de demn sau de puternic pentru a vedea ce era dincolo de micul cerc de lumină. Dar simțeam că nu sunt singur, că, de fiecare parte, erau prezențe vaste și puternice, două mari armate adunate pe un câmp nevăzut, fără sfârșit. Aveam sentimentul că se mișcau fără încetare, și că fâlfâiau și băteau ușor din aripi. Mintea mea, sau mai degrabă sufletul meu, fusese răpit. Adus în lumea de deasupra, la granițele imaterialului. Lumea de deasupra nu era Raiul sau Iadul, dar se spunea că le poți vedea pe amândouă de acolo.

O voce mi s-a adresat dintr-o parte, ca o armonie de mai multe voci, ca o mulțime care cânta în sincopă, un cor format numai din soprani. Pielea mi s-a încrețit auzind-o. O întâlnisem și înainte, la Sfântul Jude. Era o voce puternică, imperioasă, de o autoritate veche, căreia nu puteai să nu i te supui.

- Pocalul întunecat este din nou în mișcare, în lumea muritorilor. Nu putem permite așa ceva. Este un obiect prea puternic pentru a fi lăsat în mâna oamenilor și s-a decis că vom coborî din câmpiile glorioase și vom merge din nou în lumea materială.

O a doua voce armonizată s-a făcut auzită din cealaltă parte, bogată și complexă și plină de disonanțe.

- De prea multă vreme a rătăcit Graalul Nesfânt în lumea muritorilor. Pocalul întunecat, marele corupător. Trebuie să ajungă în mâinile potrivite și lăsat să-și îndeplinească menirea. Vremea sa a sosit, în sfârșit. Și astfel s-a decis că vom urca din câmpiile infernale și că vom umbla din nou în lumea oamenilor.

Nu mă puteam gândi decât la *O, mamă...*

- Spune-ne ce știi despre Graalul Nesfânt, a zis prima voce, și cea de-a doua a imitat-o:

- Spune-ne, spune-ne...

- Nu știu mai nimic încă, am spus eu.

Nici nu m-am gândit să mint.

- Doar ce m-am apucat să-l caut.

- Găsește-l pentru noi, a spus prima voce, implacabilă ca și soarta, ca un aisberg care caută un vas.

- Găsește-l pentru noi, a spus cea de-a doua voce, nemiloasă ca și cancerul, ca și tortura.

Ambele voci erau puternice acum, bubuind lângă mine în întuneric, dar am refuzat să mă las impresionat sau cuprins de frică. Dacă te arăți slab în fața unor astfel de ticăloși supranaturali, te calcă în picioare. Eram speriat, dar nu-mi puteam permite să o arăt. Ambele părți m-ar fi putut distruge într-o clipă, chiar fără motiv. Dar nu aveau să o facă, atâta vreme cât credeau că le pot fi de ajutor. Am scrutat întunericul, sfidător și imparțial. Îngerii sau demoni, ambii vorbeau cu aroganța celor puternici. Dar eram sigur că aveam o întrebare care le putea dezvălui adevărata lor poziție.

- Dacă sunteți atât de puternici, am spus eu, de ce nu găsiți singuri Graalul Nesfânt? Credeam că nu vi se poate ascunde nimic, vouă sau sefilor voștri!

- Nu-l putem vedea, a spus prima voce. Natura sa îl ascunde de noi.

- Nu-l putem vedea, a spus a doua voce. Puterea sa îl ascunde de noi.

- Dar tu poți Vedea ceea ce e ascuns.

- Vezi pentru noi.

- Nu lucrez pe gratis, am spus eu, tern. Și, dacă unul dintre voi m-ar fi putut forța, ați fi făcut-o deja. Așa că nu vă mai luați de mine și faceți-mi o ofertă concretă.

A urmat o pauză lungă, și pe urmă vocile au spus deodată:

- Ce vrei?

- Informații, am spus eu. Spuneți-mi despre mama mea. Despre misterioasa mea mamă, care m-a părăsit. Spuneți-mi cine și ce și unde este.

- Nu-ți putem spune asta, a zis prima voce. Știm doar ce suntem lăsați să știm, și unele lucruri sunt interzise, chiar și pentru noi.

- Nu-ți putem spune asta, a zis a doua voce. Știm numai ce se spune în întuneric, și unele lucruri sunt prea îngrozitoare, chiar și pentru noi.

- Așadar, am spus eu, nu sunteți decât niște mesageri glorificați, care lucrează pe baza unor cunoștințe limitate. Trimiteți-mă înapoi. Am treabă de făcut.

- Nu ne poți vorbi astfel, a spus prima voce, armoniile sale urcând și scăzând. Sfidează-ne și vei fi pedepsit.

M-am întors către celelalte prezențe.

- O să-i lăsați să facă asta? Dacă sunt rănit sau mi se întâmplă ceva, riscați să pierdeți singura persoană care poate găsi cu siguranță Graalul Nesfânt pentru voi.

- Nu-l atingeți pe muritor, a spus imediat cea de-a doua voce.

- Nu ne puteți vorbi astfel!

- Vorbim cum dorim! Așa cum am făcut mereu!

S-a simțit un forfotit și o tulburare în întuneric, de parcă două mari armate se pregăteau de război. Se auzeau voci mânioase, se proferau amenințări și jurăminte, și intențiile erau de rău augur. Și a fost cel mai ușor lucru din lume să mă strecur în tăcere pe lângă ei, să revin în corpul meu, care mă aștepta la ușa de pe aleea de lângă Ciudații. Devenise rece și țeapăn în absența mea, și am mârâit tare în momentul în care mi-am întins mușchii amorțiți și mi-am frecat mâinile pentru a-mi pune sângele în mișcare. Mi-am închis bine mintea, reactivându-mi cele mai puternice scuturi mentale. Nu rezisti prea mult în Zona Întunecată dacă nu înveți câteva trucuri utile care să-ți protejeze mintea și sufletul de atacurile sau

influențele exterioare. Dacă umbli pe aici cu mintea deschisă, capul îți va deveni mai plin decât peronul metroului la orele de vârf.

Și totuși, îmi era clar că nu-mi voi mai putea folosi darul. Ori de câte ori aș fi renunțat la apărare suficient de mult ca să Vad, puteam paria că trimișii de Sus și de Jos de-abia așteptau să mă prindă din nou. Și să-mi facă o ofertă pe care nu mi-ar fi fost permis s-o refuz. Deci se părea că trebuia să rezolv cazul pe calea dură: să trag oamenii de limbă, punând întrebări impertinente, și să mai pun pe cineva la colț.

Ceea ce însemna că aveam nevoie de Suzie Armă-de-Foc chiar mai mult decât crezusem.

Suzie Pușcă-de-Vânătoare locuia într-unul dintre cele mai mizere cartiere ale Zonei Întunecate, pe una dintre acele străzi înguste, care se ascund în umbrele drumurilor mai umblate. Împânzită de reclamele luminoase ale magazinașelor și studiourilor, oferind acces la tot feluri de plăceri și bunuri meschine și suspecte, la prețuri exorbitante, desigur, era genul de loc unde chiar și aerul avea un gust infect. Neonul clipea cu o intensitate aproape stroboscopică, iar bărbații și femeile cu trupuri pictate și alții care nu erau nici una, nici alta sau care erau ambele zâmbeau rece din spatele ferestrelor luminate. De undeva se auzea muzică, dură și tentantă, și altundeva cineva țipa și se ruga ca durerea să nu înceteze.

M-am îndreptat către mijlocul străzii, evitând trotuarul unsuros, măturat de ploaie și plin de gunoi. Nu doream ca vreun necunoscut să mă tragă de braț sau să-mi șoptească lingușitor la ureche. Nu vroiam să atrag atenția sau să mă uit la vitrinele magazinelor. Era mai sigur așa. Nu era bine să fiu obligat să rănesc pe cineva chiar la începutul cazului. Locuința lui Suzie se găsea exact în mijlocul tuturor acestor lucruri, între un local unde se jupuia piei și o carmangerie unde se vindea carne de porc. Din exterior, partea de clădire pe care o ocupa arăta distrusă, în ruină, aproape abandonată. Căramizile fuseseră înnegrite de nenumărați ani de poluare și neglijare, pline de strat-uri de afișe care se cojeau și, ici și colo, de graffiti obscene. Toate ferestrele fuseseră acoperite cu scânduri. Dar știam că ușa cu vopsea scorjită avea un miez gros de oțel tare și că era protejată de încuietori și apărători magnifice, de înaltă tehnologie și magice. Suzie lua siguranța personală în serios.

Eram unul dintre foarte puținii oameni cărora le încredințase codurile de intrare corecte. M-am uitat împrejur, pentru a mă asigura că nimeni nu era prea aproape sau se arăta prea interesat și apoi am pliat tastatura și grilajul ascunse. (Nu avea rost să bat sau să strig; nu mi-ar fi răspuns. Nu o făcea niciodată.) Am introdus numerele corecte și mi-am rostit numele în grilaj. Am așteptat și o față s-a format lent din ușa, adunându-și trăsăturile din lemnul crăpat. Nu era o față de om. Ochii s-au deschis, unul câte unul, și mi-au studiat chipul, apoi forma cea urâtă s-a afundat înapoi în lemn și a dispărut. Părea dezamăgită că nu putea să-mi facă ceva neplăcut. Ușa s-a deschis și am intrat. De-abia mă dădusem din calea ei când s-a trântit cu putere în spatele meu.

Holul gol era luminat de un singur bec, care atârna jalnic din tavanul jos. Cineva ținuse de perete un lup mort cu un pistol de nituit. Sângele de pe podea părea încă lipicios. Un șoarece se zbătea neputincios într-o pânză de păianjen. Suzie nu s-a priceput niciodată la gospodărie. Am parcurs holul și am început să urc scările șubrede care duceau la etaj. Aerul era

umed și stătut. Lumina era atât de slabă, de parcă mergeam pe sub apă. Pașii mei răsunau tare pe treptele din lemn, dar așa trebuia, desigur.

La etajul superior se găseau singurele încăperi mobilate din casă, două la număr. Suzie avea o cameră în care dormea și una unde stătea de obicei și asta era tot ceea ce conta pentru ea. Ușa de la dormitor era deschisă, și am privit înăuntru. Pe podeaua goală din lemn era o grămadă de pături mototolite adunate ca un cuib. O toaletă mizerabilă stătea într-un colț, lângă un minibar vechi pe care îl furase din vreun hotel. Un dulap și o masă de toaletă și o panoplie în care erau o duzină de arme diferite. Nici urmă de Suzie. Camera mirosea apăsător, greu, feminin, febril.

Cel puțin era trează. Asta însemna ceva.

Am înaintat pe palier. Pereții de ipsos erau crăpați și găuriți, ici și colo, de gloanțe. Numere de telefon, formule magice și memento-uri mnemonice obscure fuseseră mângălite peste tot, cu ruj și creion pentru sprâncene, cu scrisul de mână gros și cu litere mari al lui Suzie.

Ușa de la cealaltă cameră era închisă. Am deschis-o și am privit înăuntru.

Jaluzele erau trase, ca întotdeauna, blocând luminile și sunetele străzii de afară și ale restului lumii. Suzie ținea la intimitatea ei. Un alt bec asigură iluminarea. Șnurul de la care se aprindea era ținut laolaltă de un nod în mijloc. Pe podea era plin de ambalaje de mâncare la pachet, și de magazine de cartușe folosite, sticle de gin goale și pachete de țigări mototolite. De-a lungul unui perete erau aliniate grămezi instabile de carcase de casete video și DVD-uri. Pe un alt perete era atârnat un afiș uriaș, mare cât o zi de post, cu Diana Rigg ca doamna Emma Peel, din vechea emisiune TV *Avengers*. Sub afiș, Suzie mângălise „Idolul meu” cu ceva ce părea a fi sânge uscat.

Suzie Armă-de-Foc stătea tolănită pe o canapea din piele de culoare verde, uzată și decolorată, cu o sticlă de gin în mână și cu o țigară în colțul gurii lăsate în jos. Urmărea un film la un televizor cu ecran al naibii de mare. Am intrat în cameră și în câmpul vizual al lui Suzie, lăsându-i suficient timp să se obișnuiască cu prezența mea. De canapea era rezemată o pușcă de vânătoare, la îndemână, iar pe podea, la picioarele ei, o grămăjoară de grenade. Lui Suzie îi plăcea să fie pregătită pentru oricine ar fi venit pe nepregătite. Nu s-a întors să mă privească în momentul în care m-am oprit lângă canapea și m-am uitat la filmul pe care îl viziona. Era un film de acțiune, cu Jackie Chan. Scena aceea aproape de sfârșitul *Armurii zeilor*, în care patru femei de culoare, cu sâni mari, îmbrăcate în piele îl încolțesc pe Jackie și-l bat măr. Bună scenă. Coloana sonoră era parcă formată numai din țipete și lovituri exagerate. Am privit în jur, dar nimic nu se schimbaseră de la ultima mea vizită. Încă nu apăruse vreun alt articol de mobilier, în afară de calculatorul obișnuit de pe podea.

Suzie nu mai avea nici măcar telefon. Nu era sociabilă. Dacă avea cineva nevoie de ea, exista poșta electronică, suficient. Pe care poate că nu o citea cu zilele, dacă nu avea chef.

Ca de obicei, când nu lucra, Suzie uitase de sine. Purta un tricou murdar cu Cleopatra Jones și o pereche de blugi care fuseseră spălați aproape până la distrugere. Era desculță și nemachiată. După cum arăta, trecuse ceva timp de la ultimul ei angajament. Se îngrășase, burta i se revărsa peste blugi, părul lung și blond îi era foarte ciufulit și mirosea rău. Fără să-și ia ochii de la haosul de pe ecran și fără să se sinchisească să scoată mai întâi țigara din gură, a tras o dușcă zdravănă din sticla de gin și

apoi mi-a întins-o mie. I-am luat-o din mână și am așezat-o pe podea, departe de ea.

- Au trecut aproape șase ani de când am fost pe aici, Suze, am spus eu, destul de tare ca să acopăr zgomotul televizorului. Șase ani, și locul ăsta vechi nu s-a schimbat deloc. Tot la fel de oribil și dezgustător. Gunoiul din lumea întreagă probabil că vine aici ca să putrezească. Pariez că singurul motiv pentru care clădirea asta nu colcăie de șobolani este fiindcă i-ai mâncat.

- Sunt buni cu cartofi prăjiți și niște ceapă, a zis Suzie, fără să se uite la mine.

- Cum poți trăi așa, Suze?

- M-am obișnuit. Și nu-mi spune Suze. Acum stai jos și ține-ți gura. Întrerupi o parte interesantă.

- Doamne, ce nesătuță ești, Suzie.

Nu m-am așezat pe canapea. Tocmai îmi curățasem haina.

- Nu faci niciodată curat pe aici?

- Nu. Așa știi unde este fiecare lucru. Ce vrei, Taylor?

- Păi, în afară de pacea mondială și Gillian Anderson înmuiată în ciocolată topită, aș vrea niște dovezi cum că te-ai hrănit rațional. Nu poți trăi cu mâncare de la fast-food. Când ai gustat ultima dată niște fructe proaspete? De unde-ți iei necesarul de vitamina C?

- Din pilule, în mare parte. Nu e minunată știința? Urăsc fructele.

- Din câte îmi aduc aminte, nici după legume nu te prea dai în vânt. Mă mir că nu te-ai îmbolnăvit de scorbut.

Suzie a râs pe înfundate.

- Sistemul meu s-ar autodistrage dacă ar primi ceva atât de sănătos. Mănânc supă de legume. Uneori. Trece de sistemul meu de apărare.

Am lovit cu piciorul o cutie goală de înghețată și am suspinat adânc.

- Urăsc să te văd așa, Suzie.

- Atunci nu te uita.

- Grasă și leneșă și indiferentă. Nu ai nici o ambiție?

- Să mor în glorie.

A tras un fum adânc din țigară și a suspinat senzual.

M-am așezat pe brațul canapelei.

- Nu știi de ce trec mereu pe aici, Suze.

- Pentru că monștrii ca noi trebuie să stea împreună.

M-a privit în sfârșit, fără să zâmbescă.

- Cine altcineva ne-ar putea îndrăgi?

I-am înfruntat privirea fără să clilesc.

- Meriți ceva mai bun decât asta.

- Asta arată cât de multe știi. Ce vrei, Taylor?

- De cât timp tândălești pe aici? De câteva zile? De câteva săptămâni?

A dat din umeri.

- Sunt între cazuri. Bottom a renunțat la vânătoria de recompense.

- Majoritatea oamenilor fac și altceva în afară de muncă.

- Eu nu sunt ca majoritatea oamenilor. Și e bine așa, dat fiind că majoritatea oamenilor mă deprimă într-un mod de nedescris. Munca mea e viața mea.

- Să ucizi oameni e un stil de viață?

- Fă ceea ce te pricepi, asta obișnuiesc să spun. Drace! Pentru mine, e o operă de artă. Mă întreb dacă mi-ar fi recunoscută. Taci și uită-te la film, Taylor. Urăsc când oamenii vorbesc în timpul părților bune.

Am stat cu ea și m-am uitat în tăcere la film o vreme. Din câte știam, mă apropiam cel mai tare de noțiunea de „prieten” pe care o avea Suzie Pușcă- de-Vânătoare. Nu era obișnuită să iasă și să cunoască oameni, decât dacă asta implica uciderea lor ulterioară. Era însuflețită numai de munca ei. Între cazuri, se retrăgea și vegeta, așteptând următoarea șansă ca să iasă și să facă singurul lucru pe care știa să-l facă bine, lucrul pentru care se născuse.

- Îmi fac griji pentru tine, Suzie.

- Nu-ți face.

- Trebuie să ieși din fundătura asta și să cunoști oameni. *Unii* merită să fie cunoscuți.

- Am mai avut relații cu bărbați, din când în când.

A fost rândul meu să pufnesc tare.

- De obicei, pleacă în mare grabă.

- Nu e vine mea că nu pot ține pasul cu mine.

Și-a mișcat grăsimea pe canapea și a tras un vânt sănătos.

M-am uitat fix la ea.

- De obicei pleacă fiindcă îi pui să se uite la *Girl on a motorcycle* de prea multe ori.

- Filmul ăsta e clasic! a spus Suzie, automat. Marianne Faithful nu a arătat niciodată mai bine. Filmul ăsta e în top, ca și *Easy Rider* și *Îngerii Iadului* al lui Roger Corman.

- De ce m-ai împușcat, acum șase ani?

Nu am știut că aveam să întreb asta până n-am făcut-o.

- Erai căutat, a spus Suzie. Se pusese o recompensă grasă pe capul tău.

- Știai că anunțul era fals. Totul nu a fost decât o înscenare. Trebuia să știi asta... dar m-ai împușcat oricum. De ce?

- Plecai, a spus ea, încet. Cum te-aș fi putut opri altfel?

- Oh, Suze...

- De ce crezi că te-am rănit doar? Știi că nu ratez niciodată. Dacă vroiam să te omor, ai fi fost mort.

- De ce era atât de important pentru tine să mă împiedici să plec?

În sfârșit, s-a întors ca să se uite la mine.

- Pentru că locul tău e aici. Pentru că... până și monștrii trebuie să simtă că nu sunt singuri. Uite, Taylor, ce cauți aici? Întrerupi un clasic.

- Iarăși Bruce Lee? am spus eu, doar ca s-o necăjesc. Și pentru că știam că scosesem de la ea toată sinceritatea pe care o puteam suporta amândoi.

- Nu fi prost. ăsta este Jackie Chan.

- E vreo diferență?

- Hulitorule. Jackie are niște mișcări superbe, dar Bruce Lee este Dumnezeu.

- Că veni vorba, am spus eu, ca din întâmplare, am un caz la care aș avea nevoie de ajutor.

Suzie s-a îndreptat și mi-a acordat toată atenția ei pentru prima dată.

- Ai un caz legat de Bruce Lee?

- Nu. De Dumnezeu. Sunt îngeri în Zona Întunecată.

Suzie a dat din umeri și s-a întors din nou către ecranul televizorului.

- Era vremea. Poate că o să facă curățenie.

- Poate. Dar este foarte posibil ca din locul ăsta să nu mai rămână prea multe după ce termină ei treaba. Sunt în căutarea Graalului Nesfânt. Am

un client care vrea ca eu să-l găesc primul. Mă gândeam c-ai vrea să mă ajuti. Plata este într-adevăr grozavă.

Suzie a scos o telecomandă de undeva de sub ea și a pus pauză la film. Jackie a înghețat la jumătatea loviturii. Suzie s-a uitat la mine.

- Cât de grozavă?

- Îți ofer cincizeci de mii din onorariul meu. Primești 25.000 în avans și restul, la sfârșit.

Suzie s-a gândit la oferta mea, cu fața impasibilă.

- E o slujbă foarte periculoasă? Va trebui să ucid mulți oameni?

- Șansele sunt... da și da.

A zâmbit.

- Atunci contează pe mine.

Și asta a fost tot. Lui Suzie nu-i păsa realmente de bani. Nu i-a păsat niciodată. Doar se prefăcea, ca oamenii să nu creadă că pot profita de ea. Pentru ea, slujba conta întotdeauna, provocarea. Singurul sentiment de valoare de sine cu care rămăsese după ce se bătuse cu forțe care ar fi putut-o distruge. Am scos banii din plicul pe care mi-l dăduse Jude, am numărat jumătate și i-am aruncat pe canapea, lângă ea. A încuviințat, dar nu i-a ridicat. Nu avea un seif sau o casă de valori, pe motivul irefutabil că nimeni nu ar fi fost atât ne nebun încât să fure de la ea. Existau moduri mai puțin dureroase de a te sinucide. A închis televizorul, a stins ultimul inci de țigară de canapeaua din piele, a aruncat mukul și apoi m-a fixat cu privirea.

- Ai toată atenția mea. Îngeri... și un Graal Nesfânt. Ciudat. Neobișnuit, față de cazurile noastre. Argintul e bun împotriva îngerilor?

- Nici măcar dacă l-ai încărca într-o bazucă. Probabil că ai putea lega un înger de o bombă nucleară și ai putea-o detona, și nici măcar n-ar clipi, îngerii sunt duri tare.

Suzie m-a privit o vreme îndelungată. Era întotdeauna greu să-ți dai seama dacă gândea, în spatele măștii aceleia reci, pe care o folosea drept față.

- Ești religios, Taylor?

Am dat din umeri.

- E greu să nu fii, în Zona Întunecată. Măcar pentru faptul că nu vei găsi ateii în tranșee. Sunt sigur că există Dumnezeu, Creatorul. Doar că nu cred că-i pasă de noi. Nu cred că contăm pentru el. Tu?

- Obișnuiam să le spun oamenilor că sunt o agnostică târzie, a spus ea. Acum le spun că sunt o eretică renăscută. M-am alăturat unui grup de adoratori ai lui Kali pentru o vreme, dar mi-am spus că sunt prea dură, pământală. Cel mai mult... cred în pistoale, cuțite și lucruri care fac poc. De care vom avea probabil nevoie dacă mergem după Graalul Nesfânt. Să înțeleg că avem concurență?

- O grămadă. Deci nu te deranjează să înfrunți îngerii sau demonii?

A zâmbit rece.

- Tu dă-mi o țintă că de restul mă ocup eu.

S-a încruntat, gânditoare.

- Auzisem de o armă, odată... Pistolul Vorbitor. Creată special pentru a ucide îngeri. Colecționarul a încercat să mă mituiască cu ea mai demult, ca să se culce cu mine...

- Cred că vom lăsa asta ca ultimă soluție, am spus eu, pe un ton diplomatic.

A dat din umeri.

- Deci, de unde începem?
- Mă gândeam să le facem o vizită Lorzilor Demonici.
- Alora de se pretind gangsteri? Am văzut cățeluși în reclame la hârtie igienică mai amenințători decât adunătura aia de prefăcuți.
- Aparențele înșeală.
A pufnit.
- Da, așa o fi.
M-am ridicat. Era timpul să ne apucăm de treabă.
- la ceea ce trebuie și hai să mergem, Suzie. Susul și Josul au încercat deja să mă atragă de partea lor. Sunt sigur că lucrăm contra timp de data asta.

Suzie s-a ridicat fără grație în picioare și a ieșit din cameră, pășind apăsător și îndreptându-se către dormitor. Am așteptat răbdător în timp ce ea arunca lucrurile în toate părțile, căutând ceea ce avea nevoie.

Când s-a întors, arăta din nou ca Suzie Pușcă-de-Vânătoare. Tricoul răpănos și blugii decolorați dispăruseră, locul lor fiind luat de o haină neagră de piele, lucioasă, de pantaloni și de cizme până la genunchi, ornamentate din belșug cu lanțuri și țințe din oțel. Purta două banduliere de gloanțe peste pieptul impresionant și patul puștii ei pneumatice favorite se vedea pe deasupra umărului drept, ieșind din teaca de pe spate. O duzină de grenade asortate îi atârna la cingătoare. Chiar se pieptănase și se fardase puțin. Părea tenace și mortală și foarte vie. Suzie Armă-de-Foc, pusă pe fapte mari, îndreptându-se către pericolele de moarte, radiind de fericire.

- La naiba, am spus eu. Clark Kent devine Superman.
- Big Boy Scout, a surâs ea, batjocoritor. Cine este clientul nostru de data asta, Taylor?
- Vaticanul. Așa că ai grijă cum vorbești. Ești gata?
- Ce întrebare de rahat. Sunt gata de când mă știu.
Mi-am notat în minte să o țin la distanță de Jude și am preluat ștafeta. Era o zi bună pentru ca altcineva să moară.

PATRU - Demoni, naziști și alți indezirabili

Am mers în zona cartierelor rezidențiale. Cele mai infame, mai înfricoșătoare și mai mizere spelunci se găsesc întotdeauna în zona cartierelor rezidențiale. Unde se duc oamenii frumoși, ca să-și arate urâciunea interioară în locurile private. În zona cartierelor rezidențiale, unde neonul devine mai stilat și ispitele sunt mai rafinate. Unde poți avea parte de cea mai bună mâncare și de cel mai bun vin și de cele mai bune droguri și de cea mai bună muzică, dacă ți le poți permite. Prețul este uneori plătit în bani și alteori în respect de sine, și aproape întotdeauna îți jertfești sufletul, până la urmă. În zona cartierelor rezidențiale, poți vedea pe toată lumea urcând și pe fiecare coborând. Cine se aseamănă, se-adună.

Cum mergeam pe străzile măturate de ploaie, sub neonul fierbinte, cu Suzie lângă mine, ca un câine de pază de-abia ținut în lanț, mi-am dat rapid seama că într-adevăr erau mult mai puțini oameni decât de obicei. Numai gândul unor îngeri veniți în vizită, de Sus și de Jos, îi făcuse pe mulți indivizi familiari să dispară din văzul lumii pentru o vreme. Și totuși, pe

străzi erau încă grupuri de oameni, mișcându-se în toate direcțiile, atrași de tentații, evitând contactul vizual, cu buzele umede de dorință. În drumul lor către afaceri sau plăceri pe care nu le puteau sau nu vroiau să le amâne, chiar și sub amenințarea Zilei de Apoi.

Din când în când, câte unii o vedeau pe Suzie Armă-de-Foc venind către ei și dispăreau rapid, în liniște, refugiindu-se pe străzile și aleile laterale și convenabile. Alții se ascundeau după uși sau în umbre, cu umerii adunați și capetele plecate, sperând să nu fie observați. Câțiva au coborât de pe trotuar, pe stradă, ca să fie siguri că îi lasă suficient spațiu. Un act periculos în sine. Nu era prea înțelept să te apropii de traficul neîncetat din Zona Întunecată. Nu toate mijloacele de transport erau, într-adevăr, mijloace de transport. Unele dintre ele erau chiar înfometate.

Când mergi în lumea bună, în piețele curate, cu străzi mărginite de copaci și stâlpi de iluminat ornamentați, în stil vechi, când treci pe lângă tot felul de clădiri scumpe, cu pretenții de clasă și sofisticare, ajungi într-un univers mult mai plin de nemernici. Există restaurante unde trebuie să faci rezervare cu luni înainte, doar ca să fii luat în zeflema de un chelner. Magazine uriașe, care vând tot felul de articole de lux, strălucitoare, de prost gust și inutile, ce pot momi o inimă lacomă. Pivnițe de vin, care servesc băuturi mai vechi decât însăși civilizația și care înnebunesc și aprind și aduc înțelegeri teribile. Magazine de arme și vânzători de influență, și saloane tăcute, unde destinele pot fi reglate și reputațiile recâștigate. Și, desigur, cele mai atrăgătoare articole de marcă și cele mai recente capricii. Dragoste de vânzare, sau cel puțin de închiriat, și răzbunare garantată.

Și cluburi de noapte la care nici nu visezi.

Zona Întunecată are cele mai bune cluburi de noapte, locuri fierbinți și stațiuni din lume. Ușile nu se închid niciodată, muzica răsună la nesfârșit și distracția nu se încheie nicicând. Nicăieri nu veți întâlni scene mai vii, fete mai strălucitoare, o atmosferă mai decadentă sau umbre mai periculoase. Acestea sunt locurile care îl pot mânca de viu pe cel neant, dar și asta face parte din atracții. Papagalul Albastru, Spânzuratul, Grota lui Caliban și Locul Păgân. Odată ce ai trecut de portarii amenințători și de ușile solide, meniul include muzică de diverse feluri, cu niște reprezentații live despre care puteai să juri că au dispărut. Robert Johnson, cântând încă melodii triste cu degetele lui obosite, pentru a-și răscumpăra sufletul. Glenn Miller și formația sa, interpretând încă Pennsylvania 6-500. (Colecționarul îl conserva pe Miller în gheață de mult timp, dar acum îl închiria, pentru o sumă considerabilă, despre care nu se vorbea în public). Buddy Holly, lovindu-și chitara de parcă aceasta ar fi ripostat, în deschiderea spectacolului Rock & Roll Sky-Diving All-Stars. Și Lizard King în persoană, în turneu de la Cascada Umbrelor, orașelul acela de vizavi de dincolo, unde legendele merg să moară când lumea nu mai crede în ele. Plus o grămadă de Elviși, John Lennon și Jimi Hendrix, de diverse autenticități. Plăteai și alegeai.

Suzie și cu mine ne îndreptam către Gheena. Un concern relativ nou, recomandat pentru căutătorii de plăceri pretențioși. Un loc extrem de privat, pentru cei care combină plăcerea cu durerea, pentru a forma un întreg cu mult mai mare decât suma părților sale componente. Unde mâinile mângâietoare aveau unghii ascuțite și fiecare sărut lăsa o picătură de sânge în gură. Gheena, nesurprinzător, se afla sub pământ. De sus, de pe stradă, locul părea doar un alt restaurant, specializat în mâncăruri din

animale dispărute. Pentru a ajunge la Gheena, trebuia să cobori un șir lung de scări murdare, din piatră până la o alee cu mult sub nivelul străzii. Aici nu existau neoane și nici atracții uimitoare. Fie știai ce cauți și unde să-l găsești, fie nu erai clientul potrivit pentru Gheena. Era genul de loc unde, dacă trebuia să întrebi care e prețul unui lucru, nu-ți puteai permite asta. Mai fusesem acolo o dată, ca să salvez un succub care vroia să-și rezilieze contractul. Finalul a fost mizerabil și neplăcut, dar așa e viața. În Zona Întunecată.

Suzie și cu mine am înaintat pe alee, ignorând coada lungă. Câțiva dintre cei pe lângă care am trecut ne-au privit urât și au bombănit, dar nimeni nu a spus nimic. Suzie și cu mine eram binecunoscuți și reputația noastră spunea totul. Câțiva oameni au scos camere de filmat, în cazul în care ar fi fost necazuri. Ușa solidă din oțel, singura intrare la Gheena, era păzită de doi dintre Lorzii Demonii, care aruncau tuturor priviri amenințătoare, cu brațele musculoase încrucișate pe piepturile lor masive.

La prima vedere, Lorzii păreau doar o altă bandă de stradă. Ambii purtau haine din piele neagră, lucioase, cam murdare, pline de ținte și de lanțuri. Fețele le erau pictate în culori tribale vii, niște măzgălituri de prost gust pe o piele atât de neagră, încât avea reflexe albastre. Purtau banderole cu coarne de diavol pe frunte și, când zâmbeau sau râneau, își arătau dinții piliți și transformați în niște colți ascuțiți. Dar aveau ceva în plus, în liniștea lor nenaturală, în aerul care fierbea de amenințări, pe care îl degajau, ceea ce demonstra că erau mult mai mult decât doar niște preținși gangsteri. Cu siguranță, nici unul dintre jucătorii profesioniști, care așteptau răbdători să intre, nu s-a gândit vreodată să nu respecte rândul. În mare parte, erau puști bogați, purtând tot felul de fetișuri, ai căror părinți ar fi putut probabil cumpăra și vinde Gheena pe bani mărunți, dar asta nu conta aici. Nu conta cine ești, ci pe cine cunoști, ca să poți intra.

Suzie i-a studiat pe cei doi Lorzi care păzeau intrarea și le-a aruncat o privire amenințătoare când au refuzat să ne observe. Avea tendința de a lua astfel de atitudini personale. A privit în jur, apoi a rânit imparțial la Lorzi și la coadă.

- Știi exact locul în care să aduci o fată, Taylor. Cu siguranță va trebui să-mi dezinfectez cizmele mai târziu. Avem ceva care să semene măcar a plan?

- A, păi mă gândeam că am putea forța intrarea, insulta exact oamenii care trebuie și bate măr pe oricine ne enervează.

Suzie a zâmbit scurt.

- Genul meu de petrecere.

M-am îndreptat către Lorzi, plin de încredere. Suzie m-a urmat îndeaproape, uitându-se în continuare amenințător. Unii dintre cei de la coadă s-au hotărât să încerce alt club. Paznicii au catadicsit în sfârșit să ne observe prezența. Se străduiau din greu să pară relaxați și calmi, dar nu prea reușeau. Pumnii încleștați îi trădau. Cel din stânga s-a uitat cu dispreț la mine de la înălțimea sa de 6 picioare și 4 inci.

- Înapoi la coadă, a mârâit el, din colțul gurii. Nu se sare. Nu se acceptă mită. Nu se fac excepții. Numai pentru membri. Și voi doi oricum v-ați pierde timpul. Avem un cod de ținută foarte strict.

- Așa că, valea, a zis cel din dreapta, de la înălțimea sa de 6 picioare și 6 inci. Înainte să vă facem ceva care i-ar deranja pe domnii și pe doamnele dragute de la coadă.

- Lasă-mă să-i omor, Taylor, a spus Suzie. A fost cam liniște până acum.

- Controlează-ți târfa, Taylor, a spus cel din stânga. Sau o luăm înăuntru și-i arătăm noi cum să se poarte. Poate că ți-o dăm înapoi, într-o săptămână sau două, după ce o dresăm cum se cuvine.

Pușca lui Suzie aproape că a şuierat când a zburat afară din teaca de pe umărul ei, și Lordul Demon a tăcut brusc când ea i-a îndesat ambele țevi în nas.

- Chiar aș vrea să te văd încercând asta, a spus ea, afișându-și zâmbetul îngrozitor.

- Ea, le-am explicat Lorzilor Demoni, e Suzie Armă-de-Foc. Cunoscută și ca Suzie Pușcă-de-Vânătoare, cunoscută și ca O, Doamne, ea e, fugiți.

- O, *mamă*, au spus cei doi paznici, aproape la unison.

Majoritatea celor de la coadă au hotărât în acel moment că e timpul să se afle altundeva și pașii lor grăbiți au răsunat tare pe alee. Dar câțiva au înaintat puțin, murmurând de nerăbdare, cu ochii flămânzi după sânge și doritori ca moartea să fie anunțată printr-un foc de armă. Lordul Demon cu pușca în nas a încercat să stea chiar mai calm decât de obicei, în timp ce celălalt paznic vorbea precipitat într-un interfon ascuns de lângă ușă. A urmat o pauză, suficient de lungă pentru ca toate părțile interesate să devină agitate, apoi ușa grea de oțel s-a deschis și lumina puternică și muzica fierbinte și apăsătoare s-au răspândit în aerul nopții. Am intrat în Gheena, străduindu-mă să par în trecere, în timp ce Suzie le-a adresat un rânjel sălbatic paznicilor, înainte de a mă urma, ținându-i încă pe ambii Demoni cu pușca sa, până când ușa s-a închis de tot în urma noastră. A vrut să-și pună pușca în teacă, apoi s-a uitat atent în jur și a hotărât să n-o lase din mână.

În Gheena era un zgomot drăcesc, chitarele de death metal urlând din niște difuzoare ascunse. Lumina era puternică și dură și aproape dureros de intensă. Aici nu erau întunecimi și umbre în care să te poți ascunde. Totul era la vedere, pentru ca orice faptă și reacție să poată fi savurate de mulțimea agitată. Majoritatea clienților clubului se foiau înainte și înapoi pe ringul sălii de bal, arătând foarte șic în haine de piele în stil gotic, cauciuc decupat și latex aplicat prin pulverizare. Dar adevărata acțiune era în lumina reflectoarelor, în jurul perimetrului.

Pereții din piatră fuseseră astfel decorați încât să arate cât mai mult a temniță medievală și, oriunde te uitai, vedeai victime fericite întinse pe scaune de tortură sau suspendate în cuști sau bucurându-se de îmbrățișarea unei fecioare din fier, plină de ace hipodermice în locul spițelor de metal. Se auzeau în permanență țipete de durere și de bucurie, și urlete de aprobare de la privitorii extaziați. Victimele se chirceau languros în timp ce sufereau, dând satisfacție mulțimii. Ici și colo, câte o dominatoare înaltă, frumoasă ca un cuțit ascuțit, îmbrăcată în piele neagră, cu curele și cataramă, se plimba mândră prin mulțime în căutarea unei victime, cu o mină arogantă și indiferentă. Bărbații și femeile se închinau în fața acestor amante ale durerii și încercau să le lingă cizmele lucioase în timp ce treceau. Se auzeau plesnituri de bici, strigăte chinuite și sunete de înfierări, spre deliciul tuturor celor vizați. Sângele curgea și picura și se prelingea prin niște canele ascunse în podea. Aerul închis mirosea a sudoare, parfum ieftin și dezinfectant industrial.

Cam ca la dentist.

Suzie s-a uitat în jur, deloc impresionată, ba chiar indiferentă.

- Credeam că Lorzii Demoni sunt o bandă de stradă. Cum de conduc o astfel de magherniță, pentru perversii de clasă, cu mai mulți bani decât minte?

- Doar pretind că sunt gangsteri, am spus eu. Aceasta este... o manifestare a adevăratei lor naturi.

Una dintre dominatoare s-a îndreptat către noi, cu un bici împletit încolăcit în mână. Buzele ei negre au format un zâmbet crud. Suzie a privit în jur și și-a încrucișat privirea cu dominatoarea. Calmă, amanta durerii și-a schimbat direcția și și-a continuat drumul, pierzându-se în mulțime. Cunoștea lucrul adevărat când îl vedea. M-am uitat și eu în jur, fără să mă grăbesc. Nimic nu mă impresiona. Aici, se jucau numai de-a păcatul și condamnarea. Aveam o experiență mult prea bogată a realității ca să mai fiu impresionat.

Într-un colț, un bărbat își făcea un piercing în sfârc și se văicărea ca un copil.

Într-un sfârșit, mi-am încrucișat privirea cu una dintre fetele Lorzii Demoni, și ea s-a îndreptat prin mulțime către mine. Oamenii s-au grăbit să i se dea din cale. Era înaltă și blondă, cu picioare lungi și sâni mari, o expresie ideală a rasei ariene. Purta aceleași haine mizere și culori tribale vii ca și cei doi de la ușă, până și coarnele false de pe frunte. S-a oprit în fața mea, zâmbindu-mi rece cu buzele ei albastre, ca să-și arate dinții ascuțiți. Avea ochii complet negri. Trebuie că știa că Suzie o țintea cu arma, dar nu părea să-i pese.

- Ce faci pe aici, Taylor? Credeam că ți-am explicat foarte clar că nu mai ai ce căuta în locul ăsta după ultima ta vizită.

- Sunt în trecere, am spus eu, calm. Vroiam să văd cum trăiește restul de cinci la sută. Îmi place cum arată localul. E foarte de atmosferă. Exact ceea ce ai nevoie, dacă vrei să te joci de-a chinurile iadului o vreme. Dar apoi, tu știi toate astea, nu-j așa?

- Nu aveți ce căuta aici, a spus femeia Demon. Nici unul dintre voi. Nu e mediul vostru, sau mă înșel?

Suzie a pufnit tare, nemîșcată de suferința încinsă din jurul ei. Nu îi păsa prea mult de viețile celorlalți oameni. Și știam că nu e bine să arăt vreo urmă de acuzare sau de compasiune. Demonul ar fi luat-o ca pe o slăbiciune. Nu am avut niciodată timp de excese emoționale. Nu-mi pot permite să fiu vulnerabil sau să renunț la autocontrol. Numai autodisciplina rigidă m-a ținut în viață în Zona Întunecată. Mă ajută să fiu cu un pas înaintea forțelor care au încercat să măucidă încă de când eram copil.

Eram aproape melancolic, uitându-mă la nebunii sado-masochiști și la jocurile lor. Trebuie că e draguț să poți pretinde că ești în pericol, în timp ce ești, totuși, în perfectă siguranță. Diversele lor practici nu mă supărau și nu mă deranjau. În Zona Întunecată, înveți de timpuriu să fii tolerant. Nu poți să fii scos din pepeni tot timpul. Te epuizează.

- Ce vrei, Taylor?

I-am zâmbit femeii Demon.

- Vreau să-l văd pe domnul Oase și pe domnul Sânge. Sunt aici în scop de afaceri. Și, cu cât sunt mai repede de acord să mă primească, cu atât îmi pot rezolva mai rapid treburile, iar Suzie și cu mine ne vom vedea de drum. Dacă ne lași să așteptăm, sigur o să creăm ceva necazuri. Aproape că îi scoatem deja din minți pe unii dintre clienții tăi. Au venit aici pentru iluzia pericolului, nu pentru realitatea lui.

Femeia Demon s-a uitat rapid în jur. Câțiva dintre clienții tineri și strălucitori se îndreptau deja către ușă, aruncându-i lui Suzie priviri nesigure. Demonul blond a mârâit și s-a îndreptat către scările de metal în formă de spirală, care duceau la etajul superior. Suzie și cu mine am urmat-o îndeaproape, în timp ce ne strecuram prin mulțimea veselă. Cineva m-a pișcat de fund. Nu ar fi îndrăznit să facă la fel și cu Suzie. Din colțul ochiului, am putut vedea cum ceilalți Lorzi Demoni își croiau drum prin mulțime, pentru a ni se alătura. Păreau destul de mulți.

Scările duceau către un birou privat care ocupa tot etajul superior. O altă ușă de oțel separa biroul de petrecerea de jos. Femeia Demon a bătut în ușă cu pumnul, în timp ce a privit în obiectivul unei camere de securitate suspendate. Alți Lorzi Demoni urcau scările, tăindu-ne retragerea. Nu că așa fi avut vreo intenție de a mă retrage înainte de a primi ce vroiam. Suzie se uita la mulțimea de jos. Expresia de pe buzele ei era disprețuitoare.

- Nu ești de acord? am spus eu, încet.

- Amatori, a zis Suzie. Eu iau durerea în serios.

Erau mai multe feluri în care așa fi putut interpreta remarca ei, dar m-am hotărât să n-o fac. Uneori, de asta ai prieteni. Am privit în josul scării, și o duzină de Demoni mi-au întors privirea. Le-am adresat cel mai tare zâmbet al meu, care spunea *știu ceva ce voi nu știți*. Nu au părut impresionați. Ușa s-a deschis în sfârșit, și femeia Demon ne-a condus în biroul privat.

Zgomotul a încetat brusc în momentul în care ușa s-a închis în spatele ultimului Lord Demon. Parcă ne aflam pe altă planetă. Izolare fonică perfectă, deși nu-mi puteam da seama dacă prin magie sau tehnologie de ultimă generație. Etajul fusese transformat într-un loc de întâlnire foarte confortabil și extrem de luxos și extravagant. Scaune atât de moi încât Rip Van Winkle nu s-ar mai fi trezit dacă ar fi ațipit într-unul din ele. Un bar masiv, cu tot felul de băuturi, din toată lumea, plus câteva din niște locuri mai ciudate. Vin de iarnă, brandy din absint, lichior de Tartarus. Boluri pe mese joase, pline de tablete multicolore și de prafuri asortate. Peretele era acoperit de o duzină de ecrane de televizor mari, fiecare pentru un alt joc video. O tapiserie suspendată, din secolul al XV-lea, înfățișând căderea lui Lucifer, nu suficient de lungă pentru a ascunde petele de sânge vechi și noi de pe covorul de dedesubt, ocupa un colț. Podeaua era în mare parte din sticlă, întărită, cred, pentru ca să putem privi la muritorii de jos, căutând plăcerile lor dureroase într-o tăcere ciudată. Ei nu vedeau decât o oglindă, care reflecta ceea ce iubeau mai mult: pe ei înșiși. Cineva a tușit expres, și m-am uitat în lungul încăperii la domnul Sânge și la domnul Oase, care stăteau de-a parte și de alta a biroului masiv din mahon. Ei îi conduceau pe Lorzii Demoni, ca și Gheena. Nici unul nu părea fericit să mă vadă.

Spre deosebire de ceilalți membri ai bandei, domnul Sânge și domnul Oase nu aveau timp pentru aspectul tradițional de stradă. Ambii purtau costume fine, cu o croială expertă. Părul lor negru și des era dat pe spate, lăsându-le fruntea liberă, și, atunci când zâmbeau ca să-și arate dinții ascuțiți, puteai vedea reflexele aurii. Păreau înversunați și aprigi, ca toți oamenii de afaceri. Întreprinzători din lad. Domnul Oase era înalt și slab, cu trăsături estetice estompate. Ochii îi erau de un albastru foarte pal, și singurul lucru mai rece era zâmbetul lui. Domnul Sânge era mare și gras, cu o față cărnoasă. Ochii îi erau de un roz intens, ca ai unui albinos. Ambii Lorzi abordau o ținută arogantă, care denota putere. În spatele nostru,

restul bandei se împrăștiase prin birou. Am numărat 32, jumătate bărbați și jumătate femei. Luaseră diverse posturi îndrăznețe, încercând să pară duri. I-am ignorat, știind că asta îi deranja cel mai mult. Suzie ținea încă în mână pușca ei de vânătoare pneumatică, ațintită exact la jumătatea distanței dintre domnul Sânge și domnul Oase. Nu părea că îi îngrijorează prea mult.

- Ce bine că v-ați alăturat nouă, a spus domnul Oase.

Vocea îi era melodioasă și urâcioasă, în același timp, o pală de vânt și nimic mai mult.

- Deja îi deranjați pe clienți și asta nu e bine, nu?

- Chiar că nu, a spus domnul Sânge.

Vocea încerca să-i fie cordială și vioaie.

- Vă pot oferi un pahar de Moët & Chandon rece? Tocmai am desfăcut o sticlă. Niște caviar, poate? Sau poate ceva mai gustos?

A făcut un gest amabil cu o mână grasă, și tapiseria suspendată s-a dat înapoi singură, pentru a dezvălui o tânără în lanțuri, împinsă în colț. De-abia ieșise din adolescență, era goală pușcă și moartă. În partea laterală a trupului ei era o gaură mare, de unde ceva se hrănise cu ea. Resturi de coaste rupte se vedeau prin carnea de un roșu-pal, și, după profunzimea găurii, se vedea că îi fuseseră scoase niște organe interne. Pe coastele rupte erau urme de dinți. Părul îi era negru ca smoala, pielea albă ca zăpada, fără nici cea mai mică urmă de culoare pe buze sau pe sfârcuri. Și apoi inima mi s-a oprit pentru o clipă, când femeia moartă și-a ridicat capul și m-a privit. Corpul îi era mort, dar sufletul îi rămăsese prins înăuntru. Ochii îi erau ațintiți asupra mea, plini de suferință. Știa ce i se întâmpla. Gura i s-a mișcat încet.

- *Ajută-mă... ajută-mă...*

- Oferta de suferință de jos nu a fost suficientă pentru ea, a spus domnul Sânge. A insistat că vrea lucrul real. Și am fost extrem de fericiti să facem asta. O îmbucătură delicioasă, nu-i așa, domnule Oase?

- Ce proști sunt mitorii ăștia, a suflat domnul Oase. Dar constituie niște gustări perfecte.

Suzie a înaintat și a împușcat-o pe femeia moartă în cap. În linie dreaptă, cele două țevi i-au sfărțecut craniul, lăsând în urmă un amestec de sânge și creieri și fragmente de oase, împrăștiate pe peretele din spatele ei, în culori de stacojiu și gri. Corpul decapitat a zvâcnit de câteva ori și apoi a rămas nemișcat. Suzie și-a reîncărcat arma și s-a uitat calmă la domnul Oase și la domnul Sânge.

- Există lucruri pe care nu le suport.

- Drept, am spus eu, în timp ce cei doi lideri ai bandei nu-și reveniseră încă de pe urma șocului și a furiei. V-ați depășit atribuțiile, Lorzilor Demoni. Nu sunteți acasă aici. E vremea să vorbim serios, cred. Așa că renunțați la iluzii. Nu suntem turiști. Arătați-ne fețele voastre adevărate.

Și într-o clipită, banda de gangsteri și cei doi șefi ai lor au dispărut, fiind înlocuiți de o grămadă de demoni medievali cu pielea stacojie. Înalti de opt picioare și foarte brutali, s-au adunat în fața și în spatele nostru, roșii ca păcatul, mirosind a pucioasă, cu coarne de țap crescute din frunte și copite despicate în loc de picioare. Caracteristicile lor masculine și feminine erau exagerate într-un mod sarcastic. La fel ca și colții și ghearele. Dintre picioarele lor îndoite atârnavă niște cozi lungi și unduitoare.

Suzie a pufnit tare, neimpresionată, și s-a uitat la mine.

- Știi că urăsc surprizele. Deci de-asta m-ai pus să creșter o cruce în fiecare glonț și să-l înmoi în apă sfințită.

- Consider că e bine să fii pregătit, am spus eu, calm. Dă-mi voie să ți-i prezint pe adevărații Lorzi Demoni. Un grup de demoni minori, fugiți din lad, trăind printre oameni din cauza plăcerilor pe care le găsesc aici.

- Cafea! au spus Demonii, mărâielile lor suprapunându-se. Înghetată! Dușuri reci!

- Și toți muritorii pe care îi putem tortura, a spus domnul Oase. Nu îi putem ține la distanță. Și ne plătesc ca să le-o facem!

- Nu că ne-am arăta pe față prea mult, în zilele astea, a spus domnul Sânge. E mai bine să trimitem agenți. Și domintoarele noastre sunt perfect umane. Nimeni nu știe cum să provoace durere mai bine decât un profesionist uman bine antrenat. Voi, muritorii, sunteți mai subtili decât am putea fi noi vreodată...

- În plus, unii dintre noi nu prea s-au descurcat cu conceptul de cuvinte sigure, a spus domnul Oase, uitându-se în jur.

- Dacă sunteți cu toții demoni adevărați, a spus Suzie, cum ați putut scăpa din lad?

Demonii au răs pe înfundate și au început să-și dea coate. Domnul Sânge a chicotit.

- Păi, ăsta este ladul, Faust, și noi nu am ieșit din el. Ah, tot glumele vechi sunt cele mai bune.

- Răspunde-i doamnei, am spus eu.

Domnul Oase a dat din umeri.

- Să zicem că suntem refugiați politici și atât. Ne ferim de cei care ar vrea să ne ducă înapoi.

- Dacă vă feriți, a spus Suzie, de ce ați botezat locul Gheena? Asta nu atrage atenția?

- Nu a spus nimeni vreodată că demonii sunt inteligenți, am remarcat eu. Și sunt niște demoni foarte mici.

Lorzi Demoni s-au apropiat puțin, încleștându-și ghearele. Mirosul de pucioasă era aproape copleșitor. Ochii mă usturau. Le-am zâmbit în treacăt.

- Ce cauți aici, Taylor? a spus domnul Oase.

- Graalul Nesfânt a ajuns în Zona Întunecată, am zis eu.

- Știm. Nu îl avem, a replicat imediat domnul Sânge.

- Nici nu mi-a trecut prin cap că l-ați avea, am spus eu, calm. Vă depășește. Dar aveți cunoștințe. Legături. Auziți de una, de alta, de la alții de felul vostru. Așa că, dacă știu cineva cine are Graalul Nesfânt sau este gata să pună mâna pe el, voi sunteți aceia.

Domnul Sânge a scuturat ferm din cap. S-a așezat pe colțul biroului, care a trosnit puternic sub greutatea lui.

- Nu știm și nici nu vrem să știm. Am făcut mari eforturi pentru a ne găsi un adăpost și a nu ne întoarce. Dacă pocălul întunecat, Urgia Iscaroteanului, chiar a ajuns aici, atunci poți paria că instigatorii și propagatorii îl vor căuta, ca și rechinii care simt gustul sângelui în apă.

- Sunt îngeri în Zona Întunecată, a spus domnul Oase, strâmbându-se de parcă gustase ceva amar. De ranguri și grade mult superioare nouă. Aduc moarte și distrugere. Voința Celui Preaînalt și a Celui Preajos manifestată în lumea muritorilor. Nimic material nu le poate sta în cale.

- Așa că ținem capul plecat și stăm pe margine, a spus domnul Sânge. Până când Cel pur și Cel damnat își vor termina treburile pe aici și vor

pleca. Nu avem nici o intenție să fim descoperiți și duși înapoi Dedesubt. Nu, când sunt atâtea plăceri ascunse de care să ne bucurăm pe aici.

- Viata e dulce, a spus domnul Oase. În aceasta lume, cea mai gustoasă dintre toate.

- Graalul Nesfânt e un trofeu important, am sugerat eu. L-ați putea folosi pentru a cere putere și bogăție și protecție.

- Nu tu folosești Cupa lui Iuda, a spus domnul Sânge. Te folosește ea pe tine. E tentatie și corupție și seducerea celor nesăbuiți. Nu-ți dă nimic fără a-l lua înapoi, și te așteaptă damnarea, când te trezești. Chiar și nouă ne este teamă de Graalul Nesfânt.

Demonii erau neliniștiți, de parcă numai menționarea pocalului întunecat era suficientă pentru a-i stârni.

- Cu toate astea, a spus domnul Oase, există un trofeu pe care l-am putea prezenta instigatorilor și propagatorilor din Zona Întunecată, și care ne-ar aduce putere și bogăție și protecție.

- Da? am spus eu, politicos. Și care ar fi acesta?

- Capul lui John Taylor și al lui Suzie Armă-de-Foc, a spus domnul Oase, zâmbind neprietenos. Separate de trupurile voastre enervante și băgărețe, desigur. Și astfel ne-am răzbuna pentru nenumăratele voastre moșcii, câștigând respectul tuturor. Un plan fără cusur.

- Stai așa, a spus domnul Sânge, precipitat. Pot vorbi cu tine? Ți-ai pierdut mințile? Vorbim despre *John Taylor* și *Suzie Pușcă-de-Vânătoare*!

- Și?

- Și vreau să-mi păstrez organele mele interne la locul lor, nu împrăștiate peste tot! E greu să te bucuri de plăcerile ascunse atunci când organele tale de simț au fost smulse și îngropate la întuneric! Sunt oameni periculoși!

- *Suntem mai mulți ca ei!*

- Și?

- Pe Lucifer, ești un pământău! a spus domnul Oase. Nici nu știi cum de ai ajuns să fii demon. Ucideți-i pe muritori! Sfărtecați-le trupurile și devorați-le carnea, dar asigurați-vă că lăsați capetele intacte!

- O, taci dracului, a spus Suzie Armă-de-Foc.

Și-a ridicat pușca și l-a împușcat pe domnul Oase în linie dreaptă. Gloanțele sanctificate și binecuvântate i-au sfâșiat fața stacojie, dezvăluind un craniu de un galben murdar. A căzut pe spate, țipând jalnic. Domnul Sânge s-a ridicat grăbit de pe birou și s-a uitat la partenerul lui, care se zvârcolea în agonie pe podea.

- *Vezi?*

- O să se repare într-un minut sau două, i-am spus încet lui Suzie, care își reîncărca arma.

Demonii ne încercuiau lent, pregătindu-se să atace.

- Nici o armă pământască nu poate înfrânge un demon.

- Caz în care, a spus Suzie, țintindu-l pe următorul Demon cu arma, ar fi un bun moment pentru ca o cavalerie să-și facă apariția. Sau, dacă nu, ca noi să reușim să scăpăm ca prin minune, în ultima secundă.

M-am gândit atent la problemă. Demonii se apropiau. Domnul Oase s-a ridicat, ținându-și fața sfâșiată cu mâinile, pe măsură ce trăsăturile stacojii se refăceau. Chiar și domnul Sânge a ieșit din spatele biroului.

- Taylor! a spus Suzie. Orice moment e bun!

Am ridicat o mână și am zâmbit. Nimeni nu s-a mai mișcat.

- La început, am zis eu, Domnul a spus *să se facă lumină*, și s-a făcut. Dacă un om ar putea invoca lumina aceea, de la începuturile creației, și ar putea-o privi fără să-și piardă vederea sau mințile, atunci omul acela ar putea comanda o lumină care ar arde toată întunecimea din lume.

O vreme îndelungată, nimeni nu a spus nimic. Domnul Oase s-a ridicat, privindu-mă fix prin pielea distrusă.

- Nu ai o asemenea putere!

- Nu? am spus eu.

Demonii s-au uitat unul la celălalt, aducându-și aminte de lucrurile pe care le făcusem și de lucrurile despre care se spunea că le făcusem. Le-am zâmbit ușor.

- Pleacă... de aici, a spus domnul Oase. Pleacă și lasă-ne în pace. Nu avem afurisitul ăla de Graal.

- Atunci spuneți-mi cine l-ar putea avea.

- Încearcă la al Patrulea Reich, a spus domnul Sânge, încet. Au plătit cu bani grei orice informație despre pocalul întunecat. Dacă nu altceva, măcar au informații mai bune decât noi.

- Vedeți ce ușor este, când toată lumea se poartă cum trebuie? am spus eu. Cred că avem cu toții ceva de învățat din asta. E timpul să plecăm. Nu vă deranjați să ne conduceți.

Am lăsat Gheena în urmă și ne-am afundat în noapte. Străzile erau și mai pustii. Știam unde este sediul celui de-al Patrulea Reich. Toată lumea știa. Își făceau suficientă publicitate, de la broșuri împărțite pe stradă la reclame la orele de maxima audiență. Cruciații neo-naziști sau iubitorii de panzer, cum le spuneau toți, nu duceau lipsă de bani. Doar de adepți. Se întâlneau regulat într-o încăpăre veche, în imediata apropiere a zonei rezidențiale. Cu bani sau nu, nimeni nu îi dorea mai aproape de atât. După câte știam, aveau cam o sută de membri, și renunțaseră la paradele în uniformă după ce o duzină de făpturi de lut însuflețite apăruse la ultima ca să le dea un șut în fund și să-i rostogolească în sus și în jos pe stradă. Dar se bucurau încă de o puternică susținere financiară. Poate că nu aveau ei Graalul Nesfânt, dar cu siguranță dețineau informații despre cine îl avea.

Suzie m-a privit brusc.

- Chiar ai fi putut invoca lumina Creației?

Am zâmbit.

- Tu ce crezi?

- Nu știu niciodată când plănuiești o cacealma.

- Nici ceilalți nu știu. Tocmai aici e șpilul.

- Observ că eviți să-mi răspunzi.

- O, Suzie, nu vrei să ai parte de ceva mistere în viață?

A pufnit.

- Singurul mister din viața mea este motivul pentru care continui să te suport.

Și acela a fost momentul în care o siluetă s-a desprins din umbrele din fața noastră, blocându-ne drumul. Un orașean într-un costum elegant, cu pălărie cu boruri înguste și o umbrelă strânsă, ne privea zâmbitor. Cam la cincizeci de ani, cu ochi reci și cu un zâmbet și mai rece, fermecător și sofisticat și periculos ca o cobră încolăcită. Suzie și-a scos pușca și l-a țintit cu o mișcare perfectă.

- Stai liniștită, Suzie, a spus Walker. Sunt doar eu.

- Știu că tu ești, a spus Suzie.

A continuat să-l țintească cu arma, în timp ce el s-a apropiat fără grabă. Walker, spre avantajul său, nu a părut deranjat. Făcea parte din stilul lui ca nimic să nu îl atingă, în ciuda faptului că decidea soarta cuiva în fiecare zi. Walker reprezenta Autoritățile, oamenii din umbră, care conduceau cu adevărat Zona Întunecată. La fel cum face toată lumea. Să nu mă întrebăți cine erau acești oameni ascunși. Nu am nici cea mai vagă idee. Nimeni nu are. Uneori, mă întreb dacă Walker chiar știe. Cu toate acestea, vorbea în numele lor, și cuvântul lui era lege, susținut de orice forță era necesar. Oamenii trăiau și mureau după comanda lui Walker, și nu îi pasase niciodată. S-a oprit în fața noastră, s-a sprijinit în umbrelă și și-a ridicat ușor pălăria, salutând-o pe Suzie.

- Am auzit că sunteți în căutarea Graalului Nesfânt, a spus el. Împreună cu toți cei care se consideră o putere sau un jucător. Mie, pe de altă parte, mi s-a transmis să-mi retrag toți oamenii din Zona Întunecată. Mi s-a comunicat, de către superiorii mei, să las îngerii de Sus și de Jos să se lupte între ei. Și, dacă este cineva rănit, dacă se află în Zona Întunecată, merită tot ceea ce li se întâmplă. Am impresia că Autoritățile consideră că venirea îngerilor este o ocazie pentru curățenia de primăvară. De dus gunoiul, ca să spun așa. Vezi tu, Autorităților nu le pasă de oameni, ca indivizi. Le pasă doar de vederea pe termen lung, și de imaginea de ansamblu.

- Și de menținerea echilibrului, am spus eu.

- Exact. Se pare că ei cred că, cu cât una dintre părți pune mai repede mâna pe groaznicul obiect, cu atât vor pleca mai repede și lucrurile de aici vor reveni la ceea ce este considerat normal. Nu le plac astfel de răsturnări. Le strică afacerile. Nu contează care dintre părți găsește prima Graalul Nesfânt. Autoritățile vor găsi o modalitate de a face profit. Găsesc întotdeauna.

- E o nebunie, am spus eu, controlându-mi vocea, în timp de mânia îmi creștea. Nu-și dau seama cât de puternic este Graalul Nesfânt?

- Probabil că nu. Poate că sunt prea încrezători. Dar am ordinele mele. Oficial, nici unul dintre oamenii mei nu se poate implica. Dar, desigur, tu nu ești unul dintre oamenii mei, Taylor. Oficial. Așa că astfel de restricții nu se aplică în cazul tău, nu-i așa?

Am încuviințat încet.

- Deci, încă o dată, mă ocup de treburile tale murdare, nu-i așa? Curăț mizeria de care tu nu te poți atinge.

- La asta te pricepi cel mai bine, a spus Walker. Ai toată încrederea mea. Desigur, dacă dai greș, nu mă cunoști.

S-a uitat la pușca lui Suzie, ațintită încă ferm către el, și a ridicat o sprânceană.

- Draga mea Suzie, la fel de setoasă de sânge ca întotdeauna. Doar nu crezi că armele te vor ajuta împotriva îngerilor.

- Există și Pistolul Vorbitor, am spus eu, și Walker m-a privit atent.

- Profunzimile și vastitatea cunoștințelor tale nu încetează să mă uimească, Taylor. Dar te previn, unele remedii sunt mai rele decât boala.

Suzie i-a aruncat o privire dură.

- Știi despre Pistolul Vorbitor?

Walker a zâmbit rece.

- Desigur, draga mea. E de datoria mea să știu astfel de lucruri. Cunoscut toate armele suficient de puternice ca să dărâme sau să distrugă Zona

Întunecată. Cât despre Pistolul Vorbitor, numai cei iresponsabili sau cei cu adevărat amăgiți s-ar putea gândi să folosească o astfel de armă.

- O idee despre unde am putea găsi așa ceva? am spus eu. Se spune că l-a avut Colecționarul o vreme.

- Și nu l-a putut păstra, a spus Walker. Ceea ce ar trebui să vă dea de gândit. Chiar dacă aș ști, nu v-aș spune. Pentru binele vostru și al celorlalți. Ai încredere în mine de data asta, Taylor. Ești deja suficient de băgat în necazuri.

- Care este poziția Autorităților referitor la îngeri? am întrebat eu, prefăcându-mă că renunțasem la Pistolul Vorbitor. Nu l-a convins deloc pe Walker, dar s-a prefăcut și el.

- Poziția lor este că nu au o poziție. Stăm pe margine, de data asta, până când violența și distrugerea în masă vor înceta, într-un fel sau altul. Apoi ne vom întoarce, pentru a supraveghea adunarea rămășițelor.

- Oamenii vor fi răniți, am spus eu. Oameni buni.

- Suntem în Zona Întunecată, a spus Walker. Oamenii buni nu vin aici.

- I-a zâmbit lui Suzie.

- Mă bucur să văd că lucrezi din nou, draga mea. Știi că îmi fac griji pentru tine.

- Tare aș vrea să te cred, a spus Suzie. Pușca ei nu se mișcase nici o clipă.

- Nu-ți pasă deloc de măcelul care va urma? am spus eu, și mânia din vocea mea l-a făcut să-și ațintească din nou privirea asupra mea. Dacă îngerii declanșează un război în Zona Întunecată, locul ăsta ar putea ajunge o ruină sau un mare cimitir. Ce se va alege de prețiosul tău statu-quo atunci?

Walker m-a privit aproape cu tristețe.

- Zona Întunecată va supraviețui, indiferent câți oameni mor. Principalii jucători vor supraviețui ca și toate afacerile mai importante. Sunt protejate. Nimeni altcineva nu contează, în planul vieții. Și nu Taylor, nu îmi pasă câți mor. Pentru că Zona Întunecată nu a reprezentat nicodată mai mult decât o slujbă pentru mine. Dacă ar fi după mine, aș șterge adunătura asta de ciudați de pe fața pământului și aș lua-o de la capăt. Dar am ordinele mele.

- Și Graalul Nesfânt?

Walker și-a ținut buzele și a dat din umeri.

- Nu mi-aș face prea multe griji în privința lui. Există șanse să nu fie decât o înșelătorie religioasă, o altă relicvă falsă, pentru care să se bată proștii. Pe aici au trecut mai multe versiuni ale adevăratului Graal decât reproducerile Șoimului Maltez. Și chiar dacă acest Graal Nesfânt se dovedește a fi lucru adevărat, din ce știu despre istoria lui, nu a adus nimănui fericire sau putere de durată. Lasă-i pe îngeri să-l ia, Sus sau Jos. Ne e mai bine fără el. Graalul Nesfânt nu e mai mult decât strălucire amăgitoare și vise ieftine, ca orice altceva din Zona Întunecată.

- Și dacă este... ceea ce toată lumea se teme că este? a întrebat Suzie.

- Atunci e bine că tu și Taylor vă ocupați de asta, nu? Hai, plecați. Distracție plăcută. Încercați să nu spargeți ceva prea important. Dar, dacă puneți mâna pe Graalul Nesfânt, să nu fiți atât de nesocotiți încât să-l păstrați. Îmi ajung înmormântările la datorie. Cel mai bun lucru pe care îl puteți face este să hotărâți cui să-l dați. Ceea ce se poate dovedi a fi mai greu decât credeți. Eu știu cine este cu adevărat clientul vostru. Voi numai credeți că știți.

Am vrut să spun ceva, dar Walker ne întorsese deja spatele și se îndepărta fără grabă. Cu capul sus și spatele drept, ca întotdeauna. Spusese tot ceea ce venise să-mi spună, semănase toate îndoielile posibile și acum nici măcar cu cleștele nu i-ai mai fi putut scoate un cuvânt. Am scuturat încet din cap. Nimeni nu îți poate tulbura mintea mai mult ca Walker.

Suzie a continuat să-l țintească cu arma până când a dispărut după colț și din vederea noastră, apoi și-a pus pușca în teacă cu o mișcare rapidă și s-a întors către mine.

- Ce a vrut să spună, Taylor? Cine este clientul nostru?

- Vaticanul, cred.

M-am încruntat, gânditor.

- Reprezentat de un preot sub acoperire, numit Jude.

- Ca Sfântul Jude?

- Da. Acum îmi dau seama că nu i-am verificat recomandările așa cum trebuie. De obicei, nu uit să fac asta. Dar omul ăsta are ceva... care te face să ai încredere în el. Ceea ce, în Zona Întunecată, ar trebui să-ți dea imediat de bănuț. Dacă punem mâna pe Graalul Nesfânt, cred că o să pun niște întrebări incomode și directe înaintea de a-l da cuiva. Haide, Suzie. Să mergem la sediul celui de-al Patrulea Reich. Înainte să facă altcineva asta.

Încăperea veche care adăpostea, la acea vreme, ultima mare speranță a celui de-al Patrulea Reich era situată la capătul unei străzi laterale tăcute, într-o zonă rezidențială. Genul de loc unde oamenii erau rezervați, își vedeau de treabă și priveau lumea din spatele perdelelor trase. Strada era pustie și noaptea neobișnuit de liniștită. Suzie și cu mine parcurgeam strada părăsită, pașii noștri răsunând neobișnuit de tare și de apăsător. Nimeni nu ne-a întâmpinat atunci când ne-am apropiat de sala de adunare. Ceea ce era ciudat.

Suzie și cu mine ne-am oprit în fața ușii. Întredeschisă. Suzie și-a scos pușca și s-a încruntat Am privit-o întrebător.

- Ce este, Suze?

- Nu-mi spune așa. E prea liniște. Nebuniiăștia de naziști pun întotdeauna muzică militărească la maxim, ca să-și umfle piepturile și să mărșăluiească pe ritm și să strige *Heil!* unul la celălalt. Asta este ora lor obișnuită de întâlnire, dar nu aud nimic.

A înaintat cu precauție și s-a uitat prin crăpătura ușii. A pufnit de câteva ori.

- Cordită. Fum. Cineva a tras ceva focuri aici.

S-a uitat la mine și eu am încuviințat. Suzie a izbit ușa cu piciorul și a intrat, cu pușca pregătită. Am urmat-o, într-un ritm mai lent. Nu port pistol. Nu am simțit niciodată nevoia. Am prins-o curând din urmă pe Suzie. Se oprise nu departe. Am stat unul lângă celălalt și ne-am uitat la sala veche de adunare, fără să ne grăbim. Nu mai avea rost să ne grăbim.

Lungul coridor pe care cel de-al Patrulea Reich îl folosea ca sediu și loc de întâlnire avea o dimensiune considerabilă. Mult prea mare pentru mitingurile lipsite de importanță pe care reușeau să le organizeze în ultima vreme. Și fiecare părticică a podelei în aer liber era acoperită de cadavre. Duzini de naziști morți, toți în uniformă, toți plini de sânge și ciuruiți de gloanțe. Stăteau unde căzuseră, cu mâinile întinse după un ajutor care nu a venit niciodată, ca niște soldăței de jucărie aruncați. Și zidurile fuseseră atinse. Steagurile cu zvastică și însemne naziste și vechile fotografii care

le acopereau fuseseră sfâșiate de gloanțe. Atârnau zdrențuite, rămășițele demne de milă ale unui imperiu decăzut. Și era sânge peste tot, împrôscat și împrăștiat pe pereți, scurgându-se în niște bălți groase între trupurile de pe podea.

Suzie era în alertă, scrutând fiecare centimetru de coridor cu privirea ei sălbatică, mișcându-și pușca înainte și înapoi, căutând un dușman sau o țintă. Suzie devenea însuflețită numai atunci când avea ocazia să ucidă pe cineva. Dar nimic nu se mișca în sala de adunare, cu excepția noastră. Cel de-al Patrulea Reich se sfârșise înainte să înceapă. Acum era un cimitir.

- Am ajuns prea târziu, a spus Suzie.

- Cineva care căuta Graalul Nesfânt a ajuns aici înaintea noastră, am spus eu, înaintând cu atenție, peste și în jurul trupurilor adunate grămadă. Și nu a primit răspunsurile pe care le-a vrut.

- Oricine ar fi fost, a avut la dispoziție o mare putere de foc, a spus Suzie, înaintând cu atenție după mine. Nu ai fi putut face toate astea cu un pistol. Au avut arme de calibru greu. După cum arată, cel puțin o duzină de arme automate, poate chiar mai mult. Dacă naștii au avut și ei arme, se pare că nu au apucat să le folosească. Nu văd nici un mort care să nu poarte uniformă.

A îngenuncheat lângă un cadavru și a verificat pulsul. A scuturat din cap și s-a ridicat.

- E cald încă. Totul s-a întâmplat nu de mult.

M-am uitat în jur, estimând numărul.

- Cred că sunt... cel puțin o sută de oameni morți aici. Majoritatea organizației lor. Poate chiar toată.

Suzie a chicotit brusc.

- Hei, Taylor, cum numești o sută de naști morți? Un început bun.

- Ieftin, Suzie, chiar și pentru tine. O să spui glume cu cioc-cioc după asta.

M-am oprit și m-am uitat la un afiș uriaș cu Adolf Hitler de pe peretele de lângă mine. Sângele sărise pe jumătate din chipul lui.

Unele simboluri sunt prea evidente, chiar și pentru mine.

- Se spune că avea Sfântul Graal.

- Nu i-a folosit la cine știe ce, până la urmă nu-i așa?

- Ai dreptate.

M-am uitat din nou la naștii morți, încercând să simt o părere de rău, dar n-am reușit. Dacă ar fi avut ocazia, ar fi făcut asta întregii lumi, râzând între timp. La dracu' cu ei. M-a lovit un gând.

- Asta e opera unor oameni cu arme, Suzie. Nu a îngerilor.

Suzie a încuviințat.

- Greu de imaginat un înger cu un Uzi. Ce facem acum?

- Cercetăm cu atenție local. În cazul în care făptașii au ratat ceva. Ceva care să ne spună unde să mergem. Sunt detectiv particular, ai uitat? Găsește-mi niște indicii apetisante, ca să pot zâmbi enigmatic la ele.

Ne-a luat cam o oră, dar am reușit să găsim indiciul dorit.

Era îngenuncheat în spatele unui pian, în capătul îndepărtat al coridorului, lângă o ieșire de incendiu pe jumătate deschisă. Un om ca o statuie albă, îmbrăcat într-un costum negru, elegant. Era ghemuit exact lângă pian, de parcă încerca să se ascundă de ceva. Și, după urletul de groază încă întipărit pe fața lui, de ceva teribil.

Suzie și cu mine l-am studiat cu atenție.

- Tocmai când credeam că am văzut de toate, a spus Suzie, într-un sfârșit. Marmură?

- Nu cred.

Am atins fața albă și contorsionată cu vârful degetului, mi-am dus degetul la gură și am gustat.

- Ei bine? a spus Suzie.

- Sare, am spus eu. E sare.

- O statuie de sare?

- Nu e o statuie. Am mai văzut așa ceva, la Sfântul Jude. Cineva, sau, mai bine spus, ceva, a transformat o ființă umană vie în sare, ca și pe asta.

Suzie și-a strâmbat buza superioară.

- Ciudat. De ce sare?

- Soția lui Lot s-a întors ca să vadă opera îngerilor Domnului. Și a fost transformată în sare.

- Înfiorător, a spus Suzie. Chiar înfiorător. Dar de ce numai omul ăsta, și nu și ceilalți?

M-am gândit la întrebarea ei.

- Nu e unul dintre naziști. Nu poartă uniformă. Mai degrabă, ăsta a fost unul dintre oamenii care i-au exterminat pe naziști. Pentru că nu puteau sau nu vroiau să le dea atacatorilor Graalul Nesfânt. Apoi... au venit îngerii. Organizatorii ambuscadei au dispărut rapid prin ieșirea asta de incendiu, dar sârmanul ăsta fie nu s-a mișcat suficient de repede, fie s-a gândit că se poate ascunde aici. Caută-l în buzunare, Suzie.

Suzie s-a uitat la mine.

- De ce eu?

- Pentru că eu i-am gustat fața.

Suzie a pufnit, a pus pușca deoparte și a căutat cu atenție prin hainele statuii.

O mică grămăjoară de nimicuri s-a format pe podea, în fața lui, în timp ce eu studiam chipul acela înspăimântat și încremenit.

- Știi, Suzie, tipul ăsta are ceva familial.

- Nimic în buzunarele de la haină.

- L-am mai văzut undeva...

- Nimic în buzunarele de la pantaloni... cu excepția unei gume vechi într-o batistă. Ce dezgustător.

- Gata! am spus eu, triumfător. Tipul ăsta s-a luat de mine la Ciudații, mai devreme. Vroia să lucrez pentru șeful lui și nu i-a prea plăcut când am refuzat.

- Pentru cine lucra? a spus Suzie, ridicându-se și frecându-și cu putere mâinile de haină.

- Nu mi-a spus. Dar știa că clientul meu era preot, deși Jude călătorea incognito. L-a numit lustruitor de strane. Ceea ce înseamnă că tipul ăsta lucra pentru unul dintre principalii jucători. Cineva cu informații clare despre ceea ce se petrece în Zona Întunecată.

Suzie s-a încruntat.

- Walker?

- Nu. Nu e stilul lui. Prea brut. În plus, a zis că și-a retras toți oamenii, și îl cred. Nu, asta este opera unuia dintre adevărații propagatori și instigatori. Colecționarul, Scârbosul Jack Lumină-de-Stele, Fantomele de Fum, Stăpânul Lacrimilor...

Și acela a fost momentul în care privirea mi-a fost atrasă de ceva de pe podea, băgat sub glezna statuii. O casetă mică și neagră, aproape ascunsă

de umbre. I-am făcut semn lui Suzie și ea m-a ajutat să pun statuia pe o parte. Era ciudat de ușoară și de delicată, de parcă s-ar fi spart și fărâmițat dacă ar fi fost manipulată mai dur. Am scos caseta neagră la lumină cu vârful pantofului. Era lungă cam de un picior și lată de cinci inci, iar suprafața era de un negru mat. Suzie a împuns-o cu țeava puștii. Nu s-a întâmplat nimic. Am îngenuncheat amândoi ca să studiem caseta mai bine. Nici unul dintre noi nu se grăbea. Amândoi aveam experiența capcanelor. Mi-a luat ceva vreme ca să-mi dau seama, dar, în cele din urmă, am recunoscut un simbol familiar, sculptat în basorelief pe capacul casei. Un C mare, cu o coroană stilizată.

- Colecționarul, a spus Suzie. I-aș recunoaște însemnul oriunde.

- Orice este în caseta asta e important, am spus eu, încet. Omul ăsta s-a oprit aici ca să încerce să deschidă caseta, dar nu a mai apucat.

- O armă? a spus Suzie.

- Se poate. Dar nu a apucat să o folosească.

- Să o deschidem? a zis Suzie.

- Dă-mi un minut, am spus eu.

Nu-mi puteam permite să-mi folosesc darul ca să caut lucruri, nu când îngerii erau acolo, undeva, așteptând ocazia să mă prindă din nou. Dar îmi puteam deschide puțin cel de-al treilea ochi, ochiul meu secret, ca să văd ce apărători pusese Colecționarul în casetă. M-am înconjurat cu brațele, gata să renunț la tot dacă simțeam că mă urmărește cineva, dar nu mi-au trebuit decât câteva secunde ca să-mi dau seama că nu erau apărători și nici capcane. Confruntat cu îngerul, tipul trebuie că a anulat toate protecțiile, în încercarea de a ajunge mai repede la conținut. Mi-am închis cel de-al treilea ochi și mi-am restabilit scuturile mentale.

Și apoi am deschis caseta.

M-a lovit mai întâi mirosul. Mirosul de cai asudați, mirosul de câini în călduri, mirosul de mațe proaspăt vărsate. Am deschis de tot capacul. Și acolo, pe o bucată de catifea neagră, era cel mai urât pistol pe care îl văzusem vreodată. Era făcut din carne. Din carne și oase, cu zgârciuri cu vene întunecate și fărâme de cartilajii, ținute laolaltă de fâșii de piele decolorată. Țesuturi vii, adunate într-un instrument de ucis. Mânerul era făcut din oase subțiri înconjurate de piele cu pete. Pielea netedă avea un aspect fierbinte și transpirat. Trăgaciul era făcut dintr-un colț lung de câine și carnea roșie a țevii sclipea umed.

- Este... ceea ce cred eu că este? a spus Suzie.

Am înghițit cu noduri.

- Se potrivește cu descrierea.

Amândoi vorbeam aproape în șoaptă.

- Pistolul Vorbitor. Colecționarul îl avea, până la urmă.

- Da.

- E... viu, ce zici?

- Bună întrebare. Nu, nu-l atinge. Poate îl trezești.

Suzie s-a aplecat, strâmbând din nas din cauza mirosului, și apoi s-a încruntat și și-a întors capul într-o parte. Șuvițe din părul ei lung și blond atârnav în jos, aproape atingând pistolul, în timp ce asculta. S-a ridicat din nou și s-a uitat la mine.

- Cred că respiră.

- Pistolul Vorbitor, am spus eu. Creat special pentru a ucide îngeri, de Sus și de Jos. La naiba... Ne afundăm în treburile cu iz spiritual, Suzie.

- Cine l-a făcut? a întrebat ea, brusc. Cine ar vrea să poată ucide îngeri?

- Nu știe nimeni cu siguranță. S-a vehiculat numele lui Merlin, dar i se pun în cârcă multe lucruri... Mai este și Tânguirea și Inginerul, dar, de obicei, se ocupă de amenințări mai abstracte...

Ceva de pe mânerul de os mi-a atras atenția, și m-am aplecat înainte. Pe os erau săpate adânc niște rândulețe de scris mărunț. M-am luptat cu ele o vreme și m-am declarat învins.

- Suzie, uită-te la asta. Ai ochi mai buni ca mine.

S-a aplecat din nou, ținându-și părul lung la spate, și a citit încet cuvintele încrustate.

- Artificierii Abraxus. Vechea firmă. Rezolvă problemele de la Începuturi.

S-a ridicat din nou, s-a încruntat și s-a uitat la mine.

- Ai înțeles ceva?

- Nu prea.

- Deci, îl luăm cu noi?

Am sforăit.

- Cu siguranță nu o să las ceva atât de puternic aici. E mai sigur în posesia noastră.

- Super! a zis Suzie. Am un pistol nou pe care îl pot folosi!

- Stai așa, Suzie. Nu sunt sigur că ne putem permite să folosim așa o armă. Dacă omorâm un înger, chiar și căzut, poți paria că *Cineva* o să se supere tare pe noi.

Suzie a dat din umeri.

- Decât să fim prefăcuți în sare...

- E și asta, da.

Am închis cu grijă capacul casetei, am ridicat-o și am strecurat-o cu atenție în buzunarul de la haină, lângă inimă.

- Cred totuși că este bine să-l folosim ca ultimă soluție.

Suzie s-a strâmbat, dar nu a obiectat.

- Știi cumva cum ar putea să funcționeze?

- Numai vag. Conform Manuscrisului Voynich, Pistolul Vorbitor recrează Cuvântul lui Dumnezeu. Știi, la început, a fost Cuvântul? Marele Sunet de la Începutul Creației, care trăiește în numele reale, secrete ale tuturor lucrurilor. Pistolul Vorbitor recunoaște numele secret al oricărui lucru către care îl îndreptți, și apoi îl Rostește invers, ștergându-l din creație. Teoretic, Pistolul ăsta poate distruge orice. Sau totul.

- *Mișto*, a spus Suzie.

- Se presupune că Pistolul cere un preț exorbitant de la cel care îl folosește, am spus eu, cu asprime. Nimeni nu știe ce. Dar, dat fiind că nimeni nu a îndrăznit să-l folosească de secole, cred că ar trebui să fim extrem de prudenți.

- Bine, a spus Suzie. Nu e nevoie să te uiți așa la mine. Înțeleg aluziile. Pot fi precaută, când trebuie. Deci, unde mergem acum?

- Păi, dat fiind că pe capacul de la caseta asta este gravată inițiala Colectionarului, cred că putem spune că tipul ăsta și prietenii lui lucrau pentru Colectionar. Ceea ce e logic. Și-ar vinde și ultima brumă de suflet de căutător pentru a pune mâna pe un articol unic, ca și Graalul Nesfânt. Și ar da cu siguranță multe alte suflete pentru asta. Și poți paria că are informații de ultimă oră despre locația lui. Dacă nu îl are deja... Cred așadar că ar trebui să-i facem o vizită.

- Bună idee, a spus Suzie. Numai că nimeni nu știe unde poate fi găsit.

- Da, există și problema asta. Locul ascunzătorii sale secrete este unul dintre marile mistere ale Zonei Întunecate. Dar nu mă surprinde prea tare.

Dacă oamenii ar ști unde își ține faimoasa colecție, s-ar înghesui să i-o prade și să i-o fure. Însă cineva trebuie să știe. Tipul ăsta trebuie să-i fi raportat cumva Colecționarului, dar asociații lui au plecat de mult Așa că, pe cine mai știm că lucrează pentru el?

- Băieții Smintiți! a spus Suzie.

- Desigur... Nu l-ar trăda, în mod normal, pe Colecționar, nici măcar dacă este vorba de noi, dar avem ceva cu care să ne tocmim. Sigur vrea Pistolul Vorbitor înapoi.

- Și nu i-l vom înapoia decât personal.

- Vezi că ai înțeles? Hai să mergem.

Băieții Smintiți, nemernici cum erau, lucrau adesea pentru Colecționar. Erau specializați în șantaje, folosindu-și capacitățile îngrozitoare pentru a aduna taxa de protecție de la micii afaceriști și alții asemenea. Erau foarte buni și la recuperatul datoriiilor. Colecționarul se folosea de ei pentru a-i convinge pe proprietarii încăpățânați să îi dea vreun obiect special pe care pusese ochii. Puțini oameni erau suficient de puternici, psihic vorbind, pentru a le rezista Băieților Smintiți. Nu era prea greu să le dai de urmă. Făceau suficient zgomot și zarvă când lucrau.

Caseta neagră stătea comod în buzunarul de la haina mea când eu și Suzie am părăsit sala de adunare. Mă apăsa tare, aproape dureros de fierbinte. Suzie avea dreptate. Respira.

După ce am ieșit din sala morții, pe strada pustie, ne-am oprit și am privit în sus.

Luna cea mare stătea atârnată pe cer, plină și luminoasă și de o duzină de ori mai mare decât așa cum arăta în afara Zonei Întunecate. Pe cerul nopții zburau creaturi, proiectate pe fața palidă a lunii. Forme întunecate, vag umane, cu aripi uriașe.

În timp ce priveam, s-au adunat tot mai multe, formând un grup compact, de sute de umbre, întunecând noaptea, blocând lumina lunii și a stelelor.

În Zona Întunecată veniseră îngerii. Armii de îngeri.

CINCI - Îngerii, Băieții Smintiți și Scârbosul Jack Lumină-de-Stele

Zona Întunecată forfotea de îngeri, care zburau pe cerul nopții într-un număr atât de mare, încât aproape că nu mai puteai vedea stelele. La început, oamenii au ieșit pe străzi, râzând și arătând cu degetul, minunându-se și blasfemiind cu voce tare, și discutând, ca de obicei, despre cum ar fi putut profita de noua situație. Și apoi îngerii au început să se arunce asupra Zonei Întunecate ca niște păsări de pradă, furii cu aripi în căutare de informații și recompense, și Dumnezeu și Satana să-i ferească pe cei care refuzau să îi ajute. Oamenii erau smulși către cerurile care fierbeau și, după o vreme, aruncați din nou pe străzile orașului, urlând. Uneori, tot ce cădea era sânge sau bucăți de trupuri. Și, câteodată, reveneau lucruri mai rele și mai ciudate, care nu mai arătau deloc a oameni. Îngerii sunt creaturi mânite de intenții și scopuri clare, și nu cunosc îndurarea. Curând, toți cei care aveau o fărâmbă de minte au dispărut de pe străzi. Suzie și cu mine umblam pe drumuri pustii, și de peste tot venea zgomotul ușilor încuiate și ferecate, chiar baricatedate.

Ca și cum asta i-ar fi putut apăra.

- Deci, a spus Suzie, după o vreme, când ai de gând să-ți folosești darul, ca să vezi pe unde se învârt Băieții Smintiți?

- Nu am de gând să-l folosesc, am spus eu, scurt. Ultima dată când am vrut să fac asta, îngerii m-au smuls din propria-mi minte și m-au dus în tărâmurile strălucitoare, ca să mă interogheze. Am avut noroc că am scăpat cu gândurile intacte, și nu vreau să risc din nou. Va trebui să soluționăm cazul ăsta după vechile metode.

Suzie s-a înviorat puțin.

- Adică să smulgem ușile din țâțâni, să punem întrebări precise, să amenințăm viața și proprietatea și poate chiar să fim irațional de violenți?

- Mă gândeam mai mult la adunatul de indicii, corelarea de informații și elaborarea de teorii valabile. Deși se pot obține multe și prin metoda ta.

Mi-am scos telefonul mobil din buzunarul hainei și mi-am sunat secretara. De fapt, ea e secretara, recepționera, partenerul meu în pregătire și ajutorul meu prin casă.

Mă pricopsisem cu Cathy Barrett mai demult, când o salvasem dintr-o casă care încercase să o mănânce. Am primit-o, i-am dat un bol cu lapte și acum nu mai pot scăpa de ea. Ca să fiu cinstit, se ocupă de biroul meu din Zona Întunecată mult mai eficient decât aș fi putut-o face eu. Știe cum să îndosarieze documentele, cum să țină o agendă de întâlniri și cum să plătească la timp facturile. Eu n-am știut niciodată cum să fiu organizat. Cred că e o chestie genetică. În cele câteva luni de când lucrez pentru mine, Cathy ajunsese să-mi fie indispensabilă, deși să mă ferească Sfântul dacă ar fi aflat asta. E destul de nesuferită și așa, și apoi, ar trebui să o plătesc mai mult.

- Cathy! Sunt John. Șeful tău, John. Am nevoie de niște informații despre locul prin care se învârt Băieții Smintiți. Ce știi?

- Verific într-o clipă, preaiubite domn și stăpân, să văd ce găsesc pe computer. Mi se pare că am azeit ceva de ei ieri. Să înțeleg că le-a venit timpul s-o ia pe coajă? Ce bine.

Cathy părea animată și veselă, dar ea era mereu așa. Cred că o făcea special pentru a mă enerva.

- Gata, șefule, am dat de ei. Se pare că strâng iar taxa de protecție, pe strada Brewer. De fapt, computerul primește informații noi de la globul de cristal pe care îl scutură în localul Fierbinte și Condimentat chiar acum. Dacă te grăbești, o să ajungi acolo înainte să plece. Dacă dai peste ăla blond, trage-i una din partea mea.

Printre sarcinile lui Cathy, atunci când nu lucrează neîncetat pentru a-mi ține afacerea pe picioare, în ciuda voinței mele, este să țină evidența tuturor jucătorilor importanți din Zona Întunecată, unde sunt și ce fac în săptămâna respectivă. Informațiile valorează bani, și a ști de dinainte înseamnă a fi înarmat de dinainte. Cathy ajunge să cunoască o grămadă de lume în timpul peregrinărilor ei prin cluburi, și datorită disponibilității ei de a face conversație, de a bea și de a dansa cu oricine se ține încă pe picioare. E bine că poate pălăvrăgi, dansa și juca pe degete pe oricine nu e deja mort sau îmbălsămat. Pentru Cathy, alcoolul este un soi de mâncare, și ea dispune de energia nesfârșită a oricărui adolescent. E și dulce, drăguță și fermecătoare, și oamenilor le place să vorbească cu ea. Îi spun lucruri pe care nu le-ar spune nimănui altcuiva, și Cathy le bagă pe toate în computer.

Mai demult, mă ocupam eu de toate acestea, dar acum nu mai am suficientă energie pentru a bea și a chefui până în zori. Mai ales că zorile nu vin niciodată. În Zona Întunecată e mereu noapte. Din fericire, se pare că drăguței de Cathy îi face bine amalgamul de băutură, cofeină și adrenalină, și se tutuiește practic cu toți portarii și agenții de pază din Zona Întunecată. E surprinzător ce pot spune oamenii în fața lor, fără ca măcar să-i observe, fiindcă, până la urmă, nu sunt decât niște servitori.

Desigur, păstrez legătura cu propriul meu cerc de contacte. Vechi prieteni și dușmani. E surprinzător cât de des se dovedește că sunt una și aceeași persoană, cu trecerea anilor. Unii instigatori, unii propagatori și alți câțiva despre care lumea nici nu bănuiește că sunt jucători principali. Pentru mine, nu multe uși sunt închise. Oamenii îmi spun lucruri, în principal, pentru că le este frică să le ascundă. Și toate sunt înregistrate în computer.

Cathy și cu mine avem informații despre majoritatea lucrurilor și oamenilor importanți. Cathy le actualizează în fiecare zi și e mereu ocupată să depisteze tendințele și conexiunile semnificative. Deși aproape că am pierdut totul luna trecută, când calculatorul nostru cel performant a ajuns să fie posedat de demoni sumerieni, și a trebuit să chemăm un tehnodruid ca să-l exorcizeze. Nu mai auzisem niciodată o astfel de limbă și, chiar și după ce totul s-a terminat, biroul a continuat să miroase a vâsc ars timp de câteva săptămâni.

Și aș putea adăuga că departamentul de asistență tehnică nu a fost de nici un folos.

- Primesc o grămadă de rapoarte despre îngerii, a spus Cathy. Aripă și sânge peste tot, și mai multe manifestări de statui care plângeau, sângerău și făceau pe ele. Fie Frații Pholio lansează ceva iarbă tare săptămâna asta, fie Zona Întunecată a fost invadată. Are asta ceva de-a face cu tine, John?

- Numai indirect.

- Îngerii în Zona Întunecată... ce mișto! Hei, crezi că mi-ai putea aduce o pană din aripile lor? Am o pălărie nouă, care ar arăta absolut mortal cu pana potrivită...

- Vrei să mă furișez pe la spatele unui înger și să-l jumulesc de pene, pentru ca tu să te mândrești că ești la modă? Sigur, cum să nu. *Nu*, Cathy. Nu te apropia de îngerii, ca o favoare personală. Concentrează-te asupra Băieților Smintiți. E vreun motiv special ca să mă supăr pe ăla blond?

- A încercat să mă îmbrobodească săptămâna trecută, la Prostul Dansator, a spus Cathy. Credea că mă poate impresiona pentru că făcuse parte, el și frații lui, din trupa asta de băieți. De parcă mă interesa. E trecută chestia... Nu a vrut să accepte *Nu*, *Dispari*, *Cară-te și crapă!* ca răspuns, așa că i-am învinateț un ochi. Îți jur că a fost așa de surprins, că nu a mai știut ce să spună. Apoi a început să plângă, așa că m-am simțit vinovată și am acceptat să dansez cu el. Și trebuie să-ți spun că, fără ajutorul vechiului său coregraf, mișcările lui erau total aiurea. Apoi m-a lăsat de el, pentru un dans lent, și mi-a băgat limba în ureche, așa că i-am înfipt tocul de la pantof în picior și l-am lăsat acolo. Fanfaronul.

A făcut o pauză.

- A, tocmai mi-am adus aminte! Am niște mesaje pentru tine... Da. Managerii de la Gheena au sunat ca să-mi spună că tu și Suzie nu mai aveți ce căuta acolo. Niciodată. Și că s-ar putea să vă dea în judecată

pentru stres emoțional și / sau stres post-traumatic. Și Uriașa Nina a sunat ca să spună să nu-ți faci griji, că nu erau crabii de vină. Erau homarii.

Am închis. Sunt conversații despre care știi că nu vor duce nicăieri.

Nu a durat mult până am ajuns la localul Fierbinte și Condimentat de pe strada Brewer. Ne-am dat seama de probleme încă de la jumătatea străzii. Țipetele și strigătele și zgomotul lucrurilor sparte; semnele obișnuite ale prezenței Băieților Smintiti. Oamenii manifestau un interes politicos, dar de la distanță. Puterile Băieților au tendința să se răspândească în toate direcțiile, odată porniți. Suzie și cu mine ne-am croit drum prin mulțime și ne-am apropiat cu precauție de ușa deschisă a localului. Am privit înăuntru. Nimeni nu ne-a observat. Toți erau preocupați de propriilor lor probleme.

Era un loc ieftin, cu tapet urât și lumini mult prea strălucitoare și fețe de masă din plastic. Din plastic, pentru a putea fi refolosite cu ușurință. Poți șterge aproape orice de pe plastic. Localul Fierbinte și Condimentat era specializat în ardei foarte iuți, de toate felurile, din care, dacă luai o înghițitură, îți puteai arde intestinele și aprinde părul. Ardei iuți din lad. Trei toalete, fără așteptare, și hârtia igienică era ținută în frigider. Vorbim despre ardei iuți *atomici*, și nici nu îndrăznesc să mă gândesc la efectul lor. Numai pentru *adevărații* iubitori de ardei iuți. Un afiș pe peretele interior, lângă ușa, anunța cu mândrie specialitatea din ziua aceea, ardei iuți wasabe. Wasabe este o varietate de muștar verde japonez, foarte iute, care ar fi trebuit interzis prin Convenția de la Geneva, fiind mai periculos decât napalmul.

Sub afiș era încă unul, care spunea: *Sushi gratis; clientul aduce peștele*. Inițiativele sunt minunate.

Suzie și cu mine ne-am strecurat prin ușa deschisă și i-am văzut pe Băieții Smintiti în plină acțiune, aplicând metodele lor de șantaj. Deși terorizarea clienților ar fi o descriere mai bună. Mai demult, Băieții chiar formaseră o trupă de succes, dar trecuse mult timp de când prelucrările lor dulcege reușiseră să intre în topuri. Când de-abia atinseseră vârsta de 20 ani, Băieții se retrăseseră în Zona Întunecată, în căutarea unei noi direcții, și Colecționarul îi răsplătise cu un dar psihic util în schimbul talentului lor, pe care se pare că îl păstrează într-un borcan. Un borcan foarte mic. În acea vreme, Băieții lucrau ca bodygarzi sau ca bătauși. Și, atunci când afacerile nu merg prea bine, fac rost de bani de buzunar pe cont propriu. Fie erai de acord să le plătești rate lunare pentru asigurare, fie îți garantau că afacerea ta va avea de suferit. Mai exact, îți apăreau la ușa și-și testau abilitățile îngrozitoare pe oricine era de față. Băieții puteau provoca, prin metode psi, diverse fobii și manii oricui din imediata lor apropiere. În momentul de față, îi loveau pe angajații și clienții localului Fierbinte și Condimentat cu tot felul de frici și anxietăți, rânjind larg în permanență.

Locul era întețat de oameni care țipau sau plângeau, bălăbănindu-se neajutorați printre mesele răsturnate, fără a vedea nimic, cu excepția ororilor care le fuseseră băgate în minte. Personalul și clienții se prindeau de cap, dădeau din brațe tremurătoare și implorau ajutor. Unii erau întinși pe podea, plângând disperați, tremurând ca epilepticii. Și, în mijlocul terorii și haosului, Băieții Smintiti, în picioare, uitându-se mândri în jur, râzând pe înfundate și chicotind și dându-și coate, în timp ce îi trimiteau pe oameni în lad.

Erau patru la număr, atât de asemănători de parcă fuseseră trași la indigo, cu o piele roz, de culoarea gumei de mestecat, cu dinți albi și strălucitori și cu un păr cu un aspect imaculat. Se părea că numai culoarea părului îi diferenția. Purtau cu toții costume de parașutist, albe și ornamentate, cu despicătură în față, ca să li se vadă smocurile de păr de pe piept. Păreau aproape strălucitori, până când te uitai atent la fețele lor. Fiecare arăta ca un Adonis disipat, trăsăturile lor odinioară frumoase erau acum marcate de cruzime și satisfacție, precum idolii căzuți pe care îi întruchipau.

Localul se transformase în sediul central al panicii. Oamenii urlau și țipau și plângeau amar în timp ce ajungeau să se teamă nejustificat de păianjeni, de prăbușire, de pereții care veneau peste ei, de spațiile deschise sau închise. Dacă și-ar fi putut aduna pentru o clipă gândurile, ar fi știut că fricile acelea nu erau reale, dar isteria care le cuprinsese mințile nu îi mai lăsa să gândească logic. Erau numai frica și oroarea și nici o scăpare. Unii dintre angajați și clienți erau îngroziți de lucruri cu adevărat întunecate. Băieților le plăcea să se dea mari. Și așa apărea frica de micșorarea și dispariția organelor genitale, frica de oamenii care vorbeau brusc cu accent franțuzesc, frica de oamenii care-ți arătau fotografiile lor de vacanță, frica de a nu-ți mai găsi haina.

Unele erau chiar comice, până când am văzut un client care săpa șanțuri sângerânde și adânci în mâinile lui cu unghiile, în încercarea de a scăpa de gândăcii pe care îi simțea mișunând pe corpul lui. Un altul și-a scos ochii cu degetele încârligate, i-a aruncat pe jos și a călcat pe ei, preferând să nu vadă ceea ce era obligat să vadă. Pe podea, oamenii se văicăreau și strigau cuprinși de atacuri cerebrale și de cord și de convulsii. Băieții Smintîți și-au privit opera și au început să râdă.

- E prea mult, chiar și pentru mine, a spus Suzie, tern. Dă-mi Pistolul Vorbitor, Taylor.

- Drace, nu, am spus eu, imediat. Păstrează-l petru înger. E prea mare și prea periculos, ca să riscăm să-l folosim pentru altceva. Nu-ți pierde răbdarea, Suzie. Știu că de-abia aștepți să-l încerci, dar nu avem un manual de utilizare pentru el. Nu știm nimic despre efectele secundare sau negative.

- Ce e de știut? E un pistol. Țintești și tragi.

- Nu, Suzie. Nu avem nevoie de Pistolul Vorbitor pentru a ne ocupa de nemernici de doi bani.

- Și ce sugerezi? a întrebat Suzie, nerăbdătoare. Nu pot deschide focul cu pușca mea de aici. Sunt prea mulți oameni nevinovați în cale. Și nu ne putem apropia, ca să nu ne afecteze și pe noi puterea Băieților.

- Tu de ce te temi, în afară de a face curățenie? Nu ne pot afecta, atâta vreme cât ne protejăm mințile împotriva lor.

S-a uitat neîncrezătoare la mine.

- Ești sigur de asta?

- Nu prea. Dar asta mi s-a spus. Și nu putem sta aici, fără să facem nimic.

Dar, exact în momentul în care dezbăteam problema, unul dintre Băieții Smintîți s-a întors și ne-a văzut. A strigat, și toți cei patru Băieți Smintîți și-au îndreptat puterea asupra noastră, întinsă până la limită. Vraja lor ne-a cuprins și frica mi-a tăiat mintea, ca niște cioburi de sticlă. Concentrarea și puterea voinței nu mi-au fost de nici un ajutor.

Eram singur, undeva, printre rămășițele Londrei, în Zona Întunecată din viitor. Mai fusesem aici, mai văzusem asta, grație unei Găuri în timp. Un viitor posibil, de moarte și distrugere, și totul din vina mea. Din câte puteam vedea în lumina vineției și slabă, eram înconjurat de clădiri prăbușite și de oceane de moloz. Pe cerul aproape fără stele nu era nici o lună, și aerul apăsător era înghețat. Iar undeva, ascuns în cele mai adânci și mai întunecate umbre, ceva mă privea. Îi puteam simți prezența. Uriașă și îngrozitoare, măreață și puternică, apropiindu-se încet. Venea după mine, însetată de sânge sau chiar mai rău. Am vrut să fug, dar nu aveam unde să mă duc, unde să mă ascund. Era aproape acum. Atât de aproape, încât îi auzeam respirația accelerată. Venea după mine, să mă smulgă de lângă tot ceea ce cunoșteam și îndrăgeam, să mă ia, în sfârșit, în puterea ei. Umbra aceea îngrozitoare, care atârna deasupra a tot ceea ce făceam, care îmi dominase viața încă de când mă născusem. Aproape acum, întinsă și puternică. O formă mare și întunecată, amenințând să desfacă tot ceea ce reușisem, cu atâtea eforturi, să fac din mine.

Știam ce este. Îi știam numele. Și faptul că știam m-a tulburat mai mult decât orice altceva. În sfârșit, ea venea după mine, după ce mă urmărise tot timpul vieții mele. Era aproape o ușurare să-i spun pe nume.

- *Mamă...* am murmurat eu.

Și, în momentul în care mi-am denumit frica, creatura aceea necunoscută, care îmi dăduse naștere și care apoi mă abandonase, m-am simțit atât de plin de mânie, că a fost cel mai ușor lucru din lume să împing frica înapoi și să o resping. Scuturile mele mentale s-au închis la loc, unul câte unul, și lumea moartă din jurul meu s-a cutremurat, a devenit plană și cenușie și neconvingătoare. I-am scos pe Băieții Smintiți din mintea mea cu o ușurință aproape sfidătoare, și într-o clipă am revenit în localul Fierbinte și Condimentat.

Căzusem în genunchi pe podeaua soioasă, și întreg corpul îmi tremura din cauza efortului la care fusesem supus. Suzie îngenunchease lângă mine, cu fata plină de lacrimi, care îi curgeau din ochii mari și orbi, pierdută în ea însăși. Mi-am pus o mână pe umărul ei și, în acel moment, am văzut ce vedea ea.

Suzie era întinsă pe un pat de spital, legată cu niște curele groase. Gâtul o durea de la atâta strigat. Se lupta cu curelele de piele, dar acestea erau mult mai puternice decât ea. Așa că tot ce putea face era să stea acolo și să privească neajutorată cum frica ei se târa încet, greoi, pe podeaua salonului, către ea. Era mică și slabă, dar plină de hotărâre. Era moale și stacojie și de-abia formată, și lăsa o dâră de sânge în spatele ei, în timp ce se târa încet către ea. Era aproape la marginea patului când și-a ridicat cu greutate capul supradimensionat și s-a uitat la ea.

Și i-a spus *Mămico...*

Am făcut uz de toată forța mea pentru a-mi învâlui scuturile mentale în jurul lui Suzie și pentru a o scoate de acolo și a o aduce în lumea celor treji. S-a tras imediat de lângă mine, îngenunchind și îmbrățișându-se strâns, de parcă i-ar fi fost teamă să nu se destrame. Chipul ei era schimonosit de furie și oroare, ca o mască, și de pe bărbie îi picurau încă lacrimi. Era șocant să o văd atât de vulnerabilă, atât de rănită. Nu credeam că există ceva care să o poată răni pe Suzie Pușcă-de-Vânătoare. Am încercat să mă apropiu de ea. Apoi ochii ei măriți s-au ațintit asupra Băieților Smintiți și s-a întins după pușca pe care o purta pe umăr. Băieții

ne priveau, uimiți că ne putuserăm elibera de puterea lor. Mi-am activat partea întunecată a darului meu. Pentru o clipă, s-ar fi putut întâmpla orice.

Și acela a fost momentul în care a apărut îngerul.

O prezență vie și copleșitoare a umplut brusc restaurantul, prelingându-se pe pereți și reducând la tăcere orice altceva. Puterea Băieților Smintiți s-a disipat într-o clipă, alungată ca lumina a patru lumânările stinse de un uragan. Au rămas pe loc și au clipit prostește în fața îngerului. La început, a părut un bărbat cenușiu în costum cenușiu, atât de obișnuit, că aproape nu se distingea cu nimic. Nu te prea puteai uita la el, decât cu coada ochiului. Și apoi a devenit tot mai real, tot mai palpabil, tot mai *prezent*, până când nu-ți mai puteai lua ochii de la el. Îngerul și-a ridicat capul cenușiu, i-a privit pe Băieți și s-a transformat brusc într-o vâlvătaie în formă umană. Lumina emanată era orbitoare, strălucitoare, prea puternică pentru a putea fi privită direct. De pe spatele lui s-au întins niște aripi mari, care străluceau și răspândeau scânteii. În aer s-a răspândit un miros de ozon și pene arse. Băieții Smintiți priveau fix în inima luminii aceleia îngrozitoare, fermecați.

Și s-au prefăcut în sare.

Cei patru oameni vii, care respirau, au fost transformați într-o clipă în patru statui de sare, mai palide decât moartea, purtând încă costumele lor idioate. Și pe chipurile lor imobile fusese întipărit un țișat îngrozitor, tăcut, etern. Angajații și clienții localului, eliberați de fricile induse, aveau acum ceva real de care să se teamă. Au țișat și au urlat și s-au îndreptat către ușa deschisă. Am tras-o pe Suzie din calea lor, în timp ce ei au trecut pe lângă noi în trombă, luptându-se și agățându-se unii de ceilalți în încercarea de a scăpa. Simteam o nevoie puternică de a mă alătura lor. Simpla prezență a unui înger îți răscolea măruntaiele, de parcă toate autoritățile despre care știai că te urmăresc s-ar fi concentrat într-una singură.

Nu m-am înțeles niciodată cu autoritățile.

Îngerul a făcut un gest cu o mână strălucitoare și una dintre statuile de sare s-a răsturnat și s-a dezintegrat. Suzie m-a lovit tare peste braț ca să-mi atragă atenția.

– Pistolul, Taylor. Dă-mi Pistolul, la naiba. Dă-mi pistolul Vorbitor!

Vocea îi era din nou controlată, dar ochii îi erau sălbatici.

– Nu, am spus eu. Eu o să-l încerc primul.

Am scos grăbit caseta din buzunarul interior al hainei. Era neplăcut de caldă la atingere. Am ridicat capacul și am scos Pistolul Vorbitor. Caseta a căzut neobservată pe podea, în timp ce eu eram paralizat, incapabil să mă mișc. Pielea mi s-a încrețit, în semn de repulsie la contactul cu Pistolul făcut din carne. Era ca și cum ai ține mâna cuiva mort de mult, dar încă activ într-o formă groaznică. Era fierbinte și transpirat și febril. Era bolnăvicios și puternic. Pistolul Vorbitor se trezise. Respira umed în mâna mea, și gândurile sale grele și lente se târau leneș la marginile minții mele. Pistolul era treaz și dorea să fie folosit. Pe orice. Ardea de nerăbdare să rostească cuvintele inverse care ar fi șters din creație întreaga lume materială. Fusese creat pentru a distruge îngerii, dar apetitul său crescuse în timp. Și totuși, Pistolul depindea de alții pentru a fi folosit, pentru a apăsa pe trăgaciul său în formă de dinte, și *ura* asta. Mă ura. Ura orice care trăia. Pistolul Vorbitor și-a împins gândurile murdare în mintea mea, hotărât să mă controleze și să mă oblige, să mă transforme în arma sa. Nu

avea gânduri și sentimente umane. Era ca și cum moartea și ruina și distrugerea găsiseră o voce și ambiții hidoase. Îmi știa Numele, și ardea de nerăbdare să-l rostească.

A trebuit să apelez la tot autocontrolul, la toată autodisciplina și la toată furia stărnită în mine de Băieții Smintiți pentru a-mi dezlipi degetele unul câte unul, până când Pistolul Vorbitor a căzut din mână mea și a lovit podeaua, urlând încă provocator în mintea mea. Mi-am închis-o, în spatele celor mai puternice scuturi ale mele, și m-am sprijinit de peretele din spatele meu, tremurând din toate încheieturile.

Îngerul dispăruse. Văzuse Pistolul Vorbitor și asta fusese de ajuns.

În restaurant se făcuse liniște. Personalul și clienții plecaseră, îngerul scăpase, și Băieții Smintiți fuseseră transformați în sare. Nu mai rămăsesem decât eu și Suzie. Tremuram tot, și mâinile mele loveau ritmic peretele. Îmi simțeam mintea ca și cum ar fi fost violată. Pe obraji îmi curgeau lacrimi. Walker avusese dreptate. Unele remedii sunt mult mai rele decât bolile. Am privit Pistolul de pe podea, de lângă casetă, dar nu am avut puterea să mă întind și să ating blestematul de obiect. Suzie a îngenuncheat și a făcut asta pentru mine, închizând caseta în jurul Pistolului fără să-l atingă. A pus caseta în buzunarul de la haina ei și apoi s-a așezat răbdătoare lângă mine, până când mi-am recăpătat controlul. Era singurul lucru pe care îl putea face ca să mă aline.

Tremuratul a încetat curând și mi-am revenit. Mă simțeam obosit, trupește și sufletește, de parcă nu dormisem de o săptămână. Mi-am șters lacrimile de pe față cu mâinile, am pufnit de câteva ori și i-am adresat lui Suzie cel mai liniștitor zâmbet al meu. Era suficient de convingător. Suzie l-a înțeles și a încuviințat, oficială din nou. Suzie nu s-a simțit niciodată bine în preajma emoțiilor fătîș exprimate.

- O să duc eu caseta, a spus ea. Sunt mai obișnuită cu armele decât tine.

- Nu e doar o armă, Suzie.

A dat din umeri.

- Îngerul acela. Crezi că era de Sus sau de Jos?

A fost rîndul meu să dau din umeri.

- Contează, Suzie? Atunci când Băieții Smintiți ne-au prins în fricile noastre, pentru un moment, am văzut ce ai văzut tu...

- Să nu vorbim despre asta, a spus Suzie, tern. Nu acum. Nici mai târziu. Dacă îmi ești prieten.

Uneori, a fi prieten înseamnă să știi când să lași lucrurile așa cum sunt și când să taci. Așa că m-am ridicat în picioare și m-am îndreptat către cea mai apropiată dintre cele trei statui de sare rămase. Suzie m-a urmat. Rămășițele împrăștiate ale statuii distruse scrâșneau puternic sub picioarele noastre. Am privit cele trei chipuri albe, prinse într-o clipă de groază, pentru totdeauna. Uneori, mi se pare că întreg universul se bazează pe ironie.

- Și uite așa ni s-a risipit șansa de a găsi locația Colecționarului, a spus Suzie, cu fața și vocea calme și netulburate.

- Nu neapărat, am spus eu. Nu uita de prima regulă a unui detectiv particular: atunci când ai îndoieli, verifică buzunarele, poate găsești vreun indiciu.

- Credeam că prima regulă este așteaptă până când încasezi cecul de la client.

- Mofturoaso.

Ne-a luat o vreme, dar într-un final am dat peste o carte de vizită în relief, care făcea reclamă la unul dintre spectacolele Scârbosului Jack Lumină-de-Stele la Teatrul Styx, în ziua aceea. Sau, mai bine spus, în noaptea aceea.

- Deci Lumină-de-Stele s-a întors în oraș, am spus eu. Nu credeam să fie pe gustul Băieților.

- Trebuie să existe o legătură, a spus Suzie. Știi sigur că Lumină-de-Stele i-a adus mai demult câteva lucruri Colecționarului.

- Păi să mergem să vorbim cu el, am spus eu. Să vedem ce știe.

- Să mergem, a spus Suzie. Am chef să mă înfig în cineva. Și poate chiar să fiu violentă.

- Nu-mi amintesc să te fi știut altfel, am spus eu, cu generozitate.

Am mers pe străzile Zonei Întunecate, printr-un oraș asediat. Peste tot erau înger, planând pe cerul nopții, repezindu-se în jos pentru a smulge victime chiar de pe stradă, împrăștiind teroarea și distrugerea. Se auzeau țipete și strigăte, incendii și explozii. Vârtejuri întunecate de fum se ridicau din clădirile în flăcări din toate părțile. Oamenii fuseseră forțați să iasă pe străzi, în timp ce casele și birourile și ascunzătorile se prăbușeau în urma lor. Peste tot erau statui de sare și corpuri trase în țeapă pe stâlpii de iluminat. Peste tot zăceau cadavre arse și înnegrite, și am văzut chiar un om întors pe dos, încă în viață și suferind. Suzie l-a ajutat să scape de durere. Ziua Judecății venise în Zona Întunecată, și nu era deloc plăcută. Peste tot se auzeau focuri de armă și explozii puternice, și, din când în când, simțeam cum textura lumii tremura, când un sărman încerca niște trucuri magice puternice împotriva îngerilor. Nimic nu îi putea opri sau încetini. Oamenii cenușii în costume cenușii stăteau nefiresc de liniștiți în praguri sau priveau de pe alei sau ieșeau neatinși din clădirile cuprinse de flăcări. Erau peste tot, și oamenii fugeau urlând din calea lor, mânați ca vitele la abator.

Suzie și cu mine nu eram pe stradă de mai mult de cinci minute, când un înger a apărut repezindu-se din cerul nopții, strălucitor ca o stea căzătoare, fioros și necruțător, cu aripi mari și orbitoare, îndreptându-se direct către mine. L-am aruncat cea mai semnificativă privire de care eram în stare, dar nu s-a oprit. Suzie a scos din haină caseta în care se afla Pistolul Vorbitor și îngerul și-a schimbat imediat traseul, zburând peste capetele noastre și dispărând pe strada din spatele nostru ca o cometă albă. Suzie și cu mine ne-am oprit și ne-am uitat unul la celălalt. Suzie a cântărit caseta în mână.

- Se pare că s-a răspândit vestea despre Pistolul Vorbitor.

- S-a dus elementul-surpriză, am spus eu.

A pufnit.

- Prefer elementul de amenințare directă.

Ne-am reluat drumul, fără grabă, în timp ce toți ceilalți fugeau, și sângele și haosul se instalau în jurul nostru. Suzie a pus caseta înapoi în buzunar, după care, inconștient, și-a frecat mâna de haină de mai multe ori, de parcă vroia s-o curețe.

Styxul era un teatru vechi și abandonat, amplasat într-un loc retras, într-una dintre cele mai liniștite mahalale din Zona Întunecată. În Zona Întunecată se petrec zilnic suficiente drame pentru ca oamenii să nu simtă lipsa teatrului, dar trebuie să avem un loc în care cei vanitoși și afurisiți să-

și etaleze talentele în public. Suzie și cu mine ne-am oprit în fața clădirii mari și dărăpănate, și am studiat-o cu atenție de la distanță. Nu părea cine știe ce. Partea din față, formată din scânduri, era plină de afișe rupte, lipite unele peste altele, care făceau reclamă la grupurile rock locale, la întâlnirile politice, la evenimentele religioase. Semnul odată mândru de deasupra ușii duble era plin de negreață și mizerie.

În general, proprietățile nu rămân prea mult timp nefolosite, în Zona Întunecată. Cineva le găsește mereu o utilizare. Dar locul ăsta era diferit. Acum vreo 30 ani, un amărât a încercat să deschidă o Poartă către Iad în timpul unei reprezentanții a Tragediei Caledoniene, și o astfel de acțiune duce la distrugerea proprietăților. Cele trei vrăjitoare l-au ucis și l-au mâncat pe tipul responsabil, dar nu au fost în stare să închidă ceea ce el deschisese parțial. Autoritățile au fost nevoite să apeleze la ajutorul unei străine, Augusta Moon, și, deși ea a sigilat locul mai bine decât o ușă etanșă, incidentul a lăsat totuși o amintire amară în memoria spirituală a tuturor.

Chiar și Porțile fără succes ale Iadului pot afecta liniștea unui întreg cartier.

Nesurprinzător, ușa dublă a teatrului era încuiată, așa că Suzie a zburat-o din țâțâni și am intrat nonșalant în hol. Era murdar și prăfos, cu pânze groase de păianjen peste tot. Umbrele erau foarte întunecate, și aerul liniștit avea miros de putregai și de acru. Fire de praf se ridicau în fasciculele de lumină care pătrunseseră prin ușa deschisă, de parcă erau deranjate de invazia acesteia. Covorul odinioară plușat era uscat și crocant sub picioarele noastre. Întregul loc mirosea a nostalgie, a vremuri mai bune, demult apuse. Era ca și cum te-ai fi întors în trecut. Vechi afișe care anunțau vechi producții atârnav încă pe ziduri, decolorate și pline de mizerie de muște. Patchwork Players prezintă: *Regele mincinoșilor*, de Marlowe, *Triumful răzbunătorului*, de Webster, *Zilele salatei*, de Ibsen. Nu exista nici un semn că cineva fusese aici în ultimii 30 ani.

- Un nume ciudat pentru un teatru, a spus Suzie, într-un sfârșit, vocea ei stârnind ecouri puternice în liniștea din jur. Ce este Styxul, în elementul său⁶?

- Styxul este un râu care curge prin Iad, am spus eu. Făcut din lacrimile vărsate de sinucigași. Câteodată, mă deranjează că știu astfel de lucruri. Poate că teatrul era specializat în tragedii. Poate că suntem în locul greșit, Suzie. Uită-te în jur. Nimeni nu a mai fost pe aici de ani de zile.

- Și atunci, a spus Suzie, de unde vine muzica?

Am ascultat atent și am auzit și eu niște sunete slabe, care veneau de undeva din față. Suzie a scos pușca și am traversat holul, îndreptându-ne către ușile care dădeau pe scenă. Muzica se auzea acum mai tare. Am deschis ușile și am ajuns în culisele teatrului. Era foarte întuneric, și am stat acolo o vreme, până când vederea noastră s-a obișnuit. Pe scenă, sub lumina a două reflectoare, era Scârbosul Jack Lumină-de-Stele, cu partenera sa, o păpușă din cârpe, vie și în mărime naturală, cântând și dansând.

Muzica era o melodie clasică din anii '60, „The Carnival is Over” a formației Seekers. Scârbosul Jack Lumină-de-Stele cânta în ritm, voios, mișcându-se pe scena prăfoasă cu mai mult stil decât precizie. Era

⁶Styx: râu care desparte Lumea de Sus de Lumea de Jos (Hades), dar și numele unei nimfe, nume care se traduce prin „cea respingătoare”.

îmbrăcat ca Pierrot, într-un costum de arlechin, cu pătrate albe și negre, și fața îi era astfel machiată încât să semene cu un craniu care rânjește, cu ochi întunecați și goi și cu dinți albi pictați pe buzele zâmbitoare, toate combinate cu o pălărie fercheșă de marinăr. Era înalt și stângaci, și dansa cu mai multă încăpățănare decât grație, în timp ce vocea acompania melodia melancolică.

Dansul era în duet, împreună cu partenera lui, o păpușă de cârpe vie, costumată ca și Columbina. Era aproape la fel de înaltă ca și el, cu brațele și picioarele extrem de flexibile în timp ce dansa, fără articulații care să o stângenească. Avea un aspect erotic trist, în rochia ei peticită multicoloră, și fața ei din satin alb, perfect întins, avea trăsături pictate țișător. Mișcările îi erau extrem de senzuale și fiecare gest lasciv contribuia la dansul ei provocator.

Pierrot și Columbina se zbenguiau pe toată scena, utilizând la maxim spațiul, dansând și zburând și făcând piruete în lumina celor două reflectoare, care îi urmau cu fidelitate. M-am uitat în spatele și deasupra mea, dar nu am văzut sursa reflectoarelor. Doar existau. Și nici muzica nu părea să vină de undeva. A trecut brusc la „Sweet Little Jazz Baby, That's Me”, un cântec din anii '20, și Pierrot și Columbina s-au apropiat unul de altul și au început să danseze frenetic Charleston. Picioarele lor nu făceau nici un zgomot. Muzica era de o calitate distorsionată, cu ecouri ciudate, de parcă trebuia să vină de departe până acolo și se pierdea cumva pe drum. Și cu tot efortul depus de Scârbosul Jack Lumină-de-Stele și de partenera lui, suna gol, fără vibrație. Nu era deloc atrăgătoare, nu transmitea nici un farmec și nici o emoție. Dar publicul era extaziat și-și exprima din plin sentimentele.

Publicul.

Scârbosul Jack Lumină-de-Stele și păpușa lui vie cântau și dansau pentru cei morți. Acum, că ochii mei se obișnuiseră cu întunecimea, puteam vedea că fotoliile erau ocupate de zombie, de vampiri, mumii, vâcolaci și fantome de diverse densități. Toate tipurile de morți vii sau de ființe pe jumătate vii din Zona Întunecată, adunate într-un singur loc printr-un pact strict de neagresiune care nu ar fi durat mai mult de cinci minute într-un alt loc. Dar nimeni nu încălca armistițiul aici. Nimeni nu îndrăznește. Țsta era singurul loc unde puteau veni pentru a recăpăta puțin din umanitatea pe care o pierduseră sau la care renunțaseră. Să-și aducă aminte cum e să fii viu.

Vampirii păreau că se simt ca acasă în smochingurile lor elegante și rochiile de bal, sorbind cu grație sânge din termosuri discrete, trecute din mână în mână. Mumiiile, însă, păreau urâte și murdare în bandajele lor îngălbenite, și în aer se ridicau norișori de praf atunci când băteau din palme. Vâcolacii se adunaseră grămadă, urlând în ritmul melodiei, masculul alfa distingându-se printr-o geacă din piele de om, cuvintele tatuate pe spatele acestuia proclamându-l Liderul Haitei. Ghoul⁷ erau mai singuratici, ronțând degete dintr-o puțină. Zombii erau foarte liniștiți și aplaudau cu atenție, în cazul în care ar fi căzut ceva. Stăteau cât mai departe de ghoul. Fantomele variau de la manifestări depline la forme cețoase și palide, unele atât de firave, încât mâinile le treceau una prin cealaltă atunci când încercau să aplaude. Altele trebuiau să-și concentreze

⁷Ghoul: monstru (demon) din folclorul arab. Preferă cimitirele și teritoriile nelocuite, (n. trad.)

toată personalitatea pentru a nu cădea prin scaune. Dar, fie ei morți, morți vii, parțial umani sau neumani, toți păreau că se distrează. Râdeau și încurajau, suspinau și plângeau și aplaudau la unison, de parcă reacționau la ce se întâmpla pe scenă, deși reacțiile lor nu păreau a avea prea mult de-a face cu reprezentăția.

Scârbosul Jack Lumină-de-Stele dădea reprezentații numai pentru morți sau pentru cei care simțeau că se îndepărtaseră de umanitatea lor. Readucea la viață vechi emoții pentru ei, le evoca prin cântec și dans, și își făcea publicul să le simtă. Îi făcea să se simtă vii din nou, chiar dacă numai vremelnic. Clienții săi plăteau foarte bine pentru iluzia vieții pe care le-o vindea, pentru o vreme... și, în timp ce ei se desfătau cu emoții la mâna a doua, Lumină-de-Stele se hrănea cu vitalitatea lor nenaturală, absorbind-o în timp ce dansa, ghiftuindu-se cu energiile lor neomenești ca un mic parazit vesel. Trăise multe vieți astfel și avea intenția de a mai trăi multe altele. Cu mult timp în urmă, încheiase o afacere extrem de proastă cu Ceva al cărui nume încă nu-l putea pronunța de frică, și acum nu-și putea permite să moară. Niciodată.

A trebuit să-i explic toate acestea lui Suzie. Pe ea nu o interesase niciodată teatrul. La sfârșit, a pufnit, neimpresionată.

- Și care-i faza cu păpușa de cârpe? a întrebat ea.

- Se spune că a fost om, odată, și iubita lui Jack Lumină-de-Stele. Avea nevoie de o parteneră de dans, dar nu avea chef să împartă energia pe care o fura de la publicul său. Așa că a transformat-o în ce e acum. O păpușă de cârpe vie, mereu ascultătoare, o parteneră care îi urmează toate mișcărilor și îi face mereu pe plac, fără să se plângă vreodată. Desigur, asta s-a întâmplat demult... Cred că e complet nebună acum. Dacă are noroc. Acum știi de ce i se spune *Scârbosul* Jack Lumină-de-Stele.

- Cine a fost ea, la început? a întrebat Suzie, uitându-se la scenă.

- Nimeni nu mai știe cine a fost. Cu excepția lui Jack, desigur, dar nu-ți va spune niciodată. E un afurisit. Haide, să mergem și să-i stricăm ziua.

- Hai. Poate chiar o să-l șifonez puțin.

Ne-am îndreptat către culoarul central, unul lângă celălalt. Morții de pe locurile din apropierea noastră nu ne-au privit atunci când am trecut pe lângă ei, absorbiți cu totul de reprezentația de pe scenă și de vechile emoții care le cuprindeau ceea ce mai rămăsese din inimile lor. Magia plutea în aer și nu avea nimic de-a face cu vrăjitoria. Ei dansau neîntrerupt, Pierrot și Columbina, arlechinul și păpușa lui de cârpe, fără să se oprească sau să se odihnească atunci când muzica trecea inexorabil de la un cântecel sentimental la altul... de parcă nu aveau nevoie de pauză, să-și recapete puterile sau să-și tragă suflul. Și poate că așa și era. El se hrănea și ea... era doar o păpușă de cârpe, cu ochi mari și buze zâmbitoare pictate. Nici unul dintre ei nu mai suferea de pe urma limitărilor omenești. Mimau dragostea și afecțiunea pentru publicul lor, fără a le lua în serios.

Era doar un act.

Suzie și cu mine am sărit pe scenă și totul s-a oprit. Muzica s-a întrerupt și Lumină-de-Stele și păpușa lui și-au încheiat imediat dansul. Stăteau nemișcați, fiecare sub câte un reflector, și Suzie și cu mine ne-am apropiat de ei. Scârbosul Jack Lumină-de-Stele a luat o poziție elegantă, calmă și relaxată, cu un zâmbet pe chipul descărnat, în timp ce ochii lui străluceau puternic din cavernele întunecate. Păpușa de cârpe înghețase la jumătatea mișcării, cu capul întors, cu brațele și picioarele blocate în unghiuri

imposibile, flectate într-un mod neomenesc. Publicul a tăcut o clipă, în momentul în care reprezentația a fost întreruptă, dar apoi a izbucnit cu putere în huiduieli și urlete și insulte, care s-au transformat rapid în amenințări. Suzie s-a uitat la ei fără vreun efect vizibil. M-am întors și i-am fixat gânditor, și toți au tăcut.

- Sunt impresionată, a spus Suzie, încet.

- Ca să-ți spun adevărul, și eu, i-am răspuns. Dar să nu le spui asta. Jack Lumină-de-Stele! A trecut o vreme, nu-i așa, Jack? Ești încă în turneu prin Zona Întunecată?

- Da, sala e mereu plină, a spus Lumină-de-Stele, ușor. Și mai spun că teatrul a murit...

Vocea îi era moale și precisă, fără nici un fel de accent. Ar fi putut fi de oriunde și de oricând. Zâmbetul lui neîntrerupt era foarte larg și ochii nu-i clipeau niciodată.

- Știi, majoritatea celor care pun întrebări au decența de a o face de pe locurile lor. Ce vrei, Taylor? Întrerupi un geniu la lucru.

- Am găsit cartea ta de vizită asupra unuia dintre Băieții Smintiți, am spus eu. Lucrau pentru Colecționar.

- Observ că ai folosit timpul trecut. Să înțeleg că afurisiții sunt morți? O, Taylor, ai devenit dur de când te-ai întors.

- Spune-mi ce-i cu cartea de vizită, Jack, am spus eu, alegând să nu-i infirm presupunerea. Ce legătură ai cu Colecționarul?

A dat din umeri.

- Nu sunt prea multe de spus. Colecționarul i-a trimis pe Băieți să vadă ce-i cu mine, pentru că auzise că, odată, aproape că pusesem mâna pe Graalul Nesfânt, acum câțiva ani, în Franța. Săpam la Rennes-le-Chateau, în căutarea Șoimului Maltez...

Am tresărit.

- Credeam că ești mai înțelept, Jack. Nu trebuie să cauți niciodată Șoimul Maltez. Aceasta este prima regulă a detectivilor particulari.

Suzie s-a încruntat.

- Credeam că prima regulă este...

- Nu acum, Suzie. Continuă, Jack.

- Așa, imaginează-ți cât de surprins am fost când tovarășii mei au scos la iveală conținutul mormântului ascuns și ne-am găsit față în față cu Graalul Nesfânt. Totul a devenit neplăcut după aceea. E mereu trist când prietenii te lasă baltă pentru bani... Apoi, după ce ne-am reglat conturile, a trebuit să părăsesc castelul cu mâna goală, și în viteză. Dar sunt totuși unul dintre puținii oameni care au văzut Graalul Nesfânt cu propriii săi ochi și care a supraviețuit pentru a povesti despre el.

- Cum arăta? a spus Suzie.

Scârbosul Jack Lumină-de-Stele s-a gândit la întrebarea ei pentru o clipă.

- Rece. Urât. Seducător. Nu am fost atât de prost încât să îl ating, chiar și atunci. Recunosc răul, când îl văd.

- Așa și trebuie, am spus eu. Te-ai antrenat destul. Deci, ce le-ai spus Băieților Smintiți, când au venit la tine?

A râs ușor. Era un sunet întunecat și neplăcut.

- Nu le-am spus nimic. I-am bătut măr și i-am trimis acasă plângând. I-am dat o lecție Colecționarului, dacă-și asmute câinii asupra mea. Fricile lor nu se comparau cu emoțiile mele. Sunt un maestru în breasla mea, să nu uiți asta. Și gata. Nu mai am ce să-ți spun despre Graalul Nesfânt și

despre Colecționar. Niște lucruri care au trecut prin Zona Întunecată, atât. Acum, este vreunul dintre voi în industria artistică? Dacă nu, cărați-vă de pe scena mea. Fac artă aici. De ce nu apare niciodată tipul ăla cu cârligul lung, când ai nevoie de el?

- Sunt îngeri peste tot în Zona Întunecată, am spus eu. Caută pe oricine știe ceva sau este legat de Graalul Nesfânt. Și nu se comportă prea frumos. Nu e nevoie. Sunt îngeri. Acum, oricât de impresionant ar fi publicul tău, nici dacă i-ai aduna pe toți laolaltă, nu ai putea măcar încetini un înger. Chiar dacă ar fi dispuși să încerce să te apere, ceea ce mă îndoiesc. Morții pot fi atât de schimbători. Pe de altă parte, ajută-ne să dăm de urma Graalului Nesfânt și / sau de Colecționar, iar Suzie și cu mine te vom proteja.

Scârbosul Jack Lumină-de-Stele a scuturat încet din cap.

- Tocmai când crezi că nu se poate mai rău... Îngeri în Zona Întunecată. Gata! Asta este. Am plecat de aici.

S-a întors cu fața către public.

- Doamnelor și domnilor, reprezentația din seara asta a fost anulată din considerente biblice. Noapte bună, fiți binecuvântați, sper că v-a plăcut. Formați un șir ordonat către ieșiri. Îmi pare rău, nu dau banii înapoi.

S-a îndreptat către partenera sa din cârpe, a pocnit tare din degete și aceasta s-a prăbușit țeapănă pe umărul lui, de parcă ar fi fost făcută numai din paie și umplutură. Și poate că exact așa era. Cu siguranță, părea că nu cântărește nimic pentru Lumină-de-Stele, în timp ce se îndrepta cu hotărâre către aripa teatrului. Nu am găsit nici un motiv ca să-l opresc. Nu avea nimic din ce-mi trebuia, și un partener indispus nu ar fi făcut decât să ne încetinească. Dar apoi Scârbosul Jack Lumină-de-Stele s-a oprit brusc, s-a întors și a privit în spate, mișcându-se încet, aproape fără tragere de inimă. Și acela a fost momentul în care ne-am dat cu toții seama că mai era cineva pe scenă, cu noi. Ne-am ațintit privirea către culise, și chiar și păpușa din cârpe și-a ridicat capul. În spatele nostru, nemișcat și tăcut ca o umbră vie, era un om cenușiu într-un costum cenușiu.

A așteptat până l-am privit cu toții și apoi s-a aprins ca soarele, o lumină atât de strălucitoare, încât era dureroasă pentru ochii umani. Suzie și cu mine ne-am dat înapoi, protejându-ne chipurile cu brațele ridicate. Lumină-de-Stele s-a întors și a fugit către marginea scenei. Păpușa de cârpe care îi atârna de pe umăr era singura care se uita cu adorație la înger, cu ochii ei pictați cu negru. Publicul se panicase, țipa și urla alarmat, în timp ce cuvântul înger a trecut printre ei ca un blestem. Fantomele au dispărut, ca niște baloane de săpun care se sparg. Vampirii s-au transformat în lilieci și au zburat afară. Cei care mai aveau încă un corp material s-au grăbit să intre pe culoare și să o ia la fugă către ușile care dădeau în hol.

Îngerul a devenit o coloană de foc cu formă umană și și-a întins aripile orbitoare, strălucitoare și teribile și incandescente. În aer s-a risipit un miros de carne arsă și metale topite. Păpușa de cârpe de pe umărul lui Lumină-de-Stele a luat foc. Acestea au învăluit-o rapid, din creștet și până-n tălpi. Și totuși, ea se uita cu adorație la înger, printre flăcări. Lumină-de-Stele a urlat de durere și de furie și a aruncat-o de pe umăr. A căzut cu zgomot pe scenă, arzând. A încercat să se târască înspre Lumină-de-Stele, dar flăcările erau prea fierbinți, prea vii, și ea era numai cârpe și umplutură. A ars și a dispărut, și în câteva momente nu a mai rămas decât

o urmă scorojită pe scenă, fumul întunecat risipindu-se încet în aer. Mi-rosea a violete.

Lumină-de-Stele nu se mai uitase deloc la păpușa în flăcări, odată ce o aruncase de pe umăr. A alergat către marginea scenei, și aproape că ajunsese acolo când hainele i s-au aprins. Mai întâi, bereta de marinar, care a ars puternic, cu o flăcără albastruie, aprinzându-i și părul. Apoi costumul de arlechin, flăcările apărând de peste tot. Le lovea cu mâinile goale, dar, în curând, și acestea au luat foc. În câteva secunde, întregul său trup ardea mai tare decât un cuptor. A țipat o dată, și o pală arzătoare i-a ieșit prin gură, din plămânii încinși. S-a prăbușit pe scenă și a rămas acolo, dând din picioare și scuturându-se, în timp ce flăcările au devenit și mai înalte. L-au consumat rapid pe Scârbosul Jack Lumină-de-Stele, până când nu a mai rămas nimic, doar câteva oase carbonizate și înnegrite, și niște grăsime topită, care sfârâia și se scurgea picurând pe marginea scenei.

Între timp, Suzie Armă-de-Foc scosese Pistolul Vorbitor din casetă și îl ținea nemișcat în mână, țintind îngerul. Dar, după chipul ei chinuit, îmi puteam da seama că simțea aceeași oroare bolnăvicioasă la atingerea Pistolului ca și mine. Autocontrolul ei de fier se împotriva încercărilor Pistolului de a pune stăpânire pe mintea ei, dar corpul îi tremura din cauza efortului făcut, chiar dacă mâna care ținea Pistolul rămăsese fixă. Nu trebuia decât să apese pe trăgaci. Dar nu avea suficientă voință pentru a o face.

Îngerul și-a întors privirea de la rămășițele lui Lumină-de-Stele către Suzie. A văzut Pistolul Vorbitor în mâna ei și a dispărut într-o clipită, ridicându-se de la pământ, susținut de aripile lui orbitoare, ieșind prin acoperișul teatrului și afundându-se în siguranța cerului nopții.

Suzie nu s-a mișcat, țintind încă Pistolul Vorbitor către locul în care stătuse îngerul. Fața îi era palidă și udă de transpirație. Ochii îi erau ficși și sălbatici. Tremura din toate încheieturile acum, în timp ce ea și Pistolul se luptau pentru controlul asupra minții și sufletului ei. Într-un final, a câștigat ea, și a aruncat Pistolul. Poate pentru că, până la urmă, ea era Suzie Pușcă-de-Vânătoare, cea care stăpânește armele, și nu cea care se lasă stăpânită. A câștigat, și nu am știut niciodată cât de mult o costase. Nu am întrebat niciodată. Pentru că ceea ce mi-a spus era cu mult mai rău.

S-a așezat brusc pe scenă, de parcă picioarele îi cedaseră. Mâinile i se frângeau în poală și se legăna înainte și înapoi, ca un copil chinuit. Nu plângea. Era prea mult pentru ea. Ochii îi erau sălbatici, disperați, de fiară. Scotea un sunet slab, de tânguie, ca un animal în dureri. M-am așezat lângă ea și mi-am pus o mână pe umerii ei, ca s-o alin. A țipat jalnic și s-a tras de lângă mine ca un copil căruia îi e frică de bătaie. M-am îndreptat grijuliu către ea, dar nu prea mult.

- E în regulă, Suzie, am spus eu. Sunt aici. S-a terminat. Lasă-mă să te ajut.

- Nu mă poți ajuta, a spus ea, fără să se uite la mine.

- Sunt aici... Sunt eu, John.

- Dar nu mă poți atinge, a spus ea, cu o voce atât de dură, că era aproape neomenească. Nimeni nu mă poate atinge. Nu suport să mă atingă cineva. Niciodată. Nu pot să fiu vulnerabilă în fața cuiva.

Am îngenuncheat în fața ei, încercând să îi prind privirea rătăcită. Eram disperat să o ajut, să o trag de la margine, dar mi se părea că un cuvânt

greșit ar fi putut-o frânge în bucăți, fără să-și mai revină vreodată. Nu o mai văzusem niciodată așa. Atât de... lipsită de apărare.

- Atunci când Băieții Smintiți au scos la lumină fricile noastre, am spus eu, încet, am văzut ce vedeai și tu. Am fost acolo, cu tine, la spital. Am văzut... bebelușul.

- Nu a existat nici un bebeluș, a spus ea, obosită. Trebuie să se nască pentru a fi bebeluș. Ceea ce ai văzut tu era fetusul, după ce l-am avortat. Am așteptat atât pentru că îmi era rușine. Prea rușine pentru a le spune părinților mei că fratele meu abuza de mine încă de când aveam 13 ani, și că era copilul lui. Nu a fost vorba de viol, nu chiar. Uneori îmi cumpăra lucruri, mici cadouri. Și uneori spunea că mă ucide dacă spun cuiva. M-a folosit. Și când adevărul s-a aflat, părinții mei au dat vina pe mine. Au spus că sigur eu îl ademenisem.

Am făcut avort, după împlinirea vârstei de 15 ani. În anul acela, nu am avut parte de tort și de lumânări. M-au obligat să mă uit la fetus, după aceea. Ca să nu uit lecția. De parcă aș fi putut uita vreodată. L-am ucis pe fratele meu. L-am împușcat cu un pistol pe care îl furasem. Primul meu pistol. Am urinat pe corpul lui și apoi am fugit în Zona Întunecată. Am trăit aici, de atunci. Am jurat să nu mai fiu niciodată slabă și vulnerabilă, niciodată. Sunt Suzie Pușcă-de-Vânătoare acum, moartea pe două picioare. Dar nu mă pot lăsa atinsă. De nimeni. Nici măcar de un prieten sau de un iubit. Sunt în siguranță acum. Protejată de toți. Chiar și de mine.

- Vrei să spui... că nu ai avut niciodată pe cineva? am spus eu. Nimeni în care să ai suficientă încredere pentru a...

- Nu. Niciodată.

- Nu mi-am închipuit niciodată că ești, de fapt, atât de singură, Suze.

- Nu-mi spune așa, a spus ea, cu o voce moartă. El îmi spunea așa.

- Iisuse, îmi pare atât de rău, Suzie. Atât de rău.

Ochii i s-au însuflețit puțin și s-a uitat la mine, și gura ei a format un zâmbet amar.

- Ți-aș încredința viața mea, John. Dar nu pot suporta nici măcar atingerea ta. Fratele meu a câștigat, până la urmă. Pentru că, deși l-am ucis, e mereu cu mine.

Nu am știut ce să spun, așa că am zis doar:

- Sunt aici, Suzie.

- Știu, a spus ea. Și, uneori, e de ajuns.

S-a ridicat, a închis Pistolul Vorbitor în casetă, punând-o peste el, și a băgat caseta în haină. Stătea pe marginea scenei, uitându-se în întuneric. Părea că-și revenise complet. M-am apropiat și am rămas în picioare lângă ea.

- E doar un pistol, a spus ea, fără să se uite la mine. Știu cum să mânuiesc un pistol. Data viitoare, o să-l folosesc.

Am încuviințat. Și, după o vreme, am ieșit din teatrul Styx împreună, umăr lângă umăr, dar separați de mile întregi.

De-abia ieșisem pe stradă când mobilul mi-a sunat din nou. De data asta era Eddie Lamă, Zeul Punk al Briciului Drept. Sau așa spune el și, dat fiind că are tendința de a-i ucide pe cei care nu sunt de acord, nu mulți oameni îi contestă abilitățile. Cu siguranță, este unul dintre cei mai ciudați și mai periculoși oameni din Zona Întunecată, și asta îți ia ceva efort. Cred că suntem prieteni. E greu de spus uneori, în Zona Întunecată. De data asta, avea informații pentru mine.

- Am auzit că ești în căutarea Graalului Nesfânt, a spus el, fără nici o introducere. Știi unde este. Îl are Colecționarul.

- Mi-am dat și singur seama de asta, am spus eu. Ce te face să crezi că e la Colecționar?

- Eu i l-am adus, a spus Eddie.

Vocea îi era o șoaptă fantomatică, așa ca întotdeauna.

- Mai exact, m-a angajat ca să-l iau de la ticăloșii care îl aveau. Colecționarul a devenit cam iritat după ce oamenii lui au pierdut Pistolul Vorbitor, așa că a venit la mine. În mod normal, nu ar fi făcut-o, dar, de data asta, avea ceva ce îmi doream, așa că am încheiat o afacere. Graalul Nesfânt era în mâinile Războinicilor Crucii, o adunătură de evangheliști creștini fervenți, care plănuiau să se folosească de puterea Graalului Nesfânt pentru a declanșa o Cruciadă în Zona Întunecată și a măcelări pe toți și toate ce aveau un iz magic. Toți oamenii care nu erau puri și nepătați trebuiau exterminați, nefiind dumnezeiești și creștini. Dat fiind că asta mă includea și pe mine, am fost foarte fericit să dau eu atacul preventiv.

- Colecționarul te-a angajat pe tine? am spus eu. Nu credeam că banii îți mai sunt de folos.

- Nici nu-mi sunt, a spus Eddie Lamă. Plata a fost locația actuală a Războinicilor Crucii. Îi căutam pe afurisiții ăia de ceva vreme. Răpiseră niște adolescenți fugari, îi duseseră la baza lor și le spălaseră creierile, după care îi trimiseseră să lucreze ca spioni și să atragă și alți tineri. Aceștia aveau să fie carnea de tun a Cruciadei.

- Deci Colecționarul are cu siguranță Graalul Nesfânt acum? am spus eu.

- I l-am pus în mână eu însumi. Urât lucru. Dar tot mai mult mi s-a părut că nu este persoana potrivită pentru a deține un asemenea obiect. Nu-l pot atinge. Mi-am dat cuvântul. Dar n-am spus nimic despre tine. Așa că hai încoace și-ți voi spune unde se ascunde Colecționarul în zilele astea. Apoi poți să-i ieși afurisitul de lucru și să-l duci undeva în siguranță. E bine pentru tine?

- Cel mai bun lucru pe care l-am auzit pe ziua de azi. Unde ești, Eddie?

- La ascunzătoarea Războinicilor Crucii, caut ceva care m-ar putea interesa.

- Adică furi, am spus eu.

A chicotit sec.

- Lupu-și schimbă părul, dar năravul, ba. Știi depozitul lui Serghei cel Mare, de pe alea Kaynek?

- Îl știu. Ajung acolo în 20 de minute. Știi că sunt îngeri în Zona Întunecată, de Sus și de Jos, bătându-i la sânge pe cei pe care îi suspectează că au vreo legătură cu Graalul Nesfânt?

- Nu le fac necazuri, nu-mi fac necazuri, a spus Eddie Lamă. Apoi a închis.

Am pus mobilul bine și m-am întors către Suzie. Arăta la fel de calmă și de liniștită ca întotdeauna, rece ca gheața și perfect stăpână pe sine. I-am relatat părțile de conversație pe care nu le auzise și ea s-a încruntat.

- De ce nu ți-a spus la telefon unde e Colecționarul?

- Pentru că nu știi niciodată cine ar putea să asculte, am spus eu. Nu există linii telefonice sigure în Zona Întunecată. Știi depozitul lui Serghei cel Mare?

- Nu, nu-l știu.

- E un mafiot rus. Îți aduce orice vrei. Mai ales arme și armuri, motiv pentru care Războinicii Crucii se pare că l-au căutat. O să-ți placă de el, Suzie, dacă a mai rămas ceva în urma lui Eddie Lamă.

- Îi cunoști pe cei mai faini oameni, Taylor. Să mergem. Vreau să termin cu cazul ăsta odată.

- Suzie...

- Să mergem.

Și am plecat, împreună, încă o dată, unul lângă celălalt.

ȘASE - Moartea vine pe nepregătite

Suzie și cu mine am parcurs rapid mai multe străzi pustii, în timp ce incendiile izbucneau peste tot în Zona Întunecată, ca niște focuri de alarmă în întuneric. Aerul era plin de fum și de cenușă, și de mirosul de trupuri arzând. Clădirile explodau, distruse de lumina angelică, asemenea unor artificii în lad. Erau atât de mulți îngeri care zburau acum deasupra capetelor noastre, încât blocau cea mai mare parte din lumina lunii și a stelelor. Majoritatea stâlpilor de iluminat fuseseră făcuți bucăți. Zona Întunecată era în declin, iluminată numai de flăcările tremurătoare ale distrugerii sale. Suzie și cu mine stăteam în umbră și evitam cercurile de lumină tremurătoare. Străzile păreau ciudat de liniștite și de calme fără traficul masiv, care se mișca neîncetat, dar toți cei care puteau părăsi Zona Întunecată o făcuseră deja, de mult, și nimeni din afară nu era suficient de prost ca să pătrundă acum aici.

Îngerii veniseră în Zona Întunecată, de Sus și de Jos, și noaptea nu fusese niciodată mai întunecată.

În Piața Turnului Timpului, câțiva dintre principalii jucători din zonă ieșiseră pe stradă, la vedere, pentru o ultimă bătălie cu forțele invadatoare. Suzie și cu mine priveam din golul unei uși distruse și speram să nu fim observați. Lordul Ghimpilor stătea mândru, ținând în mâini toiagul său magic, tăiat din Copacul Vieții însuși. În jurul lui erau numai fulgere, și râdea ca un corb pe un câmp de luptă atunci când îngerii se îndepărtau, preferând să nu-i întâlnească privirea veninoasă. Contele Video se sprijinea ca din întâmplare de un felinar, învăluit în lumini plasmatice statice și mobile, cu pielea palidă plină de noduri de siliciu și circuite vrăjitoarești. Zâmbea cu subînțeleș în timp ce, cu mâinile sale cu degete lungi, făcea magie binară, rescriind realitatea după teoria descrierii aplicate și reguli matematice nebunești, și îngerii nu se puteau apropia de el. Regele Pielii umbla greoi prin piață, cu ochii plini de glorie, anulând probabilitățile cu strălucirea lui teribilă. Și Lame Însângerate, duhnind a transpirație și a mosc și a apetituri devastatoare, sforăia și dădea nerăbdător din copite, așteptând ca unul sau altul să doboare ceva în raza mâinilor sale mari și pintenate.

Și peste tot în Piața Turnului Timpului, se auzeau îngeri țipând de durere și de furie, pe măsură ce magia se răspândea în nopțe, îndepărtându-i de prada lor.

Îngerii descriau cercuri largi deasupra noastră, mișcându-se tot mai repede, ocupând tot mai mult spațiu, pe măsură ce numărul lor creștea. Curând, au ajuns să fie atât de mulți, încât nici o magie nu-i mai putea ține la distanță, și atunci începeau să coboare. Unul fusese foarte nerăbdător,

și plătise pentru asta. Se aventurase prea jos, prea repede, și unul dintre principalii jucători îl smulsese din aer și-l crucificase pe unul dintre zidurile Turnului Timpului. O duzină de cuie de fier îi străpungeau brațele și picioarele întinse, ținându-l de zid ca o broască într-un laborator de științe, gata să fie disecată. Dar îngerul era încă în viață, lumina sa sclipind slab, ca o stea căzătoare. Din ochii săi aurii curgeau încet lacrimi mistificate, incapabil să înțeleagă de ce ajunsese așa. Aflase într-un mod dur despre limitările lumii materiale. Aripile lui tăiate erau aruncate pe jos, la picioarele zdrobite.

Mai departe, în noapte, într-o direcție care nu putea fi denumită sau indicată, se auzea un sunet ca de motor care se învârtea, pe măsură ce niște prezențe mai vechi, mai întunecate și mai puternice se puneau în mișcare, pentru a apăra Zona Întunecată. Se agitau în pivnițe vechi, în morminte demult uitate, creaturi și ființe de putere și legendă, unele dintre ele aproape la fel de vechi ca și îngerii, și la fel de îngrozitoare.

Zona Întunecată este un loc vechi, foarte vechi.

Suzie și cu mine ne-am croit drum pe lângă piață, furișându-ne dintr-un loc sigur într-altul. Aerul fierbea de tensiunile forțelor care se confruntau, ca niște aisberguri sfărâmându-se unul de celălalt pe mare. Nu aveam nici o intenție să mă amestec. Știam când situația mă depășea, și, cel puțin de data asta, Suzie a avut suficientă minte cât să mă urmeze. În noapte erau acum puteri care ne-ar fi putut zdrobi pe amândoi ca pe niște gândaci, fără să ne observe măcar. A durat parcă o veșnicie până când ne-am strecurat afară din piață. Inima îmi bătea sălbatic, tot timpul, dar, până la urmă, am reușit să ne strecurăm pe o binecuvântată stradă laterală și să fugim mâncând pământul. În spatele nostru cineva țipa, dar nu ne-am oprit ca să ne uităm. Nu eram departe de depozitul lui Serghei cel Mare acum.

Și, desigur, de Eddie Lamă. Zeul Punk al Briciului Drept. Așa se spune. Uneori prieten, alteori nu. Sfânt și păcătos, un pachet enigmatic și total neigienic. Legătura ta cu zeitățile minore și cu pretinsele divinități și cât de multe necazuri poți duce. Un reprezentant extrem de deranjant al binelui, și nu, binelui nu i s-a permis să-și exprime părerea în această privință. Ducea o viață de penitență pentru faptele sale rele anterioare. Multe fapte rele. Ultima dată când îl văzusem pe Eddie, era într-un posibil viitor în care ajunsesem printr-o Gaură în timp, și atunci am fost obligat să-l omor. Săvârșisem fapta respectivă din milă, și Colecționarul cel călător în timp avusese și el contribuția sa, atunci, dar chiar și așa nu era un lucru despre care să poți vorbi degajat. Încă încercam să-mi dau seama cât de multe i-aș putea spune lui Eddie, dacă i-aș spune. Situația era complicată de faptul că Eddie cel din viitor mă învinovătea pe mine pentru distrugerea lumii. Dacă îi spuneam asta lui Eddie, îmi imaginam că m-ar fi ucis pe loc, doar așa, din principiu. Desigur, viitorul pe care îl vizitasem nu era inevitabil. Nimic nu e bătut în cuie când vine vorba de Timp.

Și, ca de multe alte dăți, am decis că cel mai bine era să aștept să văd ce se întâmplă și să mă hotărâsc pe urmă, dacă era cazul. Mereu m-am priceput să amân lucrurile pe mai târziu. La naiba, cu oscilațiile astea, aș fi putut participa la olimpiadă.

Suzie și cu mine ne-am oprit la marginea districtului cu depozite și ne-am uitat cu atenție în jur. Zona era cuprinsă de incendii, câteva scăpate de sub control. Umbrele dansau și săltau, dar zona părea abandonată de oameni și îngeri. Lupta se încheiase și combatanții se îndepărtaseră, lăsând în urmă numai flăcări și devastare. Aerul era apăsător și fierbinte ca

într-o zi de vară, și de două ori mai umed. Puteam vedea depozitul lui Serghei cel Mare la capătul străzii, o altă clădire anonimă printre atâtea altele. Se părea că rămăsese destul de intactă. Drumul către ea părea destul de liber, dar nu m-am grăbit. Eddie Lamă nu m-ar fi atras într-o capcană dacă simțea că servea unor țeluri mai înalte. Suzie mârâia neîncetat lângă mine, cântărind în mâini pușca ei de vânătoare pneumatică și părând frustrată fiindcă nu avea în cine să tragă.

- Nu-mi miroase deloc a bine, Taylor.

Vocea îi era la fel de rece și de calmă ca întotdeauna, dar încheieturile îi erau albe de la cât strânsese pușca. Ar fi trebuit să insist să mergă acasă, să se odihnească și să-și revină, dar nu o făcusem, pentru că aveam nevoie de ea. A pufnit din cauza aerului plin de fum, de parcă simțea pericolul, și poate chiar așa și era.

- Gândește-te puțin. De ce i-ar fi încredințat Colecționarul lui Eddie cel mai prețios secret al său, locația colecției sale? Eddie e ciudat, dar Colecționarul i-ar tăia gâtul bunică-sii, dacă asta l-ar ajuta să scoată profit. Nu mi-l imaginez periclitându-și averea pentru un motiv neimportant. Și toată lumea știe că el, Colecționarul, nu dăruiește nimic ce poate fi vândut.

- Așa este, am spus eu. Dar, pe de altă parte, Eddie Lamă nu prea poate fi refuzat. Mai exact, în cazul în care Colecționarul a fost obligat să dezvăluie locația depozitului său, poți paria că deja face planuri să-și mute averea într-un alt loc. Dacă ne ia prea mult timp să obținem informația de la Eddie, se prea poate să nu ne mai fie de nici un folos.

- Îi va lua ceva vreme Colecționarului ca să se mute, a spus Suzie. Dacă într-adevăr are tot ceea ce se spune că are, o să-i ia o veșnicie până le va transfera pe toate. Mai ales dacă nu vrea să atragă atenția. Și asta, presupunând că are deja o locație alternativă sigură. Nu, avem timp. Sunt mai preocupată de cât de mult ne mai putem permite să stăm pe aici. Încep să mă simt de parcă eu aș fi ținta. Găsește-mi ceva în care să trag.

Avea dreptate, desigur. În astfel de momente, a nu face nimic poate fi la fel de periculos ca și a face ceva greșit. Așa că am înaintat pe stradă, îndreptându-mă direct către depozitul lui Serghei cel Mare, de parcă nu aveam nici o grijă. Suzie a cam stricat efectul, furișându-se pe lângă mine, cu pușca pregătită uitându-se în jur ca un câine de pază. Nimeni nu a tras în noi și nici nu s-a aruncat din ceruri cu aripi strălucitoare.

Zidul din față al depozitului lui Serghei cel Mare era lung și gol, fără nici un nume sau semn. Serghei cel Mare nu credea în reclamă. Fie îi cunoșteai reputația, fie nu erai suficient de important pentru a face afaceri cu el. Am ținut ochii bine deschiși în timp ce ne îndreptam către ușa principală, gata să mă feresc și să-mi schimb direcția și să fug, la nevoie. Se presupunea că depozitul era protejat de tot felul de sisteme de ultimă oră, de la blesteme special create până la arme antiaeriene. Nimeni nu fura de la Serghei cel Mare și apuca să se laude cu fapta sa. Dar asta nu îi oprea pe oameni să încerce. Doar eram în Zona Întunecată. Se spunea că ușa de la intrare era din oțel masiv, groasă de șase inci, protejată de cele mai bune încuierii electronice, și că toate ferestrele erau blindate și acoperite cu obloane din oțel. Serghei cel Mare puneă preț pe siguranța personală.

Nu că vreuna dintre aceste măsuri l-ar fi oprit pe Eddie Lamă.

- Dacă Serghei cel Mare are un dram de minte, a închis locul ăsta mai bine decât o încăpere etanșeizată și s-a ascuns, a spus Suzie. În cazul ăsta cum intrăm?

- Va trebui să improvizăm, am spus eu, încercând din greu să par încrezător.

- A, da, a spus Suzie. Să improvizăm. Brusc și violent și fără remușcări. Mă simt deja mai bine.

- Din nefericire, am spus eu, încetinind precaut pe măsură ce ne apropiam de ușa de la intrare, se pare că ne-a luat-o cineva înainte.

De aproape, era clar că depozitul fusese asediat. Mai multe ferestre fuseseră sparte, lucru nu prea ușor, din cauza sticlei blindate, și obloanele din oțel erau îndoite, atârnav strâmb sau lipseau complet. La primul etaj era o gaură în perete, de parcă fusese lovit de o ghiulea de tun. Sau de un pumn foarte mânios. Și faimoasa ușa principală, cei șase inci de oțel masiv protejați de tot felul de apărători de calibru greu, fusese smulsă din țâțâni și aruncată pe stradă, la ceva distanță, aproape complet distrusă. Nu i-am acordat prea multă atenție și m-am apropiat cu grijă de deschizătura rămasă în loc. Suzie mă urma îndeaproape, cu pușca pregătită. Am aruncat o privire înăuntru, m-am convins că nu era nici o mișcare și nici un sunet de viață, și apoi am intrat cu precauție în holul de primire. Suzie m-a depășit, mișcându-și arma înainte și înapoi, căutând o țintă. Posibilitatea unor violențe iminente o înviorase considerabil.

Holul era într-o dezordine totală. Fiecare articol de mobilier fusese sfărâmat sau răsturnat și, în unele cazuri, chiar făcut așchii. Covorul scump fusese rupt și adunat în valuri, de parcă armate întregi îl călcase în picioare. Pe unii dintre pereți erau urme de gloanțe și de bombe, și o plantă înaltă, dintr-un ghiveci așezat în colț, fusese ciuruită de-a binelea. Întreaga amploare a distrugerii ar fi părut comică, dacă nu ar fi fost sângele. Peste tot era sânge, litri întregi. Covorul rupt era îmbibat de la un perete la altul, o mare parte din el atât de umed încă, încât plescăia sub picioarele noastre. Pe pereți era și mai mult sânge, dăre și pete de un roșu închis, și câte o urmă de palmă. Se scurgea de pe mobilierul sfărâmat, și dintr-o pată mare și umedă din tavan. Nici măcar nu vroiam să mă gândesc la ce anume putea face ca sângele să sară în aer la o asemenea înălțime. Am pășit printre bălțile de sânge și am înaintat lent pe hol. I-am aruncat o privire lui Suzie.

- Dacă n-aș ști că nu e așa, aș putea să jur că ai trecut tu pe aici.

Suzie a pufnit a nefericire.

- Nu, asta este opera lui Eddie Lamă. Eu sunt profesionistă, el este... entuziast. Știi ce mă îngrijorează cel mai mult? Râuri de sânge... și nici un cadavru. Ce naiba a făcut cu corpurile? Și ce sunt însemnele astea religioase de pe pereți?

Mi-a indicat tablourile care atârnav strâmb. Înfățișau cu foarte multe detalii scene din moartea martirilor creștini, accentul căzând pe sânge, proaspăt și închegat, și pe suferință. Erau și niște cruci mari. Foarte sugestive. Și însemne cu litere mari și urâte, *Rugați-vă pentru milostivire cât mai puteți. În fiecare zi, Dumnezeu vă judecă. Nici o îndurare pentru cei nesfinți. Calea bisericii este singura cale. Ați ucis un necredincios astăzi?*

- Foarte clar, a zis Suzie.

- Nimic din toate astea nu era aici când l-am vizitat pe Serghei cel Mare, am spus eu. El credea în profituri, nu în profeți. Nu-mi pot închipui decât că Războinicii Crucii au vrut să cumpere atât de multe de la el, încât i-a fost mai ușor să le închirieze întreg depozitul, cât timp stăteau aici. Și că ei... s-au simțit ca acasă. Câte arme cumpărau Războinicii, mă întreb?

Suzie mi-a aruncat o privire mânioasă.

- Nu și-a dat seama că plănuiau să invadeze Zona Întunecată?

Am dat din umeri.

- Chiar și așa, nu i-ar fi păsat. Cât timp plăteau în avans. Cineva tot scotea profit, așa că, de ce să nu fie el?

Am privit în jur, la tot sângele și toată distrugerea.

- Graalul Nesfânt va trebui să dea socoteală pentru multe. Jude spunea că atrage răul.

Suzie s-a uitat la mine.

- Jude?

- Clientul nostru.

- A, da. S-au întâmpnat atâtea, că aproape că am uitat de el. Deci, unde mergem acum, Taylor?

- Cred că am văzut un indiciu, am spus eu.

S-a uitat în direcția pe care i-o indicam. Lângă o ușă pe care scria SCĂRI, cineva desenase o săgeată lungă, cu sânge.

- Scările duc la birourile de la al treilea etaj. Să ne punem în mișcare. Eddie Lamă ne așteaptă.

- Minunat, a spus Suzie.

Am urcat pe scări, urmând săgețile însângerate de pe pereți. Suzie a preluat comanda, cu pușca pregătită, verificând fiecare colț umbrît înainte de a-și continua drumul. Nu erau surprize neplăcute, numai și mai mult dezastru, și mai mult sânge. Trebuie că acolo pieriseră o mulțime de oameni, și încă recent, după cât de proaspăt era sângele. Dar nu era nici urmă de vreun cadavru. Săgețile stacojii ne-au dus, până la urmă, către un birou mic din capătul celui de-al treilea etaj. Ușa fusese spartă și atârna bălăbănindu-se de o balama. Suzie și cu mine ne-am strecurat pe lângă ea, în încăpere. Mobilierul ieftin dar practic era încă intact, însă pe un perete era o dără lungă de sânge. Nu prea departe, ascuns în perete, era un seif, cu ușa grea de oțel smulsă și aruncată pe podea. Și, în spatele biroului, parcurgând cu atenție un vraf de documente pe care le luase din seif, era Eddie Lamă. Nu a ridicat privirea în momentul în care am intrat.

- Bună, John, Suzie. Intrați. Faceți-vă confortabili. Vin într-un minut.

Suzie s-a îndreptat direct către seiful deschis, a rânjit larg când l-a găsit plin de bani și s-a apucat imediat să-și umple numeroasele buzunare ale hainei de piele. Suzie fusese întotdeauna o persoană foarte practică.

Zeul Punk al Briciului Drept arăta la fel ca întotdeauna, o prezență îngrozitor de slabă într-o haină gri prea mare, care trăise și zile mai bune, cu mult timp în urmă. Era ruptă și zdrențuită, ținută laolaltă, se părea, numai de mizeria și grăsimea acumulate. Chipul lui supt și lung era bolnăvicios de palid, cu găuri negre și ochi aprinși de febră. Vocea îi era joasă, controlată, aproape fantomatică. Și mirosea îngrozitor, tot timpul. Există șobolani care trăiesc în canale și mor de ciumă, și tot miros mai bine decât Eddie Lamă. Singurul motiv pentru care nu atrăgea muștele era fiindcă acestea mureau imediat ce se apropiau mai mult de el. Măinile lui subțiri și palide se mișcau încet și metodic prin documentele din fața lui, așezând din când în când câte unul într-un teanc separat.

- Războinicii Crucii sunt o sectă creștină de extremă dreaptă, a spus Eddie, într-un sfârșit, tot fără să ridice privirea. Răspândiți mai peste tot, foarte bine susținuți financiar și porniți la lupte și cruciade zgomotoase împotriva... a tot ceea ce le aduce fie și numai un dram de distracție.

Această ramură particulară a Războinicilor plănuia să invadeze Zona Întunecată, în căutarea Graalului Nesfânt. Se pare că Serghei cel Mare le-a vândut cam tot, de la tancuri vechi la lansatoare de rachete cu montare pe umăr, și mai multe arme și muniție decât poate mintea accepta, după care a dispărut rapid, înainte să dea de belea. Afurișiți, Războinicii. După ce am găsit aici, plănuiau să dea foc Zonei Întunecate, și apoi să tragă în tot ceea ce mișcă până când cineva le dădea Graalul Nesfânt. Dar au avut noroc. Cineva a venit pur și simplu aici și s-a oferit să le vândă afurisitul de obiect. Desigur, ei l-au torturat pe sărman până le-a spus unde este, apoi s-au dus și l-au luat. Și apoi am venit eu și l-am luat de la ei. După o anumiță serie de neplăceri.

Războinicii Crucii au făcut o grămadă de lucruri dezagreabile în trecut, și eu căutam o scuză ca să le arăt clar cât de mult îmi displăceau. Astfel de extremiști dau religiei o reputație proastă. Erau doar o mică ramură, desigur, dar îmi place să cred că am trimis un mesaj.

- Un mesaj? am spus eu.

- Stați departe de Zona Întunecată, pentru început.

Și-a ridicat privirea și un zâmbet a înflorit ușor pe buzele lui palide.

- Aș vrea să fi știut că vin îngerii. Probabil că le-ar fi displicut Războinicilor și mai mult decât mine. Nu că aș fi eu amator de îngeri.

Suzie s-a întors ca să mi se alăture, cu haina umflată de bani. I-a aruncat lui Eddie o privire dură.

- Ce-ai făcut cu cadavrele, Eddie?

El a zâmbit din nou, la fel de scurt.

- Le-am vândut. Și am luat și un preț bun.

Există conversații despre care știi că nu e bine să le duci mai departe. Am tușit politicos, ca să-i atrag atenția lui Eddie.

- Ai spus că știi unde să-l găsim pe Colecționar, Eddie. Chiar trebuie să-l văd urgent.

- A, da. Marele mister din Zona Întunecată, locația ascunzătorii secrete a Colecționarului. Am fost acolo. Fără îndoială că v-ați întrebat de ce a ales să dezvăluie cel mai mare secret al său unuia ca mine. E simplu. Nu i-am lăsat de ales. Un tur rapid al colecției sale a fost parte din prețul pe care l-am cerut ca să-i aduc Graalul Nesfânt de la Războinicii Crucii.

Eddie a râs ușor, un sunet slab și fantomatic, ca și vântul care trece printre ramurile uscate.

- Îl aveam la mână și știa asta. Era disperat la gândul de a pierde un articol atât de prețios, și eu vroiam să-i văd colecția. Nu știam că are Pistolul Vorbitor, până când nu mi-a spus că îl pierduse. Afurisită armă. Înțeleg că e la voi acum. Dacă aveți ceva minte, o să scăpați de el. Pistolul Vorbitor nu a făcut pe nimeni fericit sau bogat sau înțelept. A fost creat pentru a distruge, și doar atât știe să facă. În orice caz, m-am gândit că, dacă are Colecționarul așa o armă, ar putea avea și altele, și doream să știu ce anume. Poate că, într-o zi, avea să le folosească împotriva mea.

Erau multe lucruri pe care aș fi putut să le spun, dar am ales să nu o fac.

- Am încercat să folosim Pistolul Vorbitor, am spus eu. Și n-am reușit.

- Afurisitul de lucru e viu, a spus Suzie. Și ticălos.

- Caz în care sunt uimit că mai sunteți încă în viață, a spus Eddie. Drace, sunt impresionat că nu v-ați pierdut mințile.

- Cum era ascunzătoarea Colecționarului? a spus Suzie, rămânând la subiect, ca întotdeauna.

- Mare, a spus Eddie. Mai mare decât îți poți pagina. Etaje peste etaje, umplute până la refuz, inclusiv o grămadă de lăzi pe care nici nu le-a despachetat încă. Are atât de multe lucruri acum, că nici nu mai știe ce. Și, desigur, mai bine ar muri decât să ceară ajutor.

Eddie s-a oprit un moment.

- Vă spun atât. Cred că strânge lucruri de mult mai multă vreme decât ne-am închipuit. Are câteva articole la care nici nu vă puteți gândi...

- Unde e bârlogul lui, Eddie? am întrebat eu, răbdător. Și cum ajungem acolo?

Eddie a scos un card de computer de undeva și l-a pus cu atenție pe birou, în fața mea. Era făcut din alamă și bățut cu pietre prețioase.

- Cardul ăsta e programat să deschidă toate încuietorile. Colecționarul nu cred că și-a dat seama că lipsește, dar nu aș aștepta prea mult ca să-l folosesc.

- Eddie, am spus eu, unde...

- Pe Lună, a spus Eddie Lamă. În mai multe caverne și tuneluri, săpate adânc sub Marea Linistii. Racordate la o rețea de electricitate, cu aer și gravitație artificială. Nu știu dacă le-a creat pentru el sau, pur și simplu, le-a moștenit... în orice caz, are tot confortul de acasă și tot soiul de sisteme de apărare, inclusiv câteva pe care se pare că le-a furat din viitor. Trebuie să admiri îndrăzneala omului... Cum ajungeți pe Lună și în ascunzătoarea lui, vă privește. Nu vă pot ajuta. Colecționarul m-a teleportat până acolo și înapoi. Întrebări?

- Da, am spus eu. Știi vreo agenție de voiaj bună?

- A, Taylor, a exclamat o voce calmă și familiară din spatele meu. Mereu pe poziții cu o remarcă zeflemitoare.

M-am întors tacticos. Cunoșteam vocea. Era Walker, stând magnific, imperturbabil, în ușa deschisă, ca de obicei, fiecare bucată din el, citadinul cultivat. Suzie se răsucise deja și îl ținea cu pușca de vânătoare. Walker și-a dus degetele la pălărie salutând-o întâi pe ea și apoi pe mine. I-a aruncat o privire lui Eddie Lamă și gura lui s-a strâmbat puțin, a dezgust, înainte de a mă privi din nou.

- Ei, Taylor, văd că tot în companie proastă te învârti. Ai putea face mult mai multe pentru tine.

- Lucrând pentru tine și pentru Autorități?

I-am aruncat cel mai rece și mai amenințător zâmbet al meu.

- Walker, nu m-aș pișa pe Autorități nici dacă ar fi în flăcări. Ei și cu tine reprezintă tot ceea ce disprețuiesc. Am mândria mea. Ca să nu mai vorbesc de scrupule.

- Da, a spus Walker, e mai bine că n-o faci. Mă tem că am vești proaste pentru tine, Taylor. Se pare că îngerii i-au contactat direct pe superiorii mei. Lucru care i-a cam șocat, se pare. Superiorii mei aveau impresia că deveniseră de neatins... În orice caz, îngerii au spus foarte clar că fie Autoritățile cooperează cu tot ce se poate în găsirea și predarea Graalului Nesfânt, fie rad Zona Întunecată de pe fața pământului. Măcelăresc orice ființă vie și nu lasă piatră peste piatră. Îngerii nu sunt cele mai delicate creaturi, dar cred că nici nu trebuie să fie.

- Despre care îngeri vorbim? a întrebat Suzie. Despre cei de Sus sau despre cei de Jos?

- Nu știu, a spus Walker. Oricare. Ambii. Contează? Esențialul este că Autoritățile au investit prea mult în Zona Întunecată ca să-și pericliteze interesele, așa că au fost de acord să-i ajute pe îngeri. Mai exact, mi s-a

ordonat să vin după tine, Taylor. Să te duc la ei, să stăm de vorbă la o ceașcă de ceai, și poate la niște biscuiți buni, iar apoi tu îți vei folosi darul special pentru a da de urma Graalului Nesfânt. Și nu, nu ai de ales. Prezența ta este necesară. Nu mă privi amenințător, Taylor. O să salvezi Zona Întunecată de la anihilare și vei fi trecut în registrul de fapte bune al Autorităților. Unii ar fi flatați și recunoscători. Haide, băiete. Timpul ne presează.

- Crezi că te vom lăsa să intri aici și să-l iei, pur și simplu?

Vocea lui Suzie era monotonă și periculoasă, și pușca ei nu se clintise un inci, de când o îndreptase către cel de-al doilea nasture de la vesta lui Walker.

- Nu am avut niciodată încredere în Autorități, și n-am de gând să o fac acum. Îngerii au încercat deja să-i zăpăcească mințile lui Taylor, ca să pună mâna pe Graalul Nesfânt. Suntem în Zona Întunecată, Walker. Nu ne plecăm capetele în fața Raiului sau Iadului.

Walker a privit-o impasibil.

- Nu am nimic cu tine sau cu Eddie. Sunteți liberi să mergeți unde doriți. Dacă nu cumva alegeți să vă amestecați în asta, caz în care nu vă pot garanta siguranța.

Tensiunea din încăperea a atins o altă cotă. Suzie rânjea dezagreabil și Eddie îl privea pe Walker într-un mod deranjant. Oricine altcineva s-ar fi întors și ar fi fugit, dar nu Walker. El era vocea Autorităților, și nu ducea lipsă de putere. Circulau o mulțime de povești despre Walker și lucrurile pe care le făcuse, și nici una nu avusese final fericit. Am făcut un pas înainte, pentru a-i atrage atenția asupra mea. A zâmbit fermecător, dar ochii nu i s-au îmblânzit.

- Bravo, Taylor. Știam că mă pot baza pe tine să faci lucrul corect, până la urmă.

- Mai devreme m-ai asigurat că ai încredere în mine pentru cazul ăsta, am spus eu. Ai zis că ar fi cel mai bine ca eu să ajung la Graalul Nesfânt primul și să-l pun bine undeva.

- Vremurile se schimbă, a zis Walker, calm. Înteptul se închină în fața inevitabilului. Am ordinele mele și acum și tu. Vino, Taylor. Nu vreau să fiu nevoit să mă supăr pe tine.

- Chiar vrei să ne înfruntăm, Walker? am spus eu, și ceva din vocea mea i-a făcut ochii să se îngusteze. Poate că așa ar trebui, de dragul de-a o face. Nu te-ai întrebat niciodată... nu ai vrut niciodată să știi dacă suntem într-adevăr pe măsura reputațiilor noastre?

Walker m-a privit gânditor o vreme și eu i-am întâlnit privirea fără să clilesc. O simțeam pe Suzie gata de acțiune, încordată ca un arc. Și apoi Walker mi-a adresat din nou zâmbetul lui cuceritor și a dat din umeri.

- Poate altă dată, Taylor. Ești sigur că nu te pot convinge să vii cu mine? În spatele meu sunt forțe cu care te asigur că nu vrei să ai de-a face. Ești sigur că nu vrei să pui în pericol viețile prietenilor tăi?

Suzie a rânjit jignitor.

- Da, sigur, asta când mi-oi vedea ceafa.

- La revedere, Walker, am spus eu. Sunt sigur că știi drumul către ieșire.

Walker a scuturat din cap.

- Știi că tatăl tău nu ar fi de acord cu un astfel de comportament, John. El înțelegea ce înseamnă datoria și responsabilitatea.

- Nu-l amesteca pe tata în asta! La ce i-a servit faptul că a lucrat pentru Autorități? Unde erai când a avut nevoie de tine? Ziceai că îi ești prieten! Unde erai când s-a căsătorit cu mama? Poate că ar trebui să vorbim despre mama. Ți-ar plăcea?

- Nu, a spus Walker, nu mi-ar plăcea.

- Nu... nimănui nu-i place, am spus eu, rece și tern și amar. Ciudat.

Eddie Lamă s-a ridicat din spatele biroului și toate privirile s-au întors imediat către el. Nu fusese niciodată impozant, dar acum prezența sa parcă umplea încăperea. S-a uitat la Walker și Walker și-a înclinat ușor capul, cu respect.

- John nu trebuie să meargă nicăieri, dacă nu vrea, a spus Eddie Lamă, cu o voce ca o sentință de moarte. Și să nu crezi că mă poți amenința, Walker. Am cunoscut lucruri mai rele decât Autoritățile sau Ținerii.

- Și eu sunt foarte afurisită, a spus Suzie Pușcă-de-Vânătoare.

- Am văzut Graalul Nesfânt, a spus Eddie Lamă. Colecționarul nu ar trebui să îl aibă, și nici tu, și nici Ținerii. E un lucru care nu are ce căuta aici, și singura persoană în care am încredere că va scăpa de el e Taylor. Plecați acum, John, Suzie. Îl țin eu ocupat pe Walker.

Walker m-a privit aproape cu tristețe.

- Doar n-ai crezut că am venit singur, nu?

O ceață colorată s-a strecurat pe lângă el, intrând în trombă în birou, prin ușa deschisă, aproape prea repede pentru a fi văzută. Ceva m-a lovit, aproape aruncându-mă la pământ, și s-a grăbit să-l izbească pe Eddie Lamă. Simpla forță a impactului l-a ridicat de la pământ, l-a aruncat prin fereastra închisă din spatele lui și l-a trimis de-a berbeleacul prin aerul cețos până la parter. Suzie de-abia se întorsese și încerca să-și declanșeze arma, când ceața aceea albastră și-a luat din nou avânt și o mână cu gheare oribile a smuls pușca din mâna lui Suzie și s-a repezit să-i scoată mâțele. Haina de piele neagră a fost sfâșiată în bucăți și Suzie a țipat o dată, de șoc și de durere, iar stomacul ei s-a deschis ca o gură mare și intestinele i-au curs afară într-un val de sânge. A căzut în genunchi, prinzând cu mâinile tremurânde fâșiile acelea vineții care ieșeau din ea. Sângele a țâșnit din nou, udându-i poala și picioarele, și adunându-se pe podea, în fața ei.

Nu a durat mult până când am îngenuncheat lângă ea și am luat-o în brațe, dar parcă a fost o veșnicie. Am prins-o strâns de umeri, încercând s-o opresc din tremurat. Fața îi era albă ca varul și udă de sudoare. Și-a rotit ochii către mine și a încercat să spună ceva, dar gura îi era deformată și urâtă și nu reușea. Nu avea frică în ochi, doar ceva care ar fi putut fi o resemnare teribilă. O mână însângerată băjbăia cu disperare după pușcă, dar aceasta era în cealaltă parte a încăperii. Cealaltă mână încerca încă să îndese părți de intestine secționate înapoi în stomac. Mirosul de sânge și de mațe era aproape de nesuportat. Suzie respira neregulat acum, sorbind cu greu aerul, de parcă fiecare respirație era un efort.

Murea, și amândoi știam asta.

Apoi ceața s-a oprit brusc în fața mea, solidificându-se într-o formă familiară, una pe care nu o mai văzusem de ani buni. Ar fi trebuit să știu. Trebuia să fie ea. A luat o poziție elegantă în fața mea și mi-a adresat un zâmbet fericit și mulțumit. Mereu îi plăcuse să se laude. Într-una din mâinile înmănușate ținea caseta Pistolului Vorbitor, luată de la Suzie în momentul în care îi spintecase stomacul. A scuturat de câteva ori caseta în fața mea, ca un trofeu, și apoi a strecurat-o cu grijă sub braț.

- Un bonus, cred, pe lângă taxa mea exorbitantă. Nu e o problemă, nu-i așa, Walker, dragule?

Walker a vrut să spună ceva, dar apoi s-a oprit.

- Bună, Belle, am spus eu, cu o voce pe care nu am recunoscut-o. A trecut ceva vreme, nu-i așa?

- O, mai mulți ani, scumpule. Dar mă știi. Mereu mă bucur când dau peste prieteni vechi.

Belle. Prescurtarea de la *La Belle Dame Sans Merci*⁸. Înaltă și elegantă, frumoasă și sofisticată, extrem de subțire. Avea ținută și stil și un farmec vicios, plus un dispreț aristocratic pentru lucrurile mărunte, precum etica sau moralitatea, binele sau răul. Era ceea ce era, și era încântată. Avea o structură osoasă minunată, o frunte largă, ochi mov și o gură mare, îmbufnată. Belle lucra pe cont propriu - intrigi, crime, furturi și conspirații sau orice altceva ți-ai fi dorit, câtă vreme îți puteai permite. Făcuse de toate la vremea ei și numai în condițiile stabilite de ea. Mergea dintr-o capitală europeană într-alta, lăsând în urmă inimi frânte și corpuri zdrobite, fără să se uite înapoi. Stătea mai mult în afara Zonei Întunecate. Spunea că locul e sub demnitatea ei. Cred că, de fapt, se simțea mai fericită departe de adevărata concurență.

Spre mândria ei, fusese mereu gata să se ia de oricine, oriunde și nu pierduse niciodată. În principal fiindcă Belle se armase cu trofee luate de la multiplele ei victime. Pe spate purta o piele de vârcolac, groasă și cenușie și mițoasă. Îl jupuisese singură și acum purta blana de un cenușiu deschis pe spate, cu capul golit tras peste capul ei ca o glugă. Caninii lungi îi încadrau fruntea, deasupra ochilor mov. Nu era doar un articol de îmbrăcăminte. Magia ei ținea pielea vie și conectată la propriul ei sistem. Era pielea ei acum, blana ei și, drept rezultat, avea abilitățile unui vârcolac de a se regenera. Placa aurie și lucioasă de pe piept era făcută din piele de dragon, și forma o armură impenetrabilă. Mănușile ei albe și strălucitoare, lungi până la cot, erau de fapt piele albă de vampir, smulșă de pe victima nemoartă, de mâna lui Belle însăși. Pe una dintre mâini, colții duri ieșeau prin mănușa albă. Colți luați de la un ghoull și băgați pe propriile ei degete. Cizmele lungi până la coapsă, din piele, erau noi. Nu știu de la cine le luase. Magia lui Belle făcea ca armura ei să devină o parte din ea, ceea ce însemna că, din tot felul de motive practice, ea era de neucis.

Belle era o femeie croită după propriile ei schițe.

Cel mai ciudat, cele două jumătăți ale feței ei nu erau la fel. Jumătatea stângă era mai închisă decât restul corpului. Una dintre victime se apropiase suficient de mult ca să smulgă jumătate din fața lui Belle. Așa că, după ce a ucis-o, Belle a luat jumătate din fața victimei, drept înlocuitor. Noua piele era mai tânără, mai întinsă și se potrivea perfect.

Belle mergea oriunde și se ocupa de oricine, cât timp își încasa cecul. Sau cât timp dușmanul era o provocare sau avea ceva dorit de Belle.

Am lipit-o pe Suzie de mine, legându-i trupul tremurător în brațe. Tremura violent acum, pe măsură ce se instala șocul. Sângele țâșnea din gura ei moale și i se prelingea pe bărbie. Aproape că simțeam cum viața i se scurge din trup. O parte din mine vroia să se arunce asupra lui Belle și să-i frângă gâtul, să o facă să plătească pentru ceea ce făcuse. Dar nu puteam face asta. Trebuia să fiu mai deștept mai iscusit de-atât. Belle era armată împotriva tuturor atacurilor, fizice sau magice. Sau, cel puțin, așa

⁸Frumoasa doamnă fără milă (în lb. fr.).

credea. Singura mea speranță era să-mi păstrez calmul și să vorbesc liniștit cu Belle. Să-i țin mintea ocupată, distrasă, în timp ce îmi concentram încet și pe furie darul asupra ei. Dacă o făceam bine, nici nu avea să observe. Dacă reușeam să îmi transform concentrarea într-un singur ac de gheață, ar fi trebuit să-mi pot strecura darul pe lângă apărarea ei mentală și magică pentru a face exact ceea ce trebuia să fac. Era periculos. Dacă Belle își dădea seama de ce aveam de gând, îmi lua gâtul într-o secundă, și la naiba cu misiunea ei. Și chiar dacă nu ar fi durat decât câteva secunde, darul meu ar fi strălucit ca un far în noapte, dezvăluind locația mea tuturor celor care mă hăituiau deja. Așa că trebuia să fiu atent și concentrat și să mă prefac.

Din fericire, mă pricepeam la asta.

- Nu te-am văzut de mult, Belle, am spus eu, cu o voce aproape normală. Șase, șapte ani de când am lucrat împreună la cazul ăla, Hellstorm? Credeam că facem o echipă bună.

- Nu încerca să-mi faci ochi dulci, dragule, a spus Belle, cu vocea ei minunată de rece și de cețoasă. Știi foarte bine că nu merge cu mine. Am fost niște parteneri buni, John, dar niciodată mai mult de-atât.

- Am auzit că Omul Umblător ți-a făcut felul, când te urmărea prin catacombele din Paris.

- Aproape, dragule. Dar sunt atât de greu de ucis. Spre deosebire de drăguța ta. Săraca Suzie. N-am înțeles niciodată ce ai văzut la ea.

- Ești mult mai rapidă decât de obicei, Belle. Ai luat vitamine?

- Vezi cizmele astea noi, dragule? Nu arată grozav? Le-am jupuit de la un zeu grec minor, ca să am viteza lui.

- Renunță, John, a spus Walker. Vino cu mine acum și îți promit că o să mă îngrijesc ca Suzie să fie ajutată. Nimeni nu trebuie să moară aici. Nu lăsa mândria să te orbească. Sunt tipul bun, de data asta. Salvez Zona Întunecată de la distrugere.

- Mi s-a spus, am zis eu, uitându-mă încă la Belle, că, dacă vreo armie de îngeri pune mâna pe Graalul Nesfânt, Armageddonul va veni mai repede.

- O spui de parcă e un lucru rău, a zis Walker. Pocalul întunecat nu are ce căuta printre oameni John. A adus numai necazuri. Lasă-l să ajungă la alții, care-l pot controla mai bine.

- A, Walker, am spus eu. Mereu pregătit cu o predică nepotrivită.

I-am zâmbit trist lui Belle.

- Să știi că nu poți avea încredere în el sau în Autorități.

- Nu am încredere în nimeni, dragule. Dar Walker a plătit în avans, așa că lucrez pentru el, cât timp țin banii. Și, după ce afacerea asta nefericită se încheie și o termină cu tine, mi s-a promis că mă vor lăsa să intru în mintea ta și să-ți devorez creierii până când găsesc sursa darului tău special. Și apoi îl voi smulge de acolo și-l voi băga în mintea mea. Și darul tău va deveni al meu. Nu e drăguț? Așa vei fi mereu cu mine. Acum las-o pe Suzie și vino cu mine. Sau vrei să dansezi puțin mai întâi?

Am așezat-o cu atenție, ușor, pe Suzie pe o parte, pe podeaua însângărată. Ochii i-au rămas fixați asupra mea. M-am ridicat și am înfruntat-o pe Belle. Partea din față a hainei mele era udă de sângele lui Suzie. De pe mâinile mele strânse picura și mai mult. Am rânjit la Belle, rece ca gheața.

- Hai să dansăm, scumpo.

Mi-a răs în față.

- Nu ai lovi o doamnă, nu-i așa?

- Sigur că nu, am spus eu. Cunoști vreuna?

Și, în timp ce râdea încă, am lovit-o cu darul meu concentrat, trecând prin sistemele ei de apărare. Pot găsi orice, cu darul meu. De data asta, am găsit singura magie minoră pe care o folosea Belle ca să-și țină la un loc accesoriile, și care îi permitea să acceseze diversele atribute ale acestora. Și a fost cel mai ușor lucru din lume să smulg magia de la ea și s-o zdrobesc cu mintea mea. Belle a țipat o dată, în momentul în care magia a dispărut, și controlul ei asupra diverselor armuri a dispărut odată cu ea. Pielea de vârcolac i-a căzut de pe spate și de pe cap, dezvăluind numai carne, roșie și sclipitoare, fără piele care să o mai acopere. Mănușile și cizmele s-au crăpat și au putrezit și s-au fărâmițat, lăsând la vedere mușchii și tendoanele de pe brațe și de pe picioare. Și jumătate, din fața ei, cea mai tânără, i-a alunecat de pe cap, transformându-se în praf. Belle a urlat oribil, imagine groaznică a celeilalte jumătăți a feței ei.

Am înaintat și am lovit-o o dată, rupându-i gâtul. A murit înainte să atingă podeaua.

M-am aplecat și am ridicat pielea de vârcolac. Deja se dezintegra în mâinile mele, dar m-am gândit că avea să țină suficient pentru ce aveam în minte. M-am uitat după Walker, dar dispăruse deja. Cred că plecase după întăriri. Am ingenuncheat lângă Suzie. Era nefiresc de liniștită și de-abia respira. I-am împins mâțele înapoi în gaura din stomac și apoi am ținut pielea de vârcolac peste rana deschisă. Am strâns pielea cu ambele mâini, storcând ultimele picături de sânge din ea peste rană. Sânge de vârcolac, cu toate proprietățile sale regeneratoare. Pentru un moment n-am putut să respir, apoi marginile răni de pe corpul lui Suzie s-au adunat încet și au dispărut, de parcă nici nu ar fi fost acolo.

Pielea s-a făcut fărâmițe, și am aruncat-o. Își îndeplinise scopul. Am ridicat-o pe Suzie și am luat-o în brațe, legănând-o ușor înainte și înapoi. A început să respire mai puternic și mai regulat și, deodată ochii i s-au deschis, mari și întrebători. Pentru un moment, doar a respirat încet, de parcă era un lucru nou, în care nu trebuia să aibă încredere, apoi și-a atins stomacul cu mâinile însângerate, căutând rana Nu a găsit nimic și s-a uitat la carnea sănătoasă o vreme. Apoi a zâmbit timid și și-a întors capul ca să se uite la mine. Am încuviințat și am zâmbit și ea mi-a zâmbit înapoi.

A ridicat încet o mână și mi-a atins fața cu vârful degetelor. Am stat liniștit, de frică să nu fac ceva care ar fi putut strica momentul. Degetele ei s-au mișcat lin, ezitând, pe obrazul meu, pe buze, delicate ca aripa unui fluture. Apoi s-a smuls de lângă mine, aproape doborându-mă. S-a așezat în patru labe, cu spatele la mine, respirând greu și scuturându-și capul înainte și înapoi.

- Suzie... am spus eu.

- Nu. Nu pot *face* asta! a spus ea, cu o voce atât de dură, încât cred că a durut-o gâtul. Nu *pot*. Nici măcar cu tine.

- E în regulă, am spus eu.

- Nu, nu este! Nu va fi niciodată în regulă. Indiferent de câte ori îl ucid.

S-a ridicat nesigură în picioare, s-a uitat în jur, după pușca ei de vânătoare și a înșfăcat-o de pe podea. Și apoi a împușcat-o pe Belle în cap de trei ori, până când nu a mai rămas mai nimic deasupra gâtului.

- Ca să fim siguri, a spus Suzie. În plus, uite ce a făcut târfa cu cea mai bună haină a mea.

M-am ridicat și eu și m-am uitat la ea, cum stătea cu spatele la mine, și pentru prima dată în viață nu am știut ce să spun. De pe coridor se auzea sunetul unor pași grăbiți, și Suzie și cu mine ne-am întors rapid cu fața către ușă. Cred că atunci amândoi am fi fost bucuroși să-l vedem pe Walker venind cu întăriri. Am fi avut ce să lovim. Dar nu era decât Eddie Lamă, cu briciul cu mâner de perle în mână. A văzut trupul lui Belle și s-a liniștit puțin.

- Unde naiba ai fost? a spus Suzie, lăsând pușca în jos.

- E nevoie de mai mult decât o cădere de la etajul trei pentru a mă omorî, a spus Eddie, cu vocea lui fantomatică. Dar am și eu o limită de viteză în a urca trei rânduri de scări. Se pare totuși că v-ați descurcat bine în absența mea. Unde-i Walker?

- A dispărut când au început necazurile, am spus eu. Fără îndoială că se va întoarce curând cu întăriri.

- Vine cineva, a spus Eddie. Simt asta. Vine cineva, dar nu e Walker.

Apoi ne-am întors toți trei brusc, când ne-am dat seama că nu mai eram singuri în încăpere. Lângă birou era un om cenușiu într-un costum cenușiu. De aproape, chiar și fața îi arăta cenușie. Îngerii mă găsiseră.

- Pleacă de aici, John, a spus Eddie Lamă. Vin și alții. Mulți.

A înaintat ca să se interpună între înger și mine și Suzie.

- Mișcă! Îi opresc eu.

A ridicat mâna stângă și în ea ținea Pistolul Vorbitor, otrăvind aerul cu prezența lui. Îngerul a început să strălucească, o lumină atât de intensă încât părea că vine din alt loc. Suzie și cu mine am fugit către ușa deschisă. Am coborât scările în viteză maximă, o presiune groaznică acumulându-se în aer, în spatele nostru. Parcă venea o furtună. Parcă se auzeau tunete în sânge și se vedeau fulgere în suflet. Am ajuns în hol împreună și am continuat să fugim. Și, de departe și de aproape, am auzit sunetul îngrozitor al unui singur Cuvânt rostit invers. Ceva a țipăt, atât de tare încât am crezut că-mi explodează capul. Suzie și cu mine am ajuns pe stradă și am continuat să alergăm, și depozitul a explodat în spatele nostru. Unda de șoc aproape că ne-a suflat de pe picioare, dar am reușit să ne continuăm drumul, până am ajuns la capătul străzii.

Ne-am oprit brusc și ne-am uitat înapoi, respirând greu. Zidurile depozitului lui Serghei cel Mare s-au prăbușit încet în interior și au dispărut într-o pâclă groasă de fum negru. Într-o clipă, nu a mai rămas nimic din clădire, cu excepția unei grămezi mari de moloz.

- Crezi că Eddie a ieșit la timp? a spus Suzie.

- Cred că da, am spus eu. Eddie Lamă a fost întotdeauna foarte greu de ucis.

- Nu asta se spunea și despre Belle?

- Mai bine am pleca, am spus eu. O să vină și alți îngeri.

- Grozav. Unde să mergem, ca să fim la adăpost de îngeri?

- La Ciudații, am spus eu, încercând să par încrezător. Am o idee.

- O, sună periculos, ca întotdeauna.

- Taci și fugi.

ŞAPTE - Se trezeşte Merlin

Suzie Armă-de-Foc şi cu mine am fugit prin Zona Întunecată, cu Raiul şi Iadul pe urmele noastre. Îngerii descriau cercuri mici deasupra noastră, zburând pe cerul nopţii cu aripile întinse, apropiindu-se nemilos, în timp ce eu şi Suzie treceam de pe o stradă părăsită pe alta. În nopte izbucneau tot mai multe incendii şi se auzeau tot mai multe explozii, aducătoare de moarte şi de distrugere. Toată puterea şi măreţia mizerabilă a Zonei Întunecate, anihilate într-o singură noapte, zdrobite de nişte călcâie celeste. M-am uitat rapid în jur, încercând să-mi dau seama unde sunt. Nu cunoşteam districtul cu depozite chiar atât de bine, şi eram atât de întors pe dos acum, că singurul lucru de care mai eram sigur era că eram departe de casă şi de siguranţă. Am ales la întâmplare o altă stradă şi am apucat-o în jos, pe ea, cu Suzie călcând apăsător lângă mine. În coastă simţeam o înţepătură care mă ucidea, pe când ea nici măcar nu respira greu.

Ceva s-a mişcat pe stradă, în faţa noastră, şi m-am oprit brusc. Suzie l-a văzut şi ea şi s-a oprit cu puţin în faţa mea, aducându-şi automat puşca în faţă. Două figuri neclare au venit alergând pe stradă, către noi, proiectate pe fundalul focurilor care ardeau în spatele lor. Amândouă păreau... greşite, cumva. Şi apoi pielea Contelui Video a apărut zburând pe stradă, moale şi goală, cu corpul său jupuit alergând, tânguindu-se, după ea. Suzie şi cu mine ne-am retras ca să le facem loc. Nu-i puteam ajuta cu nimic.

- Nu cred că rezistenţa oraşului se descurcă prea bine, am spus eu, încercând din greu să par calm.

- Tocmai când crezi că ai văzut totul... a spus Suzie. Îngerii aştia sunt nişte duri. Trebuie să ieşim de pe stradă, Taylor. Dar sunt în pană de idei. Gândeşte-te la ceva. Repede.

De sus s-a auzit sunetul unor aripi grele, lovind noaptea. Sute, poate chiar mii de îngeri, coborând deodată, tot mai mult. M-am uitat în jur, căutând o sursă de inspiraţie. Eram singuri pe stradă. Ceilalţi se ascuseseră sau aşteptau să fie îngropaţi sub pământ. Clădiri întunecate, masive, anonime străjuiau strada de fiecare parte. Unele erau mai distruse decât altele, dar nici una nu avea vreo fereastră luminată. Suzie şi cu mine eram singuri, înconjuraţi de duşmani, la mile distanţă de teritoriile prietenoase. Ca de obicei, poate mai mult acum. Şi, tocmai când credeam că lucrurile nu se pot înrăutăţi, chiar aşa s-a şi întâmplat.

Figurile cenuşii au apărut de nicăieri, blocându-ne trecerea. O duzină de bărbaţi cenuşii în costume cenuşii, privindu-ne, nefiresc de tăcuţi şi de concentraţi. M-am uitat în spate, şi am văzut şi mai multe siluete acolo. Îngerii ne găsiseră. Am privit în sus, către cer, pe jumătate aşteptându-mă să văd creaturile acelea înaripate repezindu-se în jos, pentru a ne smulge de pe stradă şi a ne duce departe, dar nu se vedea nici un semn de atac. Poate credeau că avem încă Pistolul Vorbitor. Odată ce şi-au dat seama că nu era aşa, am încurcat-o de-a binelea.

Figurile de deasupra noastră au strălucit brusc, puternic, intens, împingând noaptea înapoi. Suzie şi cu mine am ţipat, orbiţi, şi a trebuit să ridicăm braţele ca să ne protejăm feţele. Ne obişnuisem prea mult cu

întunericul. Aripile întinse au strălucit ca soarele. M-am uitat în spate, cu ochii strânși de durere, doar ca să văd figurile cenușii dispărând într-o mare de întunecime care se îndrepta încet pe stradă, către noi. O umbră compactă și intransigentă, mult mai întunecată decât ar fi putut fi orice absență a luminii. Lumină orbitoare în față și o întunecime nemiloasă în spate.

- Rahat, a spus Suzie.

- Mi-ai citit gândurile, am spus eu. Să nu tragi în îngerii, Suzie. Dacă o faci, și observă, o să devină și mai supărați pe noi.

- Cum adică, pe noi, omule alb?

Suzie mi-a zâmbit ușor.

- Nemernicii ăștia te vor pe tine, nu, Taylor?

- Vor darul meu, abilitatea mea de a găsi lucruri. Oricare parte ajunge să dețină controlul asupra ei, o să ajungă prima la Graalul Nesfânt.

- Păi, a spus Suzie, având în vedere că sunt mai puternici, mai mulți și au arme mai bune, poate că ar trebui să încheiem vreo înțelegere?

- Nu, am spus eu, precipitat. Nu lucrez pe gratis. Și nu am încredere în extreme, de nici un fel.

- Chiar nu cred că vor accepta un refuz.

- Și mai există și posibilitatea ca una dintre părți să mă distrugă, decât să aibă dușmanul parte de darul meu.

Am privit-o pe Suzie.

- Mă vor doar pe mine. Poți să...

- Nu, nu pot, a spus Suzie. Nu te părădesc. Măcar atât pot să fac pentru tine.

Lumina a alunecat încet pe stradă, în timp ce întunecimea avansa din spate. Cu greu puteai spune care era mai supărătoare. O astfel de manifestare pură nu avea ce căuta în lumea materială. Și cu siguranță nu vroiam să mă aflu acolo, atunci când cele două forțe se întâlneau. M-am uitat în jur, în timp ce Suzie și-a ridicat arma, nefericită.

- Toate astea, doar pentru tine, Taylor? Nu au auzit nemernicii ăștia niciodată de exces de forță armată?

- Sunt îngerii, Suzie. Cred că ei au inventat conceptul. Îți aduci aminte de Sodoma și Gomora? Și ne confruntăm cu trimiși de Sus și de Jos... Lumina și întunericul, și noi, prinși la mijloc.

- Povestea vieții mele, a spus Suzie, repede. Hai, Taylor, aștept. Ce facem? Ce putem face?

- Mă gândesc!

Suzie a pufnit.

- Mereu ai înghețat în mijlocul problemei, Taylor.

Suzie și-a îndreptat arma către o ușă încastrată în zidul de lângă noi și a tras foc după foc, cât de repede îi permitea sistemul pneumatic. Ușa a cedat și s-a prăbușit în interior, într-un nor de fum și de așchii, smulsă din țâțâni. Suzie s-a afundat prin gaura neregulată în întunecimea de dincolo de ușă, cu mine pe urmele ei.

Odată înăuntrul, am ocupat fiecare câte o parte a pasajului creat și ne-am lipit cu spatele de zid, în timp ce așteptam ca ochii noștri să se obișnuiască cu lumina palidă. Zidul era gros și solid, deși știam că nici măcar nu i-ar fi încetinit pe îngerii. Apoi am remarcat un spațiu enorm, care răsfrângea ecourile, în față și în jurul meu. O rază de lumină se strecura prin niște ferestruici aflate sus, pe ziduri, și am început să disting mai multe culoare înguste între mormane de mărfuri. Afară, pe stradă, vocile

neomenești urlau de mânie și frustrare. Sunetul era pur și primordial și dureros de puternic. Cele două forte au măturat strada și s-au ciocnit cu un sunet de parcă s-ar fi zdrobit munții. Podeaua s-a scuturat sub picioarele noastre și zidurile depozitului au tremurat. Prin ferestrele care anunță un război. Și, peste toate, sunetul aripilor uriașe, care se zbăteau furioase. Aerul era greu, plin de înțelesuri, încărcat de sentimentul că problemele vitale erau decise de forțe cu mult deasupra Umanității. Am fornăit și am scuturat din cap. Ca și cum aș fi lăsat să se întâmple asta. *Suntem în Zona Întunecată, nemernicilor. Aici facem lucrurile altfel...*

- Știi cumva unde naiba suntem? a spus Suzie. Nu văd decât lăzi și nu simt decât miros de rumeguș și pipi de pisică.

- Dacă suntem unde cred eu, aici se fabrică amulete magice. Să sperăm că vom fi feriți de atacuri. Pe aici, cred.

M-am dezlipit de perete și am înaintat în întunecime, cu Suzie lângă mine. Ne-am croit drum printre grămezile de lăzi așezate una peste alta, îndreptându-ne către capătul îndepărtat al depozitului. Nu făcusem douăzeci de picioare când rămășițele ușii au fost suflate înăuntru de un fascicul de lumină concentrată. Întunecimea a dispărut într-o clipă, depozitul și conținutul acestuia fiind făcute zob. Am fugit din răspuțuri, și Suzie m-a urmat îndeaproape. Podeaua a tremurat sub picioarele noastre ca la cutremur atunci când îngerii au trecut prin zidul depozitului de parcă era din hârtie. Mi-am lăsat capul în pământ și am continuat să fug.

Podeaua s-a căscat chiar în fața mea. O crăpătură neregulată, care s-a transformat într-o clipă într-o crevasă. Am încercat să sar peste ea, dar n-am reușit. Stomacul mi s-a făcut ghem când picioarele mele care se zbăteau nu au găsit nimic sub ele, și m-am prăbușit într-o întunecime care părea că e eternă. În ultima clipă m-am agățat de marginea îndepărtată a crevasei cu o mână care biciuia aerul, și m-am prins de ea cu toată forța. Umărul mi-a bubuit de durere, atunci când mi-am întrerupt brusc căderea, susținându-mi greutatea cu o singură mână. Am căutat marginea cu cealaltă mână, dar nu am reușit să o prind. Pământul se scutura încă, și marginea de sub mâna mea nu părea deloc sigură. Mi-am ridicat privirea și am văzut-o pe Suzie, pe marginea îndepărtată a crăpăturii, privindu-mă. Ar fi trebuit să știu că a reușit. A înșenuncheat, studiind situația în care mă aflam, cu fața complet lipsită de expresie.

- Pleacă de aici, am spus eu. Nu te vor pe tine. Și cred că mai degrabă aș cădea decât să-i las să se folosească de mine.

- Nu te pot lăsa să cazi, Taylor.

- Nu mă poți atinge, ai uitat?

- La dracu' cu prostiile astea, a spus Suzie Armă-de-Foc.

A întins o mână și eu mi-am întins mâna liberă și am prins-o. Chipul lui Suzie avea trăsături reci, hotărâte, și strânsoarea ei era sigură ca moartea, ca viața, ca prietenia. M-a tras afară din crevasă și amândoi am căzut rostogolindu-ne pe partea îndepărtată a crăpăturii. Mi-a dat drumul în secunda în care eram în siguranță, și amândoi ne-am ridicat singuri în picioare.

- Ai fi surprins de ce pot face, când trebuie, a spus Suzie.

- Nu, n-aș fi, am spus eu. Ți-am gustat mâncarea, ai uitat?

Câteodată, umorul este suficient pentru a spune lucrurile care nu pot fi spuse.

Îngerii au trecut prin zidul depozitului de parcă nu era altceva decât o ceață densă. De parcă îngerii erau mai condensați, mai reali decât orice din lumea materială în care se mutaseră, pentru moment. Și poate că așa și era. O lumină orbitoare și o întunecime de smoală au invadat depozitul, consumând tot ce atingeau. Suzie s-a uitat la mine.

- Spune-mi că ți-a venit o idee, Taylor. Orice idee. Fiindcă am impresia că nu mai avem unde fugi.

- Am o idee, da, am spus eu. Dar nu sunt prea dispus s-o folosesc.

- E o idee minunată, a spus Suzie, imediat. Orice ar fi, e o idee minunată. Sunt îndrăgostită de ideea asta. Cum sună?

- Am o scurtătură care ne poate duce direct la Ciudații. Cu ceva timp în urmă, într-un moment de slăbiciune, Alex Morrisey mi-a dat un card special, de apartenență la club, pe care să-l folosesc în caz de urgență. Odată activată, magia din card ne va transporta direct la bar. Alex a auzit despre o experiență neplăcută avută de mine, cu Bântuitorii, la ieșirea din bar...

Suzie mă privea cu ochii mari.

- L-ai avut tot timpul, și nu l-ai folosit?

- Mai e ceva.

- De ce nu sunt surprinsă?

- Asemenea magie lasă o urmă, am spus eu, răbdător. Îngerii vor ști imediat unde ne-am dus. Speram că îi vom putea ține la distanță... dar se pare că această opțiune nu mai e valabilă.

- Folosește cardul, a spus Suzie. Ai încredere în mine, e momentul potrivit să faci asta. Morrisey s-a lăudat întotdeauna că localul lui e protejat de cele mai bune sisteme de apărare. Eu zic că e de mult timpul să verificăm dacă așa este.

- Nu va fi încântat să ne vadă.

- Este vreodată? Folosește cardul.

Îl aveam deja în mână. Un card simplu, cu litere în relief, cu denumirea clubului scrisă cu litere gotice, întunecate, și cu cuvintele *Ești aici* cu litere roșii; ca sângele. Am apăsat cu degetul mare cuvintele stacojii și cardul s-a activat, vibrând de energie. Mi-a zburat din mână și a plutit în aer, în fața mea, pulsând de lumină și de energii ciudate. Lui Alex îi plăcea magia de spectacol. Îngerii au simțit ce se întâmpla și ambele părți s-au năpustit înainte. Cardul s-a mărit brusc și a devenit o ușă, care s-a deschis în fața mea. O lumină confortabilă și sunete liniștitoare s-au răspândit în depozit. Suzie și cu mine am fugit prin deschizătură la Ciudații, și ușa s-a trântit în urma noastră, îndepărtându-ne de urletele frustrate ale îngerilor păcăliți.

Cred că mi-am făcut intrări și mai spectaculoase la Ciudații, dar nu-mi aduc aminte când. Cu siguranță, apariția noastră, de nicăieri, strigând *Fugiți și ascundeți-vă! Vin îngerii!* a făcut o impresie deosebită. Toți suspectii și indivizii dubioși care beau la club și-au adus brusc aminte că aveau întâlniri urgente altundeva și au părăsit barul în grabă. Unii au folosit ușile, alții, ferestrele. Câțiva au dispărut în rotocoale de fum negru, în timp ce alții și-au deschis propriile uși către locații mai puțin amenințătoare, și au dispărut prin ele. Un schimbător de formă cu adevărat panicat s-a transformat în scaun de bar și a sperat că nu va fi observat. Și un tip (mereu e câte unul) a profitat de confuzia generală ca să se arunce către teighea și să încerce să fure din casă. Dar protectoarele lui Alex, Betty și Lucy Coltrane, au ajuns la el din câteva mișcări. Betty i-a

smuls casa, Lucy i-a tras un șut zdravăn și apoi l-au lăsat pe nenorocit să plece (mai bine spus, să se îndepărteze schiopătând). Fetele Coltrane erau sigure că vor avea lucruri mai importante de care să se preocupe. Alex stătea în spatele tejghelei, privind totul și părând și mai cătrănit și mai morocănos decât de obicei. În momentul în care a dispărut și ultimul client, și în local s-a instalat o tăcere ciudată, și-a aruncat cârpa de șters pe tejghea și s-a uitat fix la mine.

– Mersi mult, Taylor. Uite cum mi s-au dus profiturile pe seara asta. Am știut că nu ar fi trebuit să-ți dau niciodată afurisitul ăla de card.

Suzie și cu mine ne-am sprijinit de bar, respirând greu, și Alex ne-a împins, bombănind, o sticlă de brandy. Am tras o dușcă bună și apoi i-am trecut sticla lui Suzie, care a băut restul. Alex s-a crispat.

– De ce mă mai obolesc să vă dau lucruri bune? Nu le apreciați niciodată. Deci, care-i faza cu îngerii care vin aici?

– Sunt chiar în spatele nostru, am spus eu. Și foarte prost dispuși.

– Spune-ne că locul ăsta e protejat, a zis Suzie, ștergându-se la gură cu dosul palmei. Am mare nevoie să aud că maghernița asta este foarte bine protejată.

– Este protejată, a spus Alex. Dar poate... nu *chiar* atât de bine.

– Fii mai clar, am spus eu. De ce sisteme de apărare dispui?

Alex a suspinat adânc.

– Urâsc să-mi dezvălui secretele profesionale, dar... În principiu, tot edificiul e protejat de străji, blesteme și capcane de nivel genetic, plasate de diverși magicieni de-a lungul timpului, toți puternici și afuriți ca dracu'. Bunicul a pus un blestem foarte neplăcut pe capul celor care urinează pe lângă toaletă. Și, desigur, strămoșul meu, Merlin, e încă îngropat pe undeva pe sub pivnița de vinuri. Mai mult decât suficient pentru a ține muștele la distanță, chiar și în Zona Întunecată, dar nimeni nu a suflat vreun cuvânt despre îngeri! Nu cred că s-a gândit cineva la această posibilitate. Desigur, nu te cunoșteau, Taylor.

– M-ai putea oricând preda îngerilor, am spus eu. Aș înțelege.

– ăsta e barul meu! a izbucnit Alex. Nimeni nu se pune cu clienții mei, chiar dacă e vorba de tine. Și nimeni nu-mi spune ce să fac în barul meu, nici măcar o turmă de luptători celești. Să încui toate ușile și să baricadez ferestrele?

– Dacă vrei, am spus eu.

– Nu va fi de folos?

– Nu prea.

– Ești o companie tare distractivă, Taylor, știi asta?

Suzie stătea cu spatele către bar, cu pușca în mână, uitându-se îngrijorată în jur.

– Taylor, cât mai avem până când îngerii ajung aici?

– Nu mult, am spus eu.

– Pot măcar să vă întreb de ce sunteți pățați de ceea ce pare a fi sânge proaspăt? a spus Alex. Nu că mi-ar păsa dacă sunteți răniți, desigur. Întreb doar cu titlu informativ, din motive de igienă.

– M-am întâlnit cu o veche prietenă, am spus eu.

– O cunosc?

– Belle.

– O, a spus Alex. Ea. E...?

– În bucăți.

- Bun, a spus Alex. Cățea îngâmfată. Nu mi-a plăcut niciodată de ea. Mereu cu nasul pe sus, strâmbându-se la gustările mele. Și comanda întotdeauna cea mai bună șampanie și nu plătea niciodată.

- Nu ai, din întâmplare, un pistol mare, mare, ascuns în spatele teighelei, nu-i așa? a spus Suzie, cu speranță.

Alex a rânjit la ea.

- Chiar dacă aş avea, nu sunt atât de prost încât să enervez un înger îndreptându-l către el. Din câte știam, tu și Taylor aveți Pistolul Vorbitor... Spuneți-mi că nu l-ați pierdut.

- Ba da, am recunoscut eu.

Alex a părut că va avea un atac. Pumnii i s-au încleștat, dinții i s-au încleștat și a fost, pentru un moment, scuturat de un fior de frustrare și mânie. A prins două smocuri de păr înspicat care îi ieșeau de sub beretă și a început să tragă nervos de ele.

- Normal în cazul tău, Taylor! Cât timp am crezut că ai Pistolul Vorbitor, mă gândeam că avem o șansă. Dar nu! Pui mâna pe una dintre cele mai puternice arme din Zona Întunecată și o pierzi! Ești piază-reă, Taylor, știi asta? Nu aduci decât vești proaste, așa cum ai făcut mereu! Cred că îmi crește tensiunea... Cum o să ne mai apărăm acum? O să le facem cinste îngerilor și-o să le otrăvim băutura? Lucy, Betty, măsuri de urgență! Acum!

Fetele Coltrane s-au mobilizat imediat și au mutat mobilierul la distanță de bar, făcând spațiu. (Scaunul preschimbă a țipăt încet din cauza manipulării dure, dar a refuzat să revină la forma inițială). După aceea, fetele Coltrane au desenat o pentagramă mare, cu sare din solnița din spatele barului. Au făcut-o foarte bine, dat fiind că desenau cu mâna liberă. Gărzile de corp trebuie să aibă multe abilități speciale, mai ales în Zona Întunecată. Am intrat în pentagramă, după care Lucy și Betty au închis și au activat desenul scribăind semne ciudate în spațiile dintre cele cinci colțuri. Betty a desenat ultimul semn cu o înfloritură și apoi liniile de sare au strălucit de energie albă-albăstruie. Pentagramele bine desenate își luau energia din locurile vechi, din sistemul nervos al lumii materiale. Din nefericire, îngerii își luau puterea dintr-un loc și mai impresionant.

Betty și Lucy Coltrane s-au așezat și s-au îmbrățișat strâns. Făcuseră tot ce puteau. Suzie și cu mine stăteam spate în spate, privind și așteptând. Alex mormăia încet pentru sine în timp ce încerca să privească în toate direcțiile odată. Cel puțin când nu îmi arunca priviri tăioase, care spuneau clar: *E numai vina ta. Fă Ceva. Și ar fi bine să ai un plan cu adevărat bun.* Și chiar aveam. Dar nu vroiam să i-l dezvălui încă. Pentru că nu avea să-i placă deloc.

Sus, la intrare, ușa clubului a zburat din țâțâni. S-a auzit fâlfâitul de aripi, urmat de zgomotul pașilor greoi. O lumină orbitoare a ieșit din foaier, dar s-a oprit brusc la capătul scărilor care coborau în bar. O tensiune grea se acumula în aer, opresivă și amenințătoare ca o furtună gata să erupă, și îngerii s-au lovit de vechile apărători de la Ciudații. Toate ferestrele au explodat deodată, bucățile de sticlă zburând prin aer și căzând în apropierea liniilor strălucitoare ale pentagramei. O întunecime mai neagră decât noaptea s-a scurs prin ferestre, le-a înghițit și apoi s-a furișat de-a lungul pereților.

- Sunt aici, a spus Suzie. Raiul și iadul.

- Și sărmana Umanitate prinsă la mijloc, ca de obicei, am spus eu.

M-am întors către Alex.

- Și acum, totul depinde de tine. Avem nevoie de strămoșul tău, Alex. Avem nevoie de Merlin.

- Nu, a spus el. Nu. N-o s-o fac.

- E singurul suficient de puternic pentru a putea rezista împotriva îngerilor, Alex.

- Nu știi ce-mi ceri, John. Nu pot s-o fac.

- Țsta este marele tău plan? a spus Suzie. Să-l invoci pe Merlin? Ce este el, decât un alt vrăjitor mort, care nu are odihnă?

- După unele legende arturiene, numele lui complet era Merlin Sămânță-de-Diavol, am spus eu. Pentru că tatăl lui ar fi fost însuși Satana.

- Tocmai când crezi că lucrurile nu se pot înrăutăți...

Suzie a mârâit a nefericire.

- Văd cum se apropie durii aștia de noi. Dacă vreți, ne pot împușca pe toți acum. S-ar putea să fie mai puțin dureros.

- Relaxează-te, Suzie, am spus eu. N-o să fie nevoie. Alex...

- Nu mă obliga să fac asta, John, a spus el, încet. Te rog. Nu știi cum e, ce-mi face. Când îl invoc, se manifestă prin mine. Îmi ia locul în lume. Trebuie să încetez să exist, ca să fie el real. E ca o moarte.

- Îmi pare rău, Alex, am spus eu. Chiar îmi pare. Dar nu avem timp pentru amabilități.

Mi-am împins darul în mintea lui, am găsit conexiunea care exista încă între Alex și cel mai bătrân strămoș al său și am activat-o.

- *Merlin Sămânță-de-Diavol, arată-te!*

Alex a țișat, de durere și de șoc și de groază, și a ieșit din pentagramă înainte ca vreunul dintre noi să-l poată opri. A reușit să ajungă până la bar și apoi a început să se transforme. Întreaga lume parcă trepida, pe măsură ce realitatea se schimba... și, în locul lui Alex, a apărut altcineva, un personaj nou sau mai degrabă, foarte vechi. Stătea pe un tron mare de fier, metalul negru și solid fiind sculptat și ornat cu rune care se mișcau și vorbeau. Era gol, corpul său cadaveric fiind decorat de sus până jos cu tatuaje celtice și druidice deformate. Multe erau neplăcute și chiar deranjante la vedere. Printre modelele vechi, pielea lui era pătată și decolorată și chiar putredă, în unele locuri. Era mort de multă vreme, și se vedea. Avea părul lung și cărunt, care i se revărsa de pe umeri în noduri încurcate, întărite ici și colo cu argilă și drobușor. Pe frunte purta o coroană de vâsc. Fața avea oase proeminente și era urâtă, și două focuri se înălțau și dansau în orbitele unde ar fi trebuit să fie ochii. În mijlocul pieptului era o rană veche, de unde îi fuseseră sfâșiate pielea și mușchii și oasele, lăsând în urmă o gaură. Inima îi lipsea, scoasă acum mult, mult timp. Era Merlin, mort, dar nu plecat, puternic peste legea firii. Merlin, stând pe vechiul tron și zâmbind oribil.

Se spune că are ochii tatălui său...

Mai exista doar printr-un act îngrozitor de voință. Viața și moartea și realitatea însăși se înclinau în fața magiei lui. Deși existau unii care spuneau că mai era printre noi doar pentru că nici Raiul și nici Iadul nu vroiau să-l primească.

- Cine mă deranjează la ora asta?

Vocea lui Merlin era adâncă și întunecată, și îți zgâria urechile ca și scrijelitul unghiilor pe suflet.

- Sunt John Taylor, am spus eu, politicos. Eu te-am chemat. În Zona Întunecată au venit îngeri, de Sus și de Jos, în căutarea Graalului Nesfânt. Amenință locul ăsta și pe descendentul tău.

- La naiba, a spus Merlin. Dacă nu e una, e alta.

O voce s-a făcut auzită din capul scărilor. Un cor de voci vorbind într-o armonie atât de perfectă, că era neomenească.

- Reprezentăm Voința Celui Prea Înalt. Suntem soldații câmpiilor scânteietoare, și Curtenii Celui Sfânt. Dă-ne muritorul, căci avem nevoie de el.

S-a făcut auzită o altă voce, de afară, din întunecimea care învăluise ferestrele și care se răspândea încet pe pereți. Armoniile sale erau dezacordate și supărătoare, dar tot la fel de neomenești.

- Reprezentăm Voința Stelei Dimineții. Suntem soldații Gheenei și ai Infernului. Nu ne sta în cale. Muritorul este al nostru.

- Tipic pentru îngeri, a spus Merlin, stând confortabil și nemișcat pe tronul său de fier. Numai gura e de ei. Huligani, câteodată. Căinii de atac ai Zilei de Apoi, numai că mai puțin manierați. Păziți-vă limbile, cu toții. Eu sunt Fiul Stelei Dimineții, și nu voi permite să mi se vorbească în asemenea mod. Aș fi putut fi Antichristul, dar am refuzat această onoare. Am vrut să fiu liber, să nu depind de Rai și de Iad. Am dat naștere Camelotului, și cântecului care nu se sfârșește niciodată. Am creat o Epocă de Aur pentru Umanitate, o Epocă a Rațiunii. Și apoi Sfântul Graal a ajuns pe malurile Angliei, și nimeni nu s-a mai putut gândi la altceva. Toți au plecat în tot felul de căutări prostești, abandonându-și datoria către popor. Și, desigur, totul s-a destrămat. Ce este Rațiunea, în fața viselor? Încă îmi este dor de Arthur. A fost întotdeauna cel mai bun. Arthur, Regele meu pe vremuri, și Regele meu pe viitor.

- Chiar ai văzut Sfântul Graal? a spus Suzie, care ar fi întrerupt pe oricine. Cum arăta?

Zâmbetul lui Merlin s-a împlânzit, dar numai pentru o clipă.

- Era... minunat. Un simbol al frumuseții și al bucuriei. Aproape că merita să renunți la lume pentru el. Aproape suficient de frumos... ca să mă facă să mă simt rușinat de îngustimea viziunii mele. Omul nu poate trăi numai condus de Rațiune.

- Și acum Graalul Nesfânt a ajuns aici, am spus eu. Mi s-a zis că se vor întâmpla lucruri cu adevărat rele dacă vreuna dintre armile de îngeri pune mâna pe el. S-a pomenit de Ziua Judecății, și nu de bine.

- Pocalul cel întunecat...

Merlin a dus o mână putrezindă la gaura din piept.

- Cred că era inevitabil ca afurisitul de lucru să apară aici. Zona Întunecată a fost creată ca unicul loc în care nici Raiul și nici Iadul să nu poată interveni direct. Un loc separat, neinfluențat de tirania sorții și destinului. În Zona Întunecată, chiar și Prea Înaltul și Prea Josul nu pot acționa decât prin intermediari. De aceea sunt îngerii mult mai slabi aici.

Suzie și cu mine ne-am uitat unul la celălalt. Dacă așa arătau îngerii într-o formă mai slabă...

- Scuzați-mă, Sir Merlin, am spus eu, plin de politețe, ați spus că Zona Întunecată a fost creată cu un scop anume? Cine a creat-o și de ce?

Merlin m-a privit cu ochii săi de foc și a zâmbit neprietenos.

- Întreab-o pe mama ta.

Cumva, știam că avea să spună asta.

- Dacă unii dintre îngerii aceștia sunt trimișii Raiului, a spus Suzie, cu atitudinea cuiva frământat de ceva, și care era hotărât să întoarcă problema pe toate părțile, până primea un răspuns satisfăcător, de ce omoară oameni și îi transformă în sare și distrug clădiri perfecte?

- Nu îi pedepsim decât pe cei vinovați, a spus corul de voci din lumină. Și mulți dintre cei de aici sunt vinovați de ceva.

Suzie s-a uitat la mine.

- Aici au dreptate.

- Desigur, a spus Merlin, aici, toți îngerii sunt despărțiți de Stăpânii lor. Bieții de ei, nu sunt obișnuiți să gândească singuri. Tocmai de aceea au creat haosul ăsta. Nu vă prea pricepeți să luați decizii, nu-i așa, băieți?

- Suntem aici pentru Graalul Nesfânt, a spus lumina.

- Îndrăznești să ni te împotrivești? a spus întunericul.

- De ce nu? a spus Merlin. Nu ar fi prima dată, nu-i așa? Acum dați-vă înapoi, cu toții, sau o să vă prăjesc penele.

Lumina s-a dat înapoi puțin, și întunericul nu a mai înaintat, dar sentimentul prezențelor înconjurătoare era la fel de puternic ca întotdeauna.

- Taylor, a spus Suzie, precipitat. Spune-mi că planul tău e mai mult decât...

- Nici măcar jumătate, am murmurat. Stai așa. Sir Merlin, cu permisiunea dumneavoastră, cred că pot rezolva problema într-un mod care... nu va mulțumi pe nimeni, la final, dar este o soluție cu care putem trăi cu toții. *Trăi* fiind un termen relativ, desigur. Nu știu unde este Graalul Nesfânt, dar sunt sigur că cunosc pe cineva care știe. Dumneavoastră vedeți peste tot, Sir Merlin, l-ați putea, vă rog, prinde pe Colectionar și aduce aici?

Merlin a făcut un gest moale cu o mână plină de tatuaje și, dintr-o dată, Colectionarul stătea în pentagramă, cu noi. S-a uitat în jur, uimit, și ochii aproape că îi ieșeau din orbite de furie. A vrut să spună ceva, și apoi l-a văzut pe Merlin stând pe tron și a tăcut rapid, înainte să mai dea și de alte necazuri. Colectionarul era un om îndesat, între două vârste, cu un gât gros și o față rumenă, purtând o salopetă albă și o capă, modă lansată de Elvis în ultimele sale zile. Nu i se potrivea deloc.

- Uau, a spus Suzie, înfigându-i Colectionarului în ureche țeava puștii. Asta numesc eu servire.

- O, rahat, a spus Colectionarul.

- Limbajul! a spus Suzie. Sunt îngeri de față.

- Bună, Colectionarule, am spus eu, calm. Ce-ti mai face piciorul?

- Taylor! Ar fi trebuit să știu că tu ești în spatele lucrului ăstuia!

Colectionarul a mai vrut să spună ceva, dar Suzie i-a împins și mai mult țeava în ureche, așa că s-a oprit din nou. S-a uitat la mine.

- A trebuit să-mi dezvolt un picior nou, mulțumită amestecului tău, acum câțiva ani. N-am mai putut călători în timp. Dar călătoritul în timp n-a fost niciodată ieftin. Și, în plus, tot dădeam de mine, și tot chicoteam la mine, ceea ce era cel puțin enervant. Și acum, poate să-mi spună cineva de ce am fost adus aici împotriva voinței mele?

- Pentru că e nevoie de tine, am spus eu, și apoi am ezitat, pentru că trebuia, pur și simplu, să știu. Costumul ăsta pe care îl porți e real?

Colectionarul s-a îndreptat, deși statura sa nu era prea impunătoare, și și-a aranjat cu fală ținuta. Nu arăta deloc bine.

- Normal că e real! Cei de la Graceland nici nu și-au dat seama că lipsește.

Am rânjit.

- Porți și scutecul autentic pe dedesubt?

Ochii Colectionarului s-au îngustat atât de mult, că aproape au dispărut.

- Ce... vrei, Taylor?

- Graalul Nesfânt. E la tine.

- Da, și îl voi păstra. Pocalul întunecat este un articol cu totul unic. Va fi mândria colecției mele. Restul colecționarilor o să moară de invidie când vor auzi că îl am!

- Am putea muri cu toții dacă nu rezolvăm problema asta chiar acum, am spus eu.

- Începând, desigur, cu tine, a mârâit Suzie, apăsând puțin țeava din urechea deja roșie a Colectionarului.

A dat pușca la o parte și s-a uitat fix la ea.

- Nu mă amenința, Pușcă-de-Foc. Sunt protejat în moduri la care nici nu te poți gândi.

- Din nefericire, probabil că așa este, am spus eu. Așa că, mai încet, Suzie. Colectionarele, în cazul în care nu ai fost atent, suntem înconjurați de armii de îngeri, toți deosebit de încântați să te sfâșie bucățică cu bucățică, ținându-te totuși în viață, conștient și țipând groaznic, dacă asta trebuie să facă pentru a obține Graalul Nesfânt. Numai puterea lui Merlin îi oprește, pentru moment. Crezi într-adevăr că protecțiile tale sunt suficiente de bune pentru a ține la distanță o grămadă de îngeri mânioși?

A pufnit, dar ceda vizibil.

- Nici măcar nu știu unde îmi țin colecția.

- E pe Lună, a spus Suzie, cu un zâmbet care denota mulțumire de sine. Sub Marea Liniștii.

Colectionarul a bătut din picior, atât era de furios, și și-a agitat pumnii durdulii în aer.

- Știam că nu pot avea încredere în Eddie Lamă... dar eram în puterea lui, afurisitul. Nu contează. Să încerce îngerii să-mi ia trofeul. O să vadă că pot invoca lucruri mai rele decât ei!

- Nu păcălești pe nimeni, omulețule, a spus Merlin, și vocea lui rece și aspră a risipit încrederea Colectionarului într-o clipită. Renunță la pocalul cel întunecat, până poți. Deja ți-a corupt mintea.

- E al meu! a spus Colectionarul. Nu-l poți avea! Nu-l vrei decât pentru tine!

Merlin a râs scurt, și toată lumea a tresărit la auzul sunetului îngrozitor.

- Nicidecum, omulețule. Odată am ținut adevărata cupă a lui Christos în mână. Sangrealul. Nimic inferior nu mă mai poate tenta.

- Nu renunț la Graalul Nesfânt! a strigat Colectionarul. Fața îi devenise vineție.

- Nu o voi face, și nu mă puteți obliga! Nici măcar tu, Merlin Sămânță-de-Diavol. Nu câtă vreme ai nevoie de mine, ca să găsesc inima ta lipsă. Nimeni n-a reușit asta până acum. Sunt ultima ta speranță.

Suzie s-a uitat la mine și eu am suspinat.

- În regulă, un rezumat foarte scurt al unei povești *foarte* lungi și foarte complicate. Merlin și-a pierdut inima în favoarea unei tinere vrăjitoare numită Nimue, pe vremea când lumea era mult mai pură. Ea a pierdut-o apoi la un joc de cărți. Fără inimă, puterea lui Merlin este doar o fracțiune a ceea ce era cândva. Inima a trecut prin tot atâtea mâini ca și Graalul Nesfânt, de-a lungul secolelor, fiind, în prezent... dată dispărută.

- Nu o poți găsi tu, cu darul tău? a spus Suzie.

- Poate. De asta ne ajută Merlin acum. Nu-i așa, Sir Merlin?

A zâmbit și a încuviințat, flăcările ridicându-se în găvanele ochilor săi. Ceea ce nu îi spusese lui Suzie era că nu aveau nici o intenție să caute inima lui Merlin. Nimeni cu capul pe umeri nu dorea ca Merlin să-și recapete complet puterile. Chiar și mort, era mai periculos decât îngerii...

- Nu poți păstra Graalul Nesfânt, i-am spus eu, fără ocolișuri, Colecționarului. Nu ai nimic suficient de puternic ca să țină la distanță îngerii, și poți paria că îți vor distruge toată colecția, în încercarea lor de a pune mâna pe el.

Colecționarul și-a strâns, posac, buzele.

- Așa ar face, nu? Afuriți de filistini cu aripi. Bine, luați-! Un lucru urât și blestemat, oricum. Merlin? Înapoi pe Lună. Te rog.

- Însoțit, ca să nu ne tragi pe sfoară, a spus Merlin.

M-am uitat resemnat la Suzie.

- Ține-te bine de învelișul exterior, am spus eu. Și brusc, Suzie și cu mine și cu Colecționarul eram altundeva.

OPT - Pisici-robot și un ultim adevăr vicios

De fiecare dată când sunt teleportat undeva, sfârșesc prin a-mi vedea întreaga viață trecând prin fața ochilor. Sau, cel puțin, episoadele mai importante. În mare parte, aveau ceva sens, la momentul respectiv. Trăiesc cu teama că, într-o zi, Cineva va găsi o modalitate de a intercala reclame.

Suzie, Colecționarul și cu mine ne-am materializat din nimic, înconjurați de nori groși de fum negru înecăcios. Merlin studiasse magia la Vechea Școală și credea încă în efectele tradiționale. Suzie a împrăștiat fumul cu mâna, înjurând cu patimă între accesele de tuse, în timp ce eu verificam dacă organele dispuse pe perechi erau încă toate la locul lor. Nu poți să ai prea mare încredere în vrăjile de teleportare ale altcuiva. Niște ventilatoare ascunse au îndepărtat curând cea mai mare parte a fumului, și am putut vedea clar împrejurimile.

Ajunseserăm într-o zonă de primire cu imagini color în mișcare, care aproape că ne orbeau, cu mătăsuri strălucitoare suspendate pe post de pereți, muiate în toate culorile curcubeului, și de două ori mai țipătoare, iar podeaua și tavanul erau acoperite cu plăci groase în formă de tablă de șah. Picioarele mi se afundau în podeaua moale și, în timp ce pășeam, mă ridicam și coboram atât de repede, că aproape că simțeam că am rău de mare. În aer plutea un miros puternic, asemănător cu cel de pin. Suzie s-a uitat bănuitoare în jur, cu pușca de vânătoare pregătită, dar nu se vedea nici o amenințare evidentă.

Colecționarul a dat la o parte una dintre mătásurile suspendate, pentru a dezvălui un pupitru de comandă mic, de înaltă tehnologie, cu ecrane de oțel și cristal. A apăsător pe butoane cu degetele lui grásulii, ignorând orice altceva, în timp ce mormăia ceva în pupitru, ceva ce aducea izbitor cu *A venit tata*. Eram mai preocupat de faptul că nu vedeam nici o ușă nicăieri. Suzie și-a oprit tusea curățându-și ceea ce suna a jumătate de plămân, după care a scuipat puternic pe podeaua acoperită.

- Tare aș vrea ca Merlin să renunțe la nevoia de efecte speciale, a mârâit ea. Fumul ăla îmi zăpăcește mereu sinusurile.

- Băieții și jucăriile lor, am spus eu. Trebuie să tolerăm micile excentricități ale lui Merlin. Pentru că, dacă nu o facem, o să ne transforme în broaște. Colecționarule, ce faci?

- Dezactivez câteva dintre sistemele mele interne de securitate, a răspuns el, fără să se întoarcă. Am tot felul de apărători ascunse aici și nu vreau să fiți mitraliați în momentul în care intrați în depozitul meu. Este posibil să-mi distrugă și ceva din colecție. Trebuie să fiu atent. Mereu apar oameni care vor să dea o spargere și să mă prade. Nemernicii!

- Ce tupeu au unii oameni, am murmurat eu. Să creadă că pot fura câteva dintre multele lucruri pe care le-ai furat tu.

Colecționarul nu a spus nimic, ghemuit încă la pupitrul său. Am sărit de câteva ori pe podeaua acoperită, ca să-mi verific greutatea. Dacă într-adevăr eram undeva sub Marea Liniștii, pe Lună, cineva depusese eforturi uriașe pentru a face ca totul să fie ca acasă. Gravităția, aerul și temperatura păreau perfect normale. Ceea ce sugera că gazda noastră, Colecționarul, dispunea de mult mai multă tehnologie înaltă, ascunsă pe undeva. Suzie se foia neîncetat înainte și înapoi în spațiul închis, împingând țeava armei în mătăsurile suspendate. A înfipt tocul de la cizmă în pardoseală și a pufnit tare.

- Am spus mereu că locul tău este într-o celulă pardosită, Colecționarule.

- Sunt de părere că merit tot confortul și răsfățul, a spus el, îndepărtându-se, în sfârșit, de pupitrul de comandă. Pardoseala mă protejează în cazul unor fluctuații bruște și neașteptate ale gravitației artificiale. Majoritatea tehnologiei care susține acest loc vine dintr-un viitor posibil în care am fost, și trebuie să recunosc că nu știu cu siguranță cum funcționează totul. Știu pe ce buton să apăs, dar, dacă se întâmplă ceva, va trebui să mă bazez pe testarea oportunităților. În marea parte a timpului, roboții mei se ocupă de toate. O să faceți cunoștință cu ei mai târziu.

- Astea sunt dezavantajele jafului, am spus eu. Nu prea îți rămâne timp să iei și manualul de utilizare.

- Nu jefuiesc! Colecționez și conserv!

- Și unde e faimoasa ta colecție? a întrebat Suzie. Să nu-mi spui că am venit până aici ca să ne fâțâim prin ceea ce pare a fi un budoar de prostituată? Suntem presați de timp, ai uitat?

- Pe aici, a spus Colecționarul, oarecum supărat. Urmați-mă.

A trecut pe lângă o fâșie de mătase de culoare roșu-brun și a deschis o ușă ascunsă. Ne-a făcut semn să intrăm noi primii, dar bineînțeles că nu am făcut-o. L-am pus pe el să o ia înainte și l-am urmat îndeaproape, în timp ce ne conducea în cel mai mare depozit pe care îl văzusem vreodată. Părea că nu are margini, pereții erau atât de îndepărtați, că nu îi puteam vedea. Nu exista tavan, numai o strălucire nefocalizată de undeva, de undeva de sus. Și, în depozitul gigantic, mii și mii de lăzi de lemn, de toate mărimile posibile. Formau adevărate turnuri, și pe fiecare era marcat un număr. Între ele erau niște culoare înguste. Am privit în jur, încercând să estimez dimensiunea colecției, dar numai numărul de lăzi îmi depășea capacitatea de calcul. Nimic nu era la vedere, nimic care să poată fi admirat sau examinat. Numai lăzi.

- Asta este? a întrebat Suzie, încrețindu-și nasul.

- Da, asta este, și să nu atingefi nimic! a spus Colecționarul, sever. Am dezactivat armele ascunse, dar roboții mei sunt încă programați să-mi

protejeze colecția împotriva oricărui atac. Poate că o să vă tolerez prezența o vreme, dar atât. Ați venit pentru un singur obiect, și o să vi-l dau numai pe acela. Din fericire, tocmai îl împachetam, când Merlin m-a luat de aici. Cred că o să-mi reactualizez iar sistemele de securitate.

- Cumva, mă gândisem întotdeauna la ceva mai impresionant, a spus Suzie. Nu scoți niciodată chestiile astea, ca să ai cu ce te juca?

Colecționarul a tresărit.

- E mult mai sigur astfel. Nu primesc vizitatori și, pentru mine, a avea un obiect e totul. Normal, când pun mâna pe vreun articol, am ceva satisfacție, atunci când îl țin în mână, îl examinez, mă bucur de calitățile lui... Îmi place să mă uit la detalii... De aproape...

- Dacă încep să-i curgă balele, o să vomit, a spus Suzie, și a trebuit să-i dau dreptate.

Colecționarul ne-a privit amenințător pe amândoi.

- Dar, după trecerea freneziei inițiale, îl împachetez imediat și-l pun în siguranță aici. Pe mine mă animă mai mult vânătoreea. Asta, și să știu că le-am dat peste nas rivalilor mei, că am pus mâna pe ceva înaintea lor. Atât de mult îmi place să mă laud și să mă înfioi în pene în diverse grupuri de discuții... Și desigur, toate articolele sunt scanate de computer, înainte de a fi puse la păstrare, ca să le pot vedea din nou, după pofa inimii, în mediul virtual. Mai ales că unele obiecte mai delicate nu suportă prea multă... manipulare. Și este mult mai ușor să găsesc un articol într-un meniu computerizat decât să sap prin toată adunătura asta, în căutarea lui.

Și acela a fost momentul în care primul robot și-a făcut apariția, și Suzie și cu mine ne-am pierdut imediat interesul în ceea ce spunea Colecționarul. Creatura de metal a înaintat pe culoarul îngust către noi, pe niște picioare îngrozitor de slabe, o chestie înaltă și fusiformă din oțel și alamă strălucitoare, contururile sale clar trasate fiind definiția stilului art deco. S-a apropiat încet, fără grabă, cu mișcări foarte grațioase. Robotul avea o formă vag umanoidă, deși capul pătrătos fusese astfel creat încât să semene cu o pisică stilizată, până și mustățile proeminente din oțel și ochii sclipitori, cu pupile fixe. Brațele cu degete lungi se terminau cu niște gheare ascuțite. De pe culoarele interconectate au apărut, fără nici un zgomot, și mai mulți roboți, până când ne-am aflat față în față cu o mică armată de automate cu chip de pisică. Mi s-a părut că am detectat un bâzâit slab venind de la ei, pe o frecvență atât de înaltă, că era de-abia perceptibilă. Păreau că vorbesc între ei. Colecționarul le-a zâmbit cu drag. Pușca lui Suzie se mișca mereu în mâinile ei, căutând o țintă.

- Relaxează-te, Suzie, a spus Colecționarul. Doar te examinează. Se obișnuiesc cu prezența ta. Străinii îi agită. Așa i-am programat. Puțină paranoia, și ai cel mai bun paznic. Am făcut rost de roboții ăștia într-o afacere foarte bună dintr-un alt viitor posibil. Inteligența lor artificială este limitată, construită în jurul unui creier de pisică polimerizat. Simpli, supuși și grozav de răutăcioși când trebuie. Atât de mult le place o vânătoare bună... și tortura care urmează. Protectorii perfecți pentru colecția mea. Au construit locul ăsta pentru mine și se ocupă de el în absența mea. Mult mai bine decât orice paznic uman supus greșelilor, și, în plus, nu am nevoie de companie. Prefer să fiu singur, cu lucrurile mele. Lucrurile mele minunate.

- Fără supărare, Colecționarule, a spus Suzie, dar ești foarte ciudat, chiar și pentru Zona Întunecată.

- Pentru cineva care nu vroia să jignească, cred că te-ai descurcat foarte bine, am spus eu.

- Este totul în regulă, stăpâne? a întrebat unul dintre roboții cu chip de pisică, cu o voce feminină gravă și pătrunzătoare, care ne-a făcut pe mine și pe Suzie să ne uităm la Colecționar într-un mod cu totul nou.

- Da, totul este în regulă, a spus Colecționarul, măreț. Vă puteți relua cu toții activitățile zilnice. Musafirii mei nu stau mult. Vă chem dacă am nevoie de voi.

- Precum ți-e voia, stăpâne, a spus robotul, și apoi s-au întors cu toții pe călcâiele de oțel și s-au îndepărtat pe multiplele culoare înguste ale depozitului. Suzie i-a privit atent până au dispărut, și apoi s-a întors către Colecționarul radios.

- Toți îți spun „stăpâne”?

- Desigur.

- Nu-ți dă fiori, după o vreme?

- Nu. De ce să-mi dea?

- Nu continua, Suzie, am spus eu. Chiar nu avem timp pentru așa ceva.

Colecționarul ne-a condus pe un culoar îngust care, pentru o persoană obișnuită, ar fi arătat exact ca și celelalte, și Suzie și cu mine l-am urmat, strâmbându-ne în spatele lui. Stăteam unul lângă celălalt. Sutele de treceri interconectate formau un labirint în care te puteai pierde extrem de ușor. Îmi plimbam privirea de la o ladă la alta și de la o cutie la alta. Câteva erau și etichetate, și numerotate. Pe o etichetă scria *Expediția către Antarctica, 1936. A nu se deschide până când nu se întorc Vârșnicii*. Partea exterioară a lăzii era acoperită cu chiciură, în ciuda căldurii neplăcute din depozit. O ladă mult mai mare era etichetată *Roswell 1947*. Avea găuri pentru aer. Ceva mârâia în interiorul lăzii, clar enervat. Și o altă ladă, pusă deoparte, levita mândră la câțiva inci de sol. Nu știu ce era în ea, dar mirosea groaznic. Suzie m-a făcut atent la o cutie mai mică, ce se scutura violent, aproape dezmembrându-se. L-am bătut politicos pe Colecționar pe umăr și i-am arătat cutia.

- Ce naiba ai acolo?

- Un perpetuum mobile, a spus Colecționarul. Nu știu cum să-l opresc.

- Ai atâtea lucruri uimitoare aici, am spus eu. Cu cine le împărți? Cine mai ajunge să vadă minunile pe care le-ai adunat?

- Nimeni, desigur, a spus el, privindu-mă de parcă eram nebun.

- Dar... jumătate din distracție nu e făcută din a le arăta și altora comorile tale?

- Nu, a spus Colecționarul, ferm. Totul ține de proprietate. De a ști că sunt ale mele, numai ale mele. Sigur că îmi place, din când în când, să le scot ochii rivalilor mei, să le arăt dovezi că am vreun obiect disputat, pe care îl vânaserăm cu toții. Îi fac să înnebunească de gelozie, și apoi le râd în față. Dar, până la urmă, nu-mi pasă dacă nu știe nimeni ce am, în afară de mine. E suficient să știu că am câștigat. Că sunt cel mai bun.

- La asta se reduce totul? a spus Suzie. Cel care adună cele mai multe jucării, înainte să moară, câștigă?

Colecționarul a dat din umeri.

- Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie ce se întâmplă cu toate lucrurile astea după ce mor. Să putrezească, din partea mea. Colecționez pentru că... la asta mă pricep. Singurul lucru la care m-am priceput vreodată. Și lucrurile... posesiunile... nu-ți pot face rău. Nu te pot părăsi.

Pentru o clipă, a părut uman și vulnerabil. Nu i se potrivea.

- Vrei să păstrăm tăcerea asupra lucrurilor pe care le-am văzut aici? I-am întrebat.

- Drace, nu! a izbucnit el, redevenind insuportabil. Spuneți-le tuturor! Faceți-i să înnebunească de curiozitate și invidie! Problema mea a fost întotdeauna că nu pot dovedi cât de mare este colecția mea fără a-i aduce pe oameni aici, ca s-o vadă, și, desigur, nu-mi pot permite asta. Nu ar face decât să mă trădeze și să încerce să fure ceva. Sunt oameni care și-au petrecut viața plănuind cum să intre aici...

- Nu ai fost întotdeauna Colecționarul, am spus eu. Am văzut fotografii cu tine, cu tatăl meu, de când erați tineri. Ce ai fost... înainte de asta?

M-a privit, fără să încerce să-și ascundă uimirea.

- Credeam că știi. Am lucrat pentru Autorități, împreună cu Walker și cu tatăl tău. Protejam Zona Întunecată. Eram niște prieteni atât de buni, pe atunci. Aveam planuri, speranțe comune... dar, până la urmă, s-a dovedit că aceste planuri și speranțe erau diferite. Mi-am dat demisia înainte să mă concedieze ei, și am început să mă descurc singur. Într-o zi, o să devin stăpân peste toată afurisita asta de Zonă Întunecată. Și atunci o să-i fac să mă asculte.

Eram atât de fascinat de ce îmi spunea și de implicațiile vorbelor lui, încât nu am observat că roboții se furișaseră pe la spatele nostru. Suzie, însă a făcut-o. Nimic nu îi scapă. Și-a dat seama că eram fermecat de indiciile și aluziile Colecționarului și mi-a tras un cot puternic în coaste. Mi-am ridicat privirea și mi-am dat seama că eram înconjurați de o mulțime de roboți cu chip de pisică, care stăteau nemișcați, în tăcere, și care ne priveau rece, cu ochii lor strălucitori de felină. Erau sute. Colecționarul și-a dat seama că observasem, în sfârșit, și s-a oprit la jumătatea propoziției, ca să-mi rădă vesel în față. Se îndepărtase, și aveam mai multă minte decât să încerc să pun mâna pe el. Roboții arătau... amenințători.

- A trebuit să continui să merg până când veneau suficienți paznici, a spus el, aproape chicotind de mulțumire. Doar nu credeai că îmi puteai vedea colecția și căminul, cu toate secretele lor, și să ieșiți de aici în viață? La dracu' cu Merlin și cu îngerii. Nimic nu mă poate atinge aici. Sunt protejat de vrăji și de o tehnologie inimaginabile, iar Merlin nu mă va lua pe nepregătite și a doua oară. Graalul Nesfânt e cel mai important trofeu al meu, bijuteria colecției mele, și nu renunț la el! Nu renunț niciodată la el! O să stau aici, la adăpost, pe Lună, până când toate idiotețiile astea se vor încheia. Și, până atunci, voi nu veți mai putea să-mi trădați secretele. Poate că o să vă împăiez rămășițele. Ceva care să-mi învieze zona de receptare.

- L-ai ucide pe fiul unui vechi prieten? am spus eu.

- Desigur, a spus Colecționarul. De ce nu?

A făcut un gest către roboții care așteptau și aceștia s-au năpustit înainte, toți deodată. Suzie a deschis focul asupra lor, făcându-i să zboare în bucăți atât de repede pe cât putea mânuși pușca pneumatică. Roboții se cutremurau din cauza impactului gloanțelor, împrăștiind schije de oțel și alamă, care ne-au obligat pe toți să ne adăpostim. Suzie a continuat să tragă, rânjind sălbatic în timp ce roboții explodau în fața ei. Fie găsisese un nou tip de muniție pentru arma ei, fie nu se construiau roboți care să dureze.

Mulțumită culoarelor înguste, roboții nu se puteau apropia de noi decât câțiva odată. Suzie și cu mine ne-am lipit cu spatele de lăzi, în timp ce Colecționarul dansa înainte și înapoi, undeva în spate, ținând pe măsură

ce lăzile sale erau afectate sau distruse de roboții care explodau. Suzie a smuls grenadele de la brâu și a aruncat șase dintre ele în mijlocul roboților. Aceștia și lăzile de lângă ei au sărit în aer, fărâmițându-se, și, pentru câteva minune, a părut că plouă cu organe de mașini. Colectionarul i-a strigat lui Suzie să se oprească, și, cum ea nu a făcut-o, a fugit de la ladă la ladă, deschizându-le și uitându-se înăuntru, căutând o armă sau un dispozitiv pe care să-l folosească împotriva noastră. Nu a avut prea mult noroc. Suzie și-a reîncărcat pușca cu gloanțe din banduliere și a continuat să-i dezintegreze pe roboți ca pe niște rațe de metal într-un poligon de trageri. Rânjea larg acum, cu ochii aprinși și fericiți.

Dar roboții continuau să vină, să înainteze, și parcă nu se mai sfârșeau. Trebuie că stăpânul lor îi cumpăraseră en-gros. Unul dintre ei s-a apropiat suficient cât să mă lovească cu putere cu o mână cu gheare, și atunci am hotărât că era destul. La distanța aceea de Zona Întunecată, nu trebuia să-mi fac griji că îngerii vor pune din nou stăpânire pe sufletul meu. Așa că mi-am deschis cel de-al treilea ochi, ochiul meu secret, și mi-am folosit darul pentru a găsi comenzile de închidere automată din mințile roboților. Știam că trebuie să fie acolo. Colectionarul nu avea încredere în nimeni, nici măcar în propriile lui creaturi. Trebuia să fi creat o modalitate de a-i opri pe roboți, în cazul în care aceștia se întorceau vreodată împotriva lui. Am activat comenzile pe care le-am găsit în mințile acelea polimerizate de piscă și toți roboții au înghețat brusc la jumătatea mișcării. Câțiva dintre ei se apropiaseră îngrijorător de mult. Suzie a lăsat încet în jos pușca fumegândă, a inspirat adânc și s-a întors către mine.

- Ai fi putut face asta oricând, nu-i așa?

- Da, aș fi putut.

- Și atunci, de ce ai așteptat atât?

- Mi s-a părut că îți plăcea.

Suzie s-a gândit la asta un moment, apoi a zâmbit și a încuviințat.

- Ai dreptate. Așa este. Mulțumesc, Taylor. Ai știut mereu cum să faci o fată să se distreze.

- Numai bârfe, zvonuri și minciuni, am spus eu. Colectionarule... Colectionarule, unde ești?

L-am găsit nu prea departe, prăbușit și plângând deasupra unei alte lăzi deschise. Conținutul era învelit în bucăți de plastic. Colectionarul le-a amestecat trist cu o mână și apoi și-a ridicat privirea către noi. M-a scuipat, dar nu mai avea putere.

- Uite ce ai făcut... ai distrus atât de multe lucruri minunate... O să-mi ia câteva săptămâni ca să-mi dau seama cât de mult am pierdut. Niște vandali, amândoi. Nu aveți nici un respect pentru artă, pentru comorile secolelor... Și am arme aici! Arme grozave, care v-ar opri chiar și pe voi! Am Cornul care a anunțat căderea Ierihonului, Urgia lui Grendel, și chiar legendara Sabie pierdută a lui Daun. Dar nu le găsesc!

- Arată-ne Graalul Nesfânt, am spus eu, cu amabilitate. Cu cât ni-l dai mai repede, cu atât plecăm mai repede.

Colectionarul a încuviințat de câteva ori, reținându-și lacrimile, apoi și-a înfipt adânc mâinile în ambalajul din fața lui.

- Îl împachetam atunci când Merlin m-a luat de aici. Era cel mai important trofeu al meu, dar... prezența pocalului întunecat este prea supărătoare. Aerul este mereu rece, umbrele au ochi, și aud voci, șoptind... lucruri. Ah, uite-l.

A scos un mic vas de cupru, dogit, care strălucea stins în lumina potolită. Era crestat și anost și nu mă impresiona cu nimic. L-am privit cu toții o vreme și apoi Colecționarul ni l-a oferit. Am ezitat să îl ating.

- *Ăsta este?* a spus Suzie. *Ăsta este pocalul întunecat, Graalul Nesfânt? Cupa din care a băut Iuda la Cina cea de Taină? Obiectul ăsta mizerabil?*

- *La ce te așteptai?* s pus Colecționarul, zâmbind puțin, mulțumit că i se dăduse o ultimă șansă de a-și etala cunoștințele. Credeai că e vreun pocal mare, din argint, bătut cu pietre prețioase? Scrierile astea medievale pompoase. Apostolii erau pescari săraci. Foloseau lucruri ca acesta pentru băuturi.

- *E autentic, am spus eu. Îl simt de aici. E ca fiecare gând rău pe care l-ai avut, adunat într-un coșmar fără sfârșit.*

- *Da, a spus Suzie. Parcă otrăvește aerul, prin simpla lui existență.*

Colecționarul m-a privit cu viclenie.

- *L-ai putea păstra pentru tine, Taylor. L-ai putea. Cupa aceasta simplă are o putere care depășește cele mai sălbatice fantezii ale tale. Te-ar putea face bogat, adorat, venerat. Poate satisface orice dorință mizeră și arzătoare a sufletului. Are răspunsuri la toate întrebările tale. Adevărul despre trecutul tău, despre dușmanii tăi... chiar și despre mama ta.*

M-am uitat la Graalul Nesfânt și parcă priveam în inima tentației. Suzie m-a privit cu atenție, dar nu a spus nimic. Avea încredere că pot să fac ceea ce era corect. Și poate că tocmai încrederea asta mi-a dat puterea să refuz.

- *Pune-l într-o geantă, Colecționarule. Nu vreau să-mi murdăresc mâinile atingându-l.*

Colecționarul a scos o geantă de călătorie dintre ambalajele din fața lui și a strecurat Graalul Nesfânt în ea. A părut aproape ușurat. Am luat geanta și mi-am trecut cureaua peste umăr.

- *Merlin! am spus eu, pe un ton ridicat. Știu că ne ascuți. L-am aluat. Adu-ne acasă.*

Magia lui Merlin s-a adunat în jurul nostru, pregătindu-se să ne teleporteze, pe mine și pe Suzie, înapoi la Ciudații și la îngerii care așteptau. Și, în ultimul moment, atunci când Colecționarul a fost sigur că vraja de teleportare se activase și că nu mai putea fi oprită, a făcut un pas înainte și a urlat un ultim lucru jignitor.

- *Nu ești singurul care poate găsi lucruri, Taylor! Mai demult, obișnuiam să îndeplinesc anumite ordine pentru ajutorul dat la crearea colecției mele. Eu l-am găsit pe tatăl tău pentru mama ta! Eu i-am adus împreună. Îmi datezi tot ceea ce ești!*

Mi-am dus mâinile furioase către gâtul lui, dar Suzie și cu mine deja ne îndepărtam. Ultimul lucru pe care l-am auzit pe Lună a fost râsul Colecționarului, puternic și amar, de parcă i se crăpa inima.

NOUĂ - Pentru iertarea păcatelor

Ciudații s-a conturat din nou în jurul nostru, și Suzie s-a pregătit să se apere de fumul negru și înecăcios, dar nu a fost cazul, de data asta. A privit bănuitoare în jur, și l-a văzut pe Merlin, care nu se mai lăfăia pe tronul întunecat de fier, ci se sprijinea de tejgheaua lungă de lemn, cu o sticlă de whisky fin în mâna lui tatuată. M-am uitat la gaura săpată în

pieptul lui Merlin, unde îi fusese inima, așteptându-mă oarecum să văd whisky-ul pe care îl înghițea scurgându-se prin ea.

- Bine ați revenit, călătorilor, a spus Merlin. Din considerație pentru organele voastre de simț, am renunțat la fum de data asta. Tipic pentru tinerii din ziua de azi. Nu au respect pentru tradiții. Probabil că nici n-ați ști ce să faceți cu un ochi de triton, dacă vi l-aș pune în palmă.

Am făcut un pas înainte și el s-a oprit din vorbă.

- Trimite-ne înapoi! am spus, cu mâinile strânse pumn, atât de mânios, încât de-abia puteam vorbi. Trimite-ne înapoi, acum. Sau, și mai bine, prinde-l pe Colecționar din nou și adu-i fundul puturos aici, ca să scot adevărul de la el cu mâinile goale.

- Ușurel, tigrule, a spus Suzie, apropiindu-se de mine. Vocea îi era surprinzător de mângâietoare. Eu sunt cea violentă în parteneriatul ăsta, ai uitat?

- Lucrurile se schimbă, am spus eu, fără să-mi dezlipesc privirea de la Merlin. Îl vreau pe Colecționar aici, acum. Știe lucruri. Lucruri despre mama mea și despre tatăl meu. Și-o să-i rup oasele unul câte unul și-o să-l fac să le înghiță, până când îmi va spune ce vreau să știu.

- Uau, a spus Suzie. Dur tare, Taylor.

- Îmi pare rău, a spus Merlin, sprijinindu-se în continuare de teighea, neimpresionat de mânia sălbatică din vocea și din ochii mei. Colecționarul a dispărut din ascunzătoarea lui de sub suprafața Lunii și și-a luat colecția cu el. Nu-l mai văd nicăieri. Ceea ce pare imposibil, dar astea sunt vremurile moderne. Fără îndoială, o să dau de el, până la urmă, dar îmi va lua ceva timp. Pentru un amărât de muritor, e surprinzător de alunecos.

Eram atât de furios și de frustrat, că de-abia respiram, și m-aș fi putut răzbuna pe toată lumea, inclusiv pe Merlin. Suzie s-a apropiat cât a putut de mine, fără să mă atingă, totuși, calmându-mă cu prezența ei, și, încet, negura roșie a început să se ridice din mintea mea. Gândurile legate de familie m-au înnebunit întotdeauna, dar prietenii m-au ajutat mereu să-mi revin.

- Dă-i pace, Taylor, a spus Suzie, cu o voce calmă și liniștitoare. O să mai ai și alte ocazii. Nu se poate ascunde la nesfârșit de noi.

- Și acum trebuie să plec, a spus Merlin. Aveți pocalul întunecat în geanta aia. Îi simt prezența îngrozitoare de aici. Nu pot sta în imediata lui apropiere. Prea multe amintiri neplăcute... și mult prea multă tentație. Poate că sunt mort, dar nu și prost.

- Îți mulțumim de ajutor, am spus eu, cu o voce aproape normală. Ne vom vedea, sunt sigur.

- Da, da, a spus Merlin. Avem niște treburi nerezolvate, mama ta și cu mine.

Și, înainte să-i cer detalii, a dispărut, retrăgându-se în vechiul său mormânt, ascuns undeva sub pivnița de vinuri. Nemernicul ăsta arrogant trebuia să aibă întotdeauna ultimul cuvânt. Realitatea s-a contractat și a tremurat, și Alex Morrisey a revenit brusc printre noi, prăbușit pe podea, în mijlocul pentagramei. A mârâit puternic și a dat încet din cap. Și-a dat seama că avea o sticlă de whisky în mână și a tras o dușcă zdravănă. Aproape că s-a înecat cu ea, dar era hotărât să o înghiță.

- Ar fi trebuit să știu că o să se bage în marfa bună, a spus el, cu amărăciune. La naiba. Urăsc când se manifestă prin mine. Capul meu o să răsună de cântece latinești și druidice câteva zile.

A fost scuturat de un fior, incapabil să continue în stilul său obișnuit. S-a uitat la mine și am știut că, în ciuda umbrelor omniprezente, privirea lui exprima trădare.

- Taylor, nemernicule. Cum mi-ai putut face așa ceva? Credeam că suntem prieteni.

- Suntem prieteni, am spus eu. Știu că e greu, uneori. Îmi pare rău.

- Mereu îți pare rău, John. Dar asta nu te împiedică să-ți bați joc de viețile oamenilor.

Nu am spus nimic, pentru că nu aveam ce spune. Avea dreptate. S-a chinuit să se ridice în picioare. I-am întins mâna, dar mi-a împins-o în lături. Lucy și Betty Coltrane au intervenit rapid și l-au ridicat, susținându-l între ele până când și-a revenit. S-a uitat la geanta de călătorie de pe umărul meu și a făcut un gest smucit către ea cu sticla de whisky.

- Ți-ai pierdut? Pentru asta mi-ai pus în pericol sănătatea mintală și sufletul? Scoate afurisitul de lucru și lasă-mă să mă uit la el. Nu mi-am câștigat dreptul ăsta? Vreau să-l văd.

- Nu, nu vrei, am spus eu. E infam. Otrăvitor. Ochii ți-ar putea putrezi dacă te-ai uita prea mult la el. E întunecat și rău și îi corupe pe toți cei care intră în contact cu el. Ca și pe primul său posesor.

Alex a rânjit.

- Mereu ai făcut pe personajul dramatic frustrat, Taylor. Arată-mi. Am dreptul să văd pentru ce am suferit.

Am deschis geanta și am scos vasul de cupru, ținându-l cu atenție de margini. Era fierbinte și umed la atingere, și pielea mi s-a încrețit la contactul cu el. Era ca și cum în bar ar fi intrat cineva nou, cineva groaznic de bătrân și oribil de familiar. O parte din mine a vrut să arunce obiectul, și o parte să-l strângă la piept și să nu renunțe nicicând la el. Alex s-a aplecat înainte pentru a se uita mai bine, dar nu a încercat să îl atingă. Mai bine. Nu l-aș fi lăsat oricum.

- Ți-ai pierdut? a spus Alex. N-aș servi nici măcar vin roșu ieftin în el.

- Nici n-o să ai ocazia, am spus eu, încercând să îmi păstrez vocea în limite normale. Am îndesat vasul înapoi în geantă, deși, din cauza efortului făcut, mi-au apărut broboane de sudoare pe frunte.

- Afurisitul ăsta de obiect va ajunge direct la Vatican, unde sper că vor fi suficient de raționali pentru a-l închide undeva, în maximă siguranță, până la Sfârșitul Timpurilor.

- Dacă ar fi atât de simplu, a spus Walker.

Ne-am întors cu toții brusc, și l-am văzut pe principalul reprezentant al Autorităților din Zona Întunecată coborând fără grabă scările de metal. Avea încă alura unui citadin în pauză de masă. Calm și sofisticat, maestrul momentului. A aruncat o privire către întunecimea de smoală care umplea ferestrele sparte ale barului, dar nu a părut deloc deranjat de ea, de parcă o vedea zi de zi. Și poate chiar așa și era. Doar era vorba de Walker. Alex l-a privit încruntat.

- Perfect. Ce dracu' cauți aici, Walker? Și cum ai intrat?

- Sunt aici pentru că îngerii doresc asta, a spus Walker, liniștit, îndreptându-se către noi și oprindu-se lângă liniile de sare ale pentagramei. S-a uitat scurt la ea și apoi și-a întors privirea, dând de înțeles că văzuse lucrări mult mai bune la viața lui. Walker putea spune multe cu o privire și o sprânceană ridicată. Și-a dus degetele la pălărie și ne-a zâmbit călduros.

- Îngerii au luat legătura cu Autoritățile și au încheiat o afacere, și eu am fost trimis de Autorități pentru a o pune în practică. Și, deși sistemele de apărare ale clubului acestuia sunt mai mult decât suficiente pentru a ține la distanță gunoiul obișnuit, pe mine nu mă opresc. Am fost împuternicit de Autorități să merg oriunde trebuie, pentru a le îndeplini dorințele. Și acum vor Graalul Nesfânt. Intenționează să-l dea îngerilor, în schimbul... unor considerații de viitor. Și al încetării violențelor și distrugerii din Zona Întunecată, desigur.

- Cărei armii de îngeri? am întrebat eu.

Walker a dat din umeri și a zâmbit fermecător.

- Rămâne de văzut, cred. Armiei care face cea mai bună ofertă. Înțeleg că poate fi oricare. Cu toate acestea, asta nu te privește, nu-i așa? Dă-mi Graalul Nesfânt, și ne vom putea vedea cu toții de viețile noastre.

- Știi că așa ceva nu e posibil, am spus eu. Nu le poți încredința îngerilor pocălitul întunecat. Și nici Autorităților. Nici unul dintre voi nu este interesat de binele Omenirii. Crezi că mi-l poți lua, Walker? Nu vād să ai întăriri, de data asta. Ești sigur gata de o confruntare unu la unu cu mine?

Walker m-a privit gânditor.

- Poate. Nu mi-ar plăcea deloc să teucid, John. Dar am ordinele mele.

Suzie s-a pus brusc în fața mea, stând la marginea pentagramei, așa că era acum fix în fața lui Walker.

- Ți-ai asmuțit animalul de companie asupra mea. Pe Belle. Aș fi putut să mor.

- Chiar și eu trebuie să fac exact ce mi se spune, uneori, a zis Walker. Oricât de mult mi-ar plăcea acest lucru.

- Dar asta nu te oprește s-o faci, nu?

- Nu, a spus Walker. Poziția mea nu-mi permite favoruri.

- Ar trebui să-ți fac felul chiar acum, a spus Suzie, cu o voce rece ca gheața și ca moartea.

Walker nu a clipit.

- Ai fi moartă înainte să apuci să apeși pe trăgaci, Suzie. Ți-am spus, sunt protejat în moduri pe care nici nu ți le închipui.

M-am interpus rapid între ei.

- Walker, am spus eu, și ceva din vocea mea l-a făcut să se uite imediat la mine. Sunt lucruri despre care trebuie să discutăm. Lucruri pe care ar fi trebuit să mi le spui acum multă vreme. Colecționarul avea niște informații foarte interesante despre zilele apuse, când tu și el și tatăl meu erați prieteni atât de apropiați.

- A, da, a spus Walker. Colecționarul. Bietul Mark. Atât de multe posesiuni, și nici una suficientă pentru a-l face fericit. Nu am mai vorbit cu el de ani buni. Ce mai face?

- E pe care să înnebunească, am spus eu. Dar încă mai are memoria intactă. Încă își aduce aminte că a găsit-o pe mama mea și că i-a adus-o tatălui meu. Dacă voi trei erați atât de legați unul de celălalt zicea el, trebuia să știi totul despre asta. Așa că cine l-a însărcinat să meargă să o găsească pe mama mea, și de ce? Ce rol ai avut tu? Și cum de nu mi-ai spus nimic despre astea până acum, Walker? Ce mai știi despre părinții mei și ai considerat că nu e bine să-mi împărtășești?

Până să termin ce-aveam de spus, îi urlam în față, aproape scuișcând cuvintele, dar nu s-a mișcat și expresia calmă de pe fața lui nu s-a modificat deloc.

- Știi tot felul de lucruri, a spus el, într-un sfârșit. Și asta fiindcă lucrez aici. Ți-am spus tot ce trebuia să știi. Dar sunt lucruri despre care nu pot să vorbesc, nici măcar cu vechii prieteni.

- Nu ne considera doar vechi prieteni, a spus Suzie. Consideră-ne vechi prieteni cu o pușcă de vânătoare pneumatică. Spune-i ce vrea să știe, Walker, sau vom vedea cât de bune sunt prețioasele tale protecții.

A ridicat o sprânceană.

- Consecințele ar fi devastatoare.

- La dracu' cu consecințele, a spus Suzie.

Zâmbetul îi era chiar neplăcut.

- Când mi-a păsat mie de consecințe?

Și poate că el a văzut ceva în ochii ei, a auzit ceva în vocea ei. Poate că știa că pușca lui Suzie Armă-de-Foc nu era o simplă pușcă. Așa că a zâmbit cu regret și a folosit unul dintre cele mai vechi trucuri ale sale. Autoritățile îi dăduseră o Voce căreia nu puteai să nu i te supui, fie că erai viu, mort sau ceva între. Când vorbea cu Vocea aceea, zeii și monștrii i se închinau deopotrivă.

- *Pune jos arma, Suzie, și dă-te înapoi. Ceilalți, stați pe loc.*

Suzie a lăsat imediat arma din mână și s-a retras de la marginea pentagramei. Nimeni nu s-a mișcat. Walker s-a uitat la mine.

- *John. Dă-mi geanta. Acum.*

Dar ceea ce era în geantă mă frigea ca un cărbune încins, răspândind mânia în mine, alimentând furia care mă ardea. Simțeam puterea Vocii, dar nu mă ajungea. Mi-am ținut firea și i-am zâmbit lui Walker, și pentru prima dată a părut că cedează un pic.

- Du-te dracului, Walker, am spus eu. Sau, și mai bine, stai acolo unde ești până vin și scot cu forța adevărul de la tine. Sunt foarte prost dispus și ești numai bun ca să-mi vărs nervii pe tine. Poți să folosești Vocea și când urli, Walker?

Am ieșit din pentagramă, trecând peste liniile de sare, și nimic nu mă putea atinge. Simțeam că zâmbesc, dar acela nu era zâmbetul meu. Eram gata să fac lucruri groaznice, lucruri oribile. Și aveam să savurez asta. Walker s-a dat înapoi.

- Nu face asta, John. Dacă mă ataci pe mine, ataci Autoritățile. N-o să accepte asta. Nu ai nevoie să te mai urmărească și ele, cu dușmanii pe care îi ai.

- La dracu' cu tine, am spus eu. La dracu' cu ele.

- Nu sunt vorbe tale, John. E Graalul Nesfânt. De asta ești ferit de mine. Ascultă-mă, John. Nu știi cât de multe am făcut ca să te protejez, în decursul anilor, folosindu-mi poziția din cadrul Autorităților.

M-am oprit, deși o parte din mine nu a vrut s-o facă.

- Tu? M-ai protejat, Walker?

- Desigur, a spus el. Cum crezi că ai supraviețuit, toți anii ăștia?

- O, ce ți-ar mai plăcea să cred asta, nu-i așa? Dar eu știu mai bine. Aparții Autorităților, Walker. Trup și suflet. Și acum ți-e frică, pentru că Vocea pe care ți-au dat-o nu are efect asupra mea. Poate că e Graalul, poate că e ceva ce am moștenit de la mama sau de la tatăl meu. Spune-mi tu. Ești gata să vorbești despre părinții mei?

- Nu, a spus Walker. Nu acum. Niciodată.

Am suspinat, am dat jos geanta de călătorie de pe umăr și am lăsat-o să cadă pe podea. Ceva a țipat, de șoc și de mânie, dar poate că totul era

numai în mintea mea. Am împins geanta cu vârful pantofului și am rânjit la ea. Sunt propriul meu stăpân, acum și întotdeauna. M-am uitat la Walker.

- De ce se pare că toată lumea știe totul despre părinții mei, numai eu nu?

- Adevărul este că nimeni nu știe totul, a spus Walker. Facem doar presupuneri, șoaapte răspândite în întuneric.

- N-o să primești Graalul Nesfânt, am spus eu. Nu am încredere în tine.

- În mine sau în Autorități?

- E vreo diferență?

- Acum ai fost crud, Taylor. Și nu era necesar.

- Ai rănit-o pe Suzie.

- Știu.

- Pleacă de aici, am spus eu. Ai făcut suficiente rele pentru o zi.

S-a uitat la mine, apoi la Suzie și apoi la ceilalți, care nu se mișcaseră din pentagramă. A făcut un semn cu capul și toți și-au revenit, paralizia pierzându-și dintr-o dată efectul. Walker mi-a făcut și mie semn, apoi s-a întors și s-a îndreptat către scările de metal, care îl duceau afară din bar. Suzie s-a aplecat după pușca ei, dar, până să o ridice, Walker deja dispăruse. S-a uitat furioasă la mine, cu buza de jos strânsă în semn de dezamăgire.

- L-ai lăsat să plece? După toate câte a făcut? După ce mi-a făcut mie?

- Nu te-am putut lăsa să-l ucizi, Suzie, am spus eu. Se presupune că noi suntem mai buni ca el.

- Bravo, a spus omul numit Jude. Sunt foarte impresionat, domnule Taylor.

Ne-am întors brusc cu toții și l-am văzut pe clientul meu, preotul sub acoperire de la Vatican, stând răbdător lângă bar, așteptând să-l observăm. Scund și îndesat, oacheș, cu o haină lungă și scumpă. Păr întunecat, barbă neagră, ochi blânzi. Alex s-a uitat fix la el.

- Se pare că toată lumea intră fără probleme... Tu cum de ai ajuns aici, trecând de cele două armii de îngeri ai morții și de apărătorile mele, despre care aveam impresia că sunt perfecte, și pe care cred acum că am risipit o groază de bani?

- Nimeni nu mă poate împiedica să merg unde trebuie, a spus Jude, cu calm. Asta a fost hotărât când s-au hotărât toate lucrurile care contează. La Curțile celui Sfânt.

- Nu ești doar un trimis al Vaticanului, nu-i așa? am spus eu.

- Nu. Deși Vaticanul nu știe asta. Vreau să-ți mulțumesc pentru că mi-ai adus Graalul Nesfânt, domnule Taylor. Mi-ai făcut o mare favoare.

- Hei, și eu l-am ajutat, a spus Suzie.

Jude i-a adresat un zâmbet.

- Îți mulțumesc și ție, Suzie Armă-de-Foc.

- Uite, am spus eu, puțin tăios, toate astea sunt foarte civilizate și plăcute, dar, oricine ai fi, cum naiba intenționezi să treci Graalul Nesfânt pe lângă trupele supranaturale care înconjoară locul ăsta? Au distrus deja jumătate din Zona Întunecată încercând să pună mâna pe el. Cum îl vei ține la distanță de ele?

- Transformându-l în ceva lipsit de valoare pentru ființele care sunt, a spus Jude, simplu. Îmi dai cupa, te rog?

Am ezitat, dar numai pentru o clipă. În fond, el era clientul. Nu trădez niciodată un client. Și îmi dăduse o groază de bani ca să găsesc Graalul Nesfânt pentru el. l-am dat geanta de călătorie și el a luat-o și a scos din

ea vasul de cupru. A lăsat geanta să cadă pe podea și a studiat trofeul, întorcându-l pe toate fețele. Era greu să descifrezi expresia de pe chipul lui, dar cred că era un fel de amuzament obosit.

- E mai mică decât îmi aduceam aminte. Dar a trecut mult timp de când am ținut-o în mână ultima dată, a spus el, încet. Aproape două mii de ani.

Și-a ridicat privirea și ne-a adresat tuturor un zâmbet.

- Pe atunci, mă numeam Iuda Iscarioteanul.

Cred că am rămas cu toții fără aer. Nimeni nu se îndoaia de el. Alex și fetele Coltrane s-au retras în capătul îndepărtat al pentagramei. Suzie și-a ațintit pușca asupra clientului. Eu mi-am ținut firea, dar simțeam cum o răceală groaznică mi se instala în oase. Jude. Iuda. Sigur că ar fi trebuit să fac conexiunea... dar nu te aștepți să dai peste două mituri biblice în aceeași zi, nici măcar în Zona Întunecată.

- Taylor, a spus Suzie, cu o voce grea, cred că există posibilitatea ca noi să fi dat greș regește.

- Relaxează-te, a spus Jude. Lucrurile nu sunt chiar atât de rele precum par. Da, sunt acel Iuda Iscarioteanul care l-a vândut pe Iisus romanilor, și care apoi s-a spânzurat de rușine. Dar Iisus m-a iertat.

- Te-a iertat? am spus eu.

- Desigur. Asta face el.

Jude a zâmbit la cupa din mâini, aducându-și aminte.

- Era prietenul meu și profesorul meu. El m-a găsit și m-a dat jos din copac, m-a readus la viață și mi-a spus că sunt iertat. Am îngenuncheat la picioarele Lui și am spus *Tu trebuie să pleci, dar eu voi rămâne, până la întoarcerea ta*. Și am fost pe aici de-atunci, căindu-mă pentru păcatele mele. Nu pentru că El mi-a cerut asta, ci pentru că așa am vrut eu. Pentru că eu nu mă iert.

- Evreul Rătăcitor, am spus eu, blând.

- Colaborez cu Vaticanul de ani buni, a spus Jude. Sub un nume sau altul. Lucrând în liniște, neștiut de nimeni, făcând tot ce mi-a stat în putință ca să îi ajut să rămână cinstiți. Și acum, în sfârșit, pot să curăț ultimul vestigiu al vechiului meu păcat. Barman, niște vin, dacă ești bun.

Afară, vocile din întuneric au început să protesteze. Vocile de la lumină le-au răspuns, și apoi cele două armii de îngeri s-au ciocnit din nou, două forțe inimaginabile continuând un conflict aproape la fel de vechi ca Timpul. Barul a fost zguduit din temelii, de parcă avea loc un cutremur. Pe pereți au apărut crăpături neregulate, și întunecimea a pulsat la geamuri, în timp ce lumina ardea în foaierea de deasupra. Vocile îngerilor au devenit mai puternice, intonând cântece de bătălie, în timp ce călcau lumea în picioare, fără să le pese. Jude a ignorat toate acestea, așteptând răbdător lângă bar, cu vechea lui cupă în mâini. Alex s-a uitat la mine.

- E clientul tău, adu-i tu niște vin. Eu nu ies din pentagramă.

- E barul tău, am spus eu. Servește-l tu. Nu cred că îngerii îți vor mai face ceva. Par foarte preocupați.

Alex a trecut cu precauție peste liniile de sare și, văzând că nu i se întâmplă nimic groaznic, a alergat către bar. A căutat o sticlă cu vin roșu de casă, a scos dopul și i-a întins-o lui Jude, cu mâini ușor tremurânde. Jude a încuviințat și și-a întins cupa. Alex a turnat o porție de vin în ea și Jude a făcut semnul crucii deasupra.

- Și acesta este... sângele Lui, vărsat pentru noi toți, pentru iertarea păcatelor.

A dus cupa la gură și a băut. Și, în acel moment, războiul dintre îngeri a încetat. S-a așternut liniștea, întunecimea s-a retras încet prin geamurile sparte și lumina s-a stins din capătul scărilor. Undeva, un cor de voci perfecte cânta ceva de o frumusețe și o armonie aproape de nesuportat. Jude a băut ultimele picături de vin și a coborât cupa cu un suspin de satisfacție. Cântecul a atins apogeul și s-a stins. S-a auzit un fâlfâit de aripi, îndepărtându-se tot mai mult, tot mai la distanță.

- Au plecat... a spus Suzie, coborând în sfârșit pușca.

- Nu mai au ce căuta aici, a spus Jude. Acum e doar o cupă. Sanctificată din nou, în numele Lui. Binecuvântată, ca și mine.

- Și, am spus eu, oarecum epuizat, acum ce se întâmplă?

Jude a ridicat geanta de călătorie și a băgat cupa în ea.

- O duc înapoi la Vatican, o pun undeva pe un raft și o las să cadă în uitare. Doar o altă cupă veche, fără importanță sau interes deosebit pentru cineva.

Ne-a adresat tuturor un zâmbet, ca o binecuvântare.

- Nu trebuie să-mi plătești vinul, a spus Alex. E din partea casei.

Suzie a sforăit.

- Cine a spus că epoca miracolelor s-a încheiat?

- Ați făcut întregii Omeniri un mare serviciu, a spus Jude, înclinându-se ușor în direcția mea. Și mi-ați permis să îndrept un rău vechi. Vă mulțumesc. Acum trebuie să plec.

- Nu-mi place să stric momentul, am spus, dar...

- Vaticanul îți va achita restul onorariului, domnule Taylor. Cu un bonus substanțial.

- Mi-a plăcut să fac afaceri cu tine, am spus eu. Chiar dacă a fost cam greu, în Zona Înunecată.

A zâmbit.

- Cred că vei observa că îngerii luminii au reparat toate daunele provocate și au îndreptat lucrurile pe cât au putut. În fond ei sunt băieții buni, deși au o gândire cam limitată.

- Dar oamenii care au fost răniți? a spus Suzie.

- Cei răniți vor fi vindecați și făcuți bine. Morții, însă, trebuie să rămână morți. Un singur om i-ar putea aduce din nou la viață.

Suzie a pășit peste liniile de sare ca să se apropie de el. Își pusese pușca înapoi în teacă. S-a oprit exact în fața lui și l-a privit în ochi.

- Tu te vei ierta vreodată?

- Poate... Când El se va întoarce, pentru a putea spune încă o dată, direct, că îmi pare rău.

Suzie a încuviințat încet.

- Câteodată, trebuie să te ierți. Ca să poți merge mai departe.

- Da, a spus Jude. Și câteodată n-a fost vina ta din capul locului.

S-a aplecat și a sărutat-o ușor. Pe frunte, nu pe obraz. Și Suzie nu s-a dat înapoi.

- Hei, Jude, am spus eu. Tu îmi poți spune adevărul despre mama mea?

S-a uitat la mine.

- Mă tem că nu. Ai încredere în tine, domnule Taylor. Până la urmă, asta este singurul lucru pe care îl putem face cu toții.

S-a întors și s-a îndepărtat, urcând scările de metal care îl purtau în noapte. În ultimul moment, Alex l-a strigat.

- Jude, cum arăta El, în realitate?

Jude s-a oprit, s-a gândit puțin și apoi s-a uitat peste umăr.

- Mai înalt decât ai crede.
- Să călătorești cu Domnul, am spus eu. Dar te rog, nu te întoarce. Voi, ăștia, creați cam prea multe probleme. Chiar și pentru Zona Întunecată.

CUPRINS

UNU - Toată lumea crede în ceva.....	2
DOI - Norii de furtună.....	8
TREI - Întâlniri în locuri întunecate.....	17
PATRU - Demoni, naziști și alți indezirabili.....	27
CINCI - Îngerii, Băieții Smintiți și Scârbosul Jack Lumină-de-Stele.....	43
ȘASE - Moartea vine pe nepregătite.....	59
ȘAPTE - Se trezește Merlin.....	72
OPT - Pisici-robot și un ultim adevăr vicios.....	82
NOUĂ - Pentru iertarea păcatelor.....	89